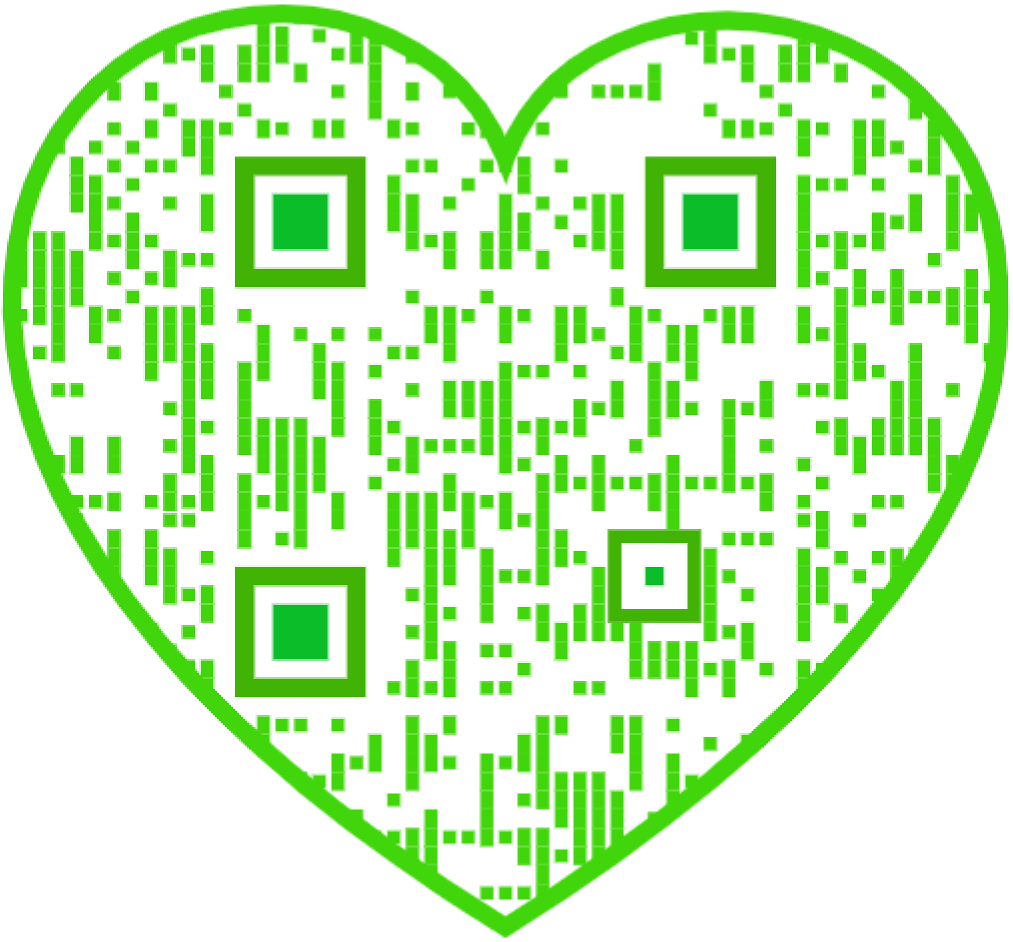

DIT-BOEK-BEHOORT
AAN-HET CLUBHUIS
DE AREND-SCHIEKA-
DE-28-ROTTERDAM-EN
AAN-NIEMAND ANDERS

CONSTANCE DE WILD.

Boeken voor Meisjes.

P. J. Andriessen. Het Heidebloempje, met 4 gekl. plaatjes. Gebonden . . . . *f* 1.90

P. J. Andriessen. De Dochter van den fabrikant, met 4 gekl plaatjes . . . . » 1.90

P. J. Andriessen. Op Markenstein. Met 4 gekl. plaatjes. Gebonden . . . . » 1.90

Suze Andriessen. Augusta. Met 4 gekl. plaatjes. Gebonden. » 1.90

Cummins. De Lantaarnopsteker, op nieuw vertaald door Suze Andriessen, met 4 gekl. plaatjes. *f* 1.50. Gebonden. » 1.90

Agatha. Frieda en hare Nichtjes. Met 4 gekl. plaatjes Gebonden . . . . » 1.90

P. J. Andriessen. Uit ons dorp. Drie verhalen. Met 3 gekl. plaatjes . . . . *f* 1,—. Gebonden. » 1.40

P. J. Andriessen. Stad en Dorp. Drie verhalen. Met 3 gekl. plaatjes. . . . . *f* 1,—. Gebonden. » 1.40

Suze Andriessen. Bosch en Duin. Drie verhalen. Met 3 gekl. plaatjes . . . . *f* 1,—. Gebonden. » 1.40

Suze Andriessen. Heide en Veld. Drie verhalen. Met 3 gekl. plaatjes. . . . . *f* 1,—. Gebonden. » 1.40

Suze Andriessen. Klaverblad. Drie verhalen. Met 3 gekl. plaatjes. . . . . *f* 1,—. Gebonden. » 1.40

P. J. Andriessen. De kleine Snoepster. Met 1 gekl. plaatje » 0.35

P. J. Andriessen. De gebroken vaas. Met 1 gekl. plaatje. » 0.35

P. J. Andriessen. De gevolgen der ongehoorzaamheid. Met 1 gekl. plaatje . . . . » 0.35

P. J. Andriessen. Anna en haar Kanarievogeltje. Met 1 gekl. plaatje . . . . » 0.35

P. J. Andriessen. Het verdwaalde Kind. Met 1 gekl. plaatje » 0.35

Suze Andriessen. Een Zaterdagmiddag in het Bosch. Met 1 gekl. plaatje . . . . » 0.35

Suze Andriessen. De twaalfde verjaardag. Met 1 gekl. plaatje » 0.35

Suze Andriessen. Hoe raar een bal soms rollen kan. Met 1 gekl. plaatje . . . . » 0.35

Suze Andriessen. Elsje van den bezembinder. Met 1 pl. » 0.35

Suze Andriessen. Een dagje bij vrouw Aaltje. Met 1 pl. » 0.35

Suze Andriessen. Greta en Meta. Met 1 plaatje . . . . » 0.35

Suze Andriessen. De Pleegkinderen van den orgelman. Met 1 plaatje. . . . . » 0.35

Suze Andriessen. Vacantiedagen. Met 1 plaatje . . . . » 0.35

Suze Andriessen. Vijf kersen aan één steel. Met 1 plaatje. » 0.35

Amsterdam. SCHELTEMA & HOLKEMA.

1453
39
SC-O
andr
4

CONSTANCE DE WILD.

EEN VERHAAL VOOR MEISJES

DOOR

SUZE ANDRIESSEN,

Schrijfster van »Augusta", »Lantaarnopsteker" enz. enz.

Met 4 Platen.

BIBLIOTHEEK EN LEESZALEN
DER GEMEENTE ROTTERDAM

AMSTERDAM,
SCHELTEMA & HOLKEMA.

P092519589

B1000 897

Afgeschreven

...ROTTERDAM-EN
VAN-NIEMAND-ANDERS

252

Informatiecentrum Jeugdlektuur
Gemeente Bibliotheek Rotterdam
1957 : 3400

98

INHOUD.

HOOFDSTUK I.

Bladz.

Op de Kostschool 1

HOOFDSTUK II.

De familie De Wild. 18

HOOFDSTUK III.

Een bezoek bij mevrouw Scheffels 37

HOOFDSTUK IV.

Eva's thuiskomst 56

HOOFDSTUK V.

Onweerswolken 75

HOOFDSTUK VI.

Waar Constance heen ging 93

HOOFDSTUK VII.

Constance slaat de vleugels uit 112

HOOFDSTUK VIII.

Slechte tijding 133

HOOFDSTUK IX.

Een buitenpartij. 152

HOOFDSTUK X.

Allerlei 173

HOOFDSTUK XI.

Waarin Dr. Roland zijn best doet 192

HOOFDSTUK XII.

Besluit 211

EERSTE HOOFDSTUK.

OP DE KOSTSCHOOL.

»Twee brieven voor Constance de Wild," zeide mejuffrouw Huigens, kostschoolhouderes op een aangenaam gelegen dorp in een onzer provinciën, »en ook een brief voor Eva van Schoten," voegde zij er bij.

Beide jonge meisjes haastten zich om uit de hand van juffrouw Huigens de épistels in ontvangst te nemen, om daarna in den tuin een gezellig plekje uit te zoeken, waar zij zich ongestoord aan het genot der lectuur konden overgeven. Gearmd gingen zij naar het prieël, want de beide meisjes waren vriendinnen, en Eva was eenigszins jaloersch dat Constance twee brieven ontving, terwijl zij zich slechts met een enkelen moest vergenoegen.

»Hoe heerlijk!" riep Constance uit, »nu heb ik weer eens wat pleizierigs te lezen. Van wien zou die tweede brief zijn? De eene is van George, dat zie ik aan zijn schoonschrift," voegde zij er lachend bij, terwijl zij het echte jongensschrift bekeek.

»Hoe kun je toch zoo talmen," zeide Eva, die haar brief al geopend en vluchtig doorgelezen had, »maak dien onbekenden brief open, dan kun je gauw te weten komen van wien hij is!"

»Je hebt gelijk, slimmerd," antwoordde Constance, »maar ik vind het wel eens aardig om te raden wie de schrijver of schrijfster is."

»Komaan, geef hem hier," riep Eva uit, nam haar lachend den brief uit de hand, en brak dien haastig open; waarna zij op het vierde zijdje naar de onderteekening zocht. »Hé, van je tante Scheffels! Correspondeer je met haar, dat wist ik niet, Con!"

»Van tante Scheffels!" riep Constance verwonderd uit, »hè, dat is vreemd! Ik krijg van haar enkel een brief op mijn verjaardag en tegen dat de vacantie aanbreekt; want ze heeft een vreeselijken hekel aan brieven schrijven. Maar — zie eens, het adres is niet door haar geschreven, dat is een geheel andere hand, want tantes schrift ken ik wel. Wie zou dat geschreven hebben?"

»Wel, wie anders dan een van je twee lastige neven," zeide Eva schouderophalend, »wel, meisje, wat heb je een slecht devinatievermogen. Tom of Ben hebben zeker eens een grap willen maken."

»Ja, zoo zal het zijn," gaf Constance toe, »maar, waarom zou tante mij schrijven? Er zal toch geen ongeluk zijn gebeurd?"

»Lees hem, bij je tante aan huis is alles zeker gezond, maar . . . ."

»O, hemel, er zal toch niets met papa en mama

gebeurd zijn," viel Constance verbleekend haar in de rede, terwijl zij haastig den brief nam en hem begon te lezen.

»Nu, is er narigheid gebeurd?" vroeg Eva, nadat zij zoolang gezwegen had tot Constance aan het vierde zijdje bezig was.

»Tante schrijft niets bepaalds, maar 't is toch juist alsof zij niet gerust is over de boot waarmee papa en mama zullen komen," antwoordde Constance met tranen in de oogen. »O, als er eens iets mee gebeurde, dan zou ik geen raad weten, en die vreeselijke zee is zoo diep, en . . . ."

»En het water zoo nat, en zoo koud," viel Eva haar schertsend in de rede. »Kom, Con, maak je toch niet naar over iets dat bijna nooit gebeurt. Laat mij dien brief van tante Scheffels eens lezen, ten minste als er geen geheimen in staan; onderwijl lees jij dan het schrijven van je broer, dat je al dien tijd verwaarloosd hebt!"

»Och neen, er staan volstrekt geen geheimen in," antwoordde Constance, terwijl zij haar vriendin het papier overreikte, en zelf den brief van George openbrak.

Eenige minuten bleven de meisjes in haar lectuur verdiept zitten, maar spoedig riep Eva uit:

»'t Is toch een rare ziel, die tante van je! Ze schrijft precies zooals zij is, zonder veel complimenten of omhaal. Maar, Constance, ik begrijp niet hoe je nu zoo in eens alarm gaat slaan! Tante Scheffels zegt alleen dat de boot langer wegblijft dan zij gedacht had; nu, zij zal er ook niet veel van weten, en . . . ."

»Daarin zou je je vergissen;" antwoordde Constance, »tante is van al die soort van dingen goed op de hoogte, je vergeet dat zij jaren lang in West-Indië heeft gewoond, en bovendien, de jongens gaan er altijd op uit, om achter het fijne van de zaak te komen!"

»Nu, dan denk en hoop ik dat die speurhonden, die bengels, zich eens bij den neus hebben laten nemen," zeide Eva, »dat zou hun verdiende loon zijn. Kom, Con, droog die zilte druppels af, en maak geen berg van een muis! George schrijft zeker heel anders?"

»O, ja, die is vol illusiën en verlangt dol naar den tijd dat papa en mama komen," antwoordde Constance glimlachende met tranen in haar oogen. »Die is zoo erg nieuwsgierig om den kleinen Toni te zien; dat ventje was nog maar een jaar oud toen hij naar Holland kwam."

»Dus dan ken jij je eigen broertje niet?" riep Eva lachend uit.

»Wel neen," antwoordde Constance, »ik ben nu vier jaren in Holland, en een jaar na mijn vertrek werd Toni geboren. Die is nu drie jaren oud; en George is pas twee jaren hier, hij is nu veertien en ik vijftien jaar."

»Hoe heeten die andere peuzels ook weer die meekomen?" vroeg Eva. »Ik vergeet altijd de namen als ik de menschen niet persoonlijk ken."

»Sophie is nu thuis de oudste, negen jaar, Amy zes en dan Toni drie. O, 't zal een dol aardig leventje wezen, als wij allemaal thuis zijn!" riep Constance opgewonden uit.

»Hm, zoo'n troep kan *ik* zoo aardig niet vinden,"

merkte Eva aan, terwijl zij haar fijn neusje optrok, »ik zou ten minste niet graag willen dat het bij ons thuis zoo was. Ik heb aan mijn broer den student genoeg. Je kent het spreekwoord toch wel: Veel varkens maken de spoeling dun."

»O, foei, nare meid, hoe kun je zoo iets leelijks zeggen!" riep Constance verontwaardigd uit. »Je zoudt niet waard zijn zulke lieve broers en zusters te hebben."

»Kom, Constance, eet mij maar niet op, zoo heb ik het niet bedoeld," hernam Eva, die bemerkte dat zij zich leelijk versproken had. »Maar je zult mij toch moeten toestemmen dat het veel aardiger is om een éénige dochter te zijn zooals ik ben. Je hebt dan nooit gevaar dat je met je zusters kibbelt, of dat papa of mama meer van haar houdt als van jou."

»Nu, en ik zou er geen enkelen willen missen, al ken ik den kleinen Toni niet eens, maar ik weet nog heel goed hoe lief Amy was toen ik naar Holland ging. Dat was een tweejarig dotje, en altijd mijn lieveling; en Toni zal ook wel zoo wezen," zeide Constance, met een gelaat glinsterend van blijdschap.

»Hoor eens, Con, je moogt dan al heel veel met je familie ophebben, maar ik kan niet zeggen dat je erg hartelijk voor mij bent," zeide Eva nu, »je vraagt mij niet eens wat er in mijn brief staat."

»O, hoe onaardig van mij!" riep Constance, verschrikt over haar onattentie. »Maar, Evalief, ik was zoo vervuld van mijn brieven dat ik alles vergat. Vertel mij nu eens gauw wat voor nieuws je hebt?"

»Zoo, dus stel je er toch nog een beetje belang in,"

antwoordde Eva eenigszins spijtig. »Nu, luister dan, mama schrijft dat ik met de groote vacantie van school zal worden genomen; en dan denkelijk naar een pensionaat in Brussel zal gaan, om mijn éducatie te voltooien. Wat zeg je daarvan?"

»O, dat spijt mij erg!" riep Constance uit. »Hé, ik zou het zoo aardig vinden als wij beiden van school kwamen en dan in dezelfde stad woonden. Daar had ik bepaald op gerekend!"

»Maar weet je dan al waar je ouders zullen gaan wonen?" vroeg Eva.

»Wel zeker, in dezelfde stad als tante Scheffels," antwoordde Constance, »ik geloof dat tante al een woning gezocht heeft, natuurlijk met een tuin."

»Ja, 't is jammer dat ik nu juist wegga," hernam Eva, na eenig nadenken, »maar 't duurt slechts een jaar, dan kom ik weerom, en mama zegt dat het hoog noodig is voor mijn opvoeding."

»Och, och, ik hoop maar dat mama het voor mij niet noodig vindt!" riep Constance, met een kluchtig gebaar van schrik uit. »Verbeeld je eens, om weer weg te gaan zoodra wij allen bij elkaar zijn; wat zou ik dan beginnen?"

Het gesprek der beide meisjes werd hier afgebroken, en voorloopig niet weder opgevat. Constance zag met verlangen elken dag naar tijding uit en schreef trouw aan tante Scheffels en aan haar broeder George, die op een jongenskostschool was en braaf studeerde, omdat hij plan had zich weldra voor adelborst aan te geven.

De groote zomervacantie was slechts veertien dagen

verwijderd, en zoowel Constance als Eva zagen dien tijd met verlangen te gemoet. Constance, omdat dit de eerste vacantie was die zij bij haar ouders zou doorbrengen; Eva, omdat elke dag haar een stapje nader tot haar Brusselsche reis bracht. Zoo verliep er weder een week, en nog kwam er geen tijding van de familie De Wild; Constance begon angstig te worden, te meer daar mevrouw Scheffels niet meer schreef.

»Och, Eva, waarom zou ik toch niets hooren?" klaagde zij. »O, als er maar geen ongeluk gebeurd is?"

»Kom, Constance, ik wed dat ze je willen verrassen en je papa op eens onverwachts voor je neus zal staan," beurde deze haar op. »Wel, dat zou net zoo wezen als in dat verhaal dat wij zoo mooi vinden, daarin springt er eensklaps iemand over een hek en zoo vindt de verrassing plaats!"

»Jij steekt er den gek mee," hernam Constance, »wie zou er dan over een hek springen? Papa komt terug omdat zijn gezondheid zoo geleden heeft, en hij zoo erg zenuwachtig en prikkelbaar is, dus zal hij zulke gekheden niet doen, en mama — hoe kom je aan de dwaasheid?"

»Nu, ze behoeven ook juist niet zulke gymnastische toeren te doen," beaamde Eva lachend, »maar ze kunnen je een van allen wel verrassen. Kijk eens," vervolgde zij naar den straatweg wijzende, »is die sinjeur soms van de familie?"

»Och kom, dat is mijnheer Crooswijck!" riep Constance buiten zich zelf van verwondering uit. »Wat zou die hier moeten doen?"

»Ken je hem?" hernam Eva. »Welnu, dan is dat de verrassing. Is het een oom of een neef van je?"

»Wel neen, 't is een huisvriend van tante Scheffels, maar ik begrijp niet wat hij hier komt doen," zeide Constance.

»Kijk, daar komt hij de stoep op," riep Eva uit. »O, hij komt bepaald om jou, Con! Zeker als afgevaardigde. Wat zet hij een gelegenheidsgezicht!"

»Je moet hem niet voor den gek houden, Eva, want 't is wezenlijk een goede man, alleen maar wat vervelend," antwoordde Constance. »Zie je, hij denkt altijd dat er wat aan de gezondheid hapert en wil dan dat je er iets voor doet."

»Nu, hij ziet er zelf niet florissant uit; zeker heeft hij een leverkwaal," riep Eva lachend uit.

Onderwijl had mijnheer Crooswijck aangescheld en was door de dienstmaagd binnengelaten. 't Duurde niet lang of aan de spanning waarin Constance zich bevond werd een einde gemaakt, doordat juffrouw Huigens het vertrek waarin de meisjes zich bevonden binnentrad, en zich tot Constance wendde.

»Kindlief," zeide zij, »er is iemand die je graag eens wil spreken; hij heeft je iets mede te deelen, iets gewichtigs mede te deelen; maak je niet al te angstig, want . . . ."

»O, hemel, juffrouw, heeft hij slechte tijding van mama en papa!" riep Constance uit, terwijl zij doodsbleek werd en haar oogen zich onnatuurlijk wijd opensperden.

»Kom, Constance, verlies niet dadelijk den moed,"

troostte juffrouw Huigens haar, terwijl zij den arm om het middel van het meisje sloeg; maar Constance rukte zich los en snelde naar de voorkamer, waar de bezoekers altijd ontvangen werden. Juffrouw Huigens wilde haar volgen, maar bezon zich en hield ook Eva terug.

»Neen," zeide zij, »laten wij hen niet storen; een groote ramp heeft onze lieve Constance getroffen, zoo groot zelfs dat wij, met ons kortzichtig verstand, zouden zeggen, dat zij te groot is voor de zwakke schouders die haar moeten dragen;" en zij verhaalde aan Eva wat mijnheer Crooswijck haar met een paar woorden verteld had.

Constance was de voorkamer binnengeloopen, en stond nu met van aandoening bevende lippen voor den bezoeker, die haar angstig in het doodsbleeke gelaat zag.

»Mijnheer Crooswijck, zeg mij om Gods wil wat er gebeurd is?" zeide zij klappertandend. »Is het schip vergaan, en zijn zij allen . . . ."

»Neen, neen, zoo erg is het niet," stelde deze haar gerust, »maar bedaar, kindlief, ik heb expres een calmans meegebracht, om je . . . ."

»Waar is papa?" vroeg Constance heftig.

»Uw papa heeft getelegrafeerd uit Engeland, dat hij benevens uw zusje en broertje veilig zijn."

»En mama dan? Waar is mama? Papa kan toch niet veilig zijn zonder mama!" riep Constance uit.

»Ja, uw mama is, — maar neem dit even in — foei, mijn hand terugslaan? — uw mama is er niet bij, maar daarom behoeft ze niet dood te zijn, wel neen . . . ."

»Dood, mama, dood! O, mijnheer, hoe kunt u dat zeggen!" riep Constance, driftig den goeden man, die haar weer iets in den mond poogde te duwen, terugstootende.

»Dat zeg ik niet, beste Constance, maar je laat mij niet aan het woord komen," hernam mijnheer Crooswijck wanhopend. »Luister nu eens bedaard, en kijk mij niet zoo akelig aan. Uw papa, Sophie en Toni zijn gezond en wel, maar Amy en uw mama worden voorloopig nog gemist. Zie je, ik zeg *voorloopig* want zij kunnen nog heel goed terechtkomen. Je begrijpt de consternatie aan boord is bij zoo'n gelegenheid buitengewoon groot."

»Maar *wat* is er dan gebeurd, mijnheer Crooswijck? Geen omwegen langer," zeide nu Constance, op een toon waaraan de goede man gehoorzamen moest.

»Nu dan, het schip is in brand geraakt, en . . . ."

»Mama en Amy zijn verbrand," vulde Constance aan.

»Neen, neen, goddank niet," zeide mijnheer Crooswijck haastig. »Maar uw mama en Amy zijn in een andere boot geraakt dan uw papa met Sophie en Toni. De boot waarin uw papa was is ergens in Engeland aangekomen, maar van de andere boot is nog niets gehoord. Dus, Constance, verlies den moed niet, die boot kan nog best ergens anders aankomen." Deze laatste volzinnen had mijnheer Crooswijck zeer snel achter elkander gesproken.

Constance antwoordde geen syllabe, maar keek mijnheer Crooswijck strak aan, hoewel het duidelijk merkbaar was dat zij niets zag. Die strakke blik verontrustte en benauwde dezen echter en hij zeide dus:

»Nu, Constance, doe mij het pleizier en neem dit in, 't zal je bepaald goeddoen," en hij stopte het meisje iets in den mond, dat zij gewillig toeliet. »Kom, schrei nu eens flink, dat zal je ook goeddoen, volgens de handleiding van professor . . . ."

Maar Constance wachtte het einde der redeneering niet af, en verliet eensklaps het vertrek, den man verbluft achterlatende. Zij snelde naar het prieël in den tuin, waar zij zoo menig genoegelijk uurtje had doorgebracht, en bleef daar, blijkbaar ongevoelig voor al 't geen haar omringde, voor zich uit zitten staren. Juffrouw Huigens, die haar naar buiten had zien gaan was intusschen naar den bezoeker gegaan om de plichten der wellevendheid waar te nemen.

»U zult het haar wel vergeven, dat zij u zoo eensklaps verliet," zeide de kostschoolhouderes, haar élève verontschuldigende.

»O, juffrouw, spreek er niet van," antwoordde mijnheer Crooswijck, terwijl hij zijn hoed greep, »'t was een vreeselijke tijding die ik het arme meisje bracht, want ik ben er bijna zedelijk van overtuigd dat zij haar mama verloren heeft. Maar die sprakelooze wanhoop deed mij zoo onaangenaam aan, dat ik geheel van mijn stuk raakte."

»Ik zal dadelijk haar eens opzoeken," zeide juffrouw Huigens, »zij zal wel in 't prieël zijn."

»Nu juffrouw, ge zult mij wel niet kwalijk nemen als ik thans vertrek, want ik wil graag met den eerstvolgenden trein naar huis," hernam mijnheer Crooswijck. »Als u er voor wildet zorgen dat Constance haar koffer pakte,

dan zullen haar tante en haar broeder haar spoedig af komen halen."

»Wees zoo goed mij nog één enkele vraag te beantwoorden, mijnheer," zeide juffrouw Huigens, den bezoeker die het vertrek wilde verlaten tegenhoudende. »Wanneer verwacht de familie mijnheer De Wild en . . . ?"

»Pardonneer, beste juffrouw," repliceerde mijnheer Crooswijck, »maar geloof mij, als ik u zeg dat ik volstrekt geen bijzonderheden weet. Mevrouw Scheffels, die al sedert een kleine veertien dagen ongerust was over het uitblijven van de boot, heeft overal onderzoek gedaan, en ontving eindelijk de tijding dat het vaartuig verbrand was, en kort daarop een telegram van haar broeder, dat niets inhield dan het korte bericht; letterlijk niet meer dan woorden zonder samenhang. U begrijpt hoe geschokt de goede dame is."

»Ja, ik begrijp u, mijnheer," hernam juffrouw Huigens. »Neem mij niet kwalijk dat ik u ophield, 't is mij aangenaam geweest kennis gemaakt te hebben, hoewel de aanleiding zoo recht treurig was."

»'t Spijt mij maar dat ik de tijding niet minder schokkend heb kunnen maken, maar ik ben eigenlijk de man niet voor zoo iets," zeide mijnheer Crooswijck. »Wees zoo goed Constance eens dit middel in te geven," en hij reikte haar een pakje over, »'t is zeer nieuw, en moet uitnemend zijn voor alle zenuwachtige aandoeningen."

Zoo pratende was mijnheer Crooswijck de gang doorgeloopen, en stond nu voor de huisdeur. Een buiging van weerskanten, en juffrouw Huigens was vrij om haar

bedroefde leerlinge op te gaan zoeken. Zij legde, ondanks haar aandoening glimlachend, het pakje op de bank die in de gang stond, verliet het huis, en was een oogenblik later bij Constance. Véél kon zij evenwel niet bij het meisje uitrichten, want 't was alsof de slag Constance verdoofd had; ten minste op haar vriendelijke toespraak en troostende woorden kreeg zij geen woord ten antwoord.

Dit hardnekkig zwijgen verontrustte en ontmoedigde juffrouw Huigens ten laatste en zij besloot haar voorloopig met rust te laten, en een der vriendinnetjes naar haar toe te sturen.

Zoo ging de ochtend voorbij; het werd middag en de avondschemering brak aan, maar nog was Constance niet uit haar gevoelloosheid opgewekt. Juffrouw Huigens had aan Eva opgedragen om haar vriendin uit den tuin naar het slaapvertrek te brengen, en haar zooveel mogelijk te forceeren 't een en ander in te pakken, in de hoop dat het gezicht van cadeautjes of brieven haar tranen te voorschijn zouden roepen. Eva had haar arm om Constances middel geslagen, en met veel moeite gedaan gekregen dat zij opstond.

»Kom, lieve Constance, ga nu mee naar binnen," vleide zij. »Och, ik heb zoo met je te doen, maar, toe laat mij dat laatste, mooie portret van je mama nog eens zien. Ik zal er een mooi lijstje om maken van eikels en mos; dan ziet je ma dat als zij terugkomt . . . ."

»Zij komt niet terug, ik zie haar *nooit*, *nooit* weer," antwoordde Constance somber. Eva was echter al blij

dat zij iets antwoordde, want nu begreep zij, dat Constance naar haar woorden geluisterd had. Met zachten dwang trok zij het meisje mee voort, en babbelde onderwijl maar door, hoewel zij nu geen antwoord meer kreeg. Bijna waren zij bij de huisdeur, toen de huishoudster luid jammerend en gillend naar buiten kwam vliegen met haar lieveling, een groote, grijze kat, in de armen, die allerlei kronkelende bewegingen maakte, en het geducht benauwd scheen te hebben. Op dit geweld kwamen juffrouw Huigens en de keukenmeid naar voren vliegen en verschenen er verscheidene nieuwsgierige jonge meisjesgezichten achter in de gang. Eva en Constance waren stil blijven staan.

»Mijn hemel, juffrouw Anna, is dat een burengerucht maken!" riep de kostschoolhouderes uit. »Wat is er toch gebeurd? Heeft de kat u gebeten? Dan moet Naatje aanstonds naar den dokter, want een nijdige kattenbeet is even gevaarlijk als wanneer men door een dollen hond wordt gebeten!"

»Ach, ach, dat lieve beest bijt nooit iemand," jammerde juffrouw Anna. »Zie eens, hoe benauwd de lieveling is! 't Zoete diertje heeft zeker iets schadelijks gegeten; o, juffrouw, een barmhartig mensch is ook barmhartig voor dieren! Laat Naatje den dokter of ten minste den apotheker halen!"

»Maar, juffrouw Anna, kom toch tot uzelf," zeide juffrouw Huigens. »Ik zou u wel hartelijk bedanken om voor een zieke kat onzen dokter te laten halen; katten zijn taai, ze zal wel beter worden; het dier is zeker te gulzig geweest!"

»Gulzig! Dat lieve poetje dat zelfs nooit snoept!" riep juffrouw Anna uit. »O . . . ."

»Zie eens, juffrouw Anna," zeide de keukenmeid, die onderwijl eens rondgesnuffeld had, en nu een stuk papier onder de bank vandaan haalde. »Kan hierin ook iets geweest zijn?"

»Het pakje van mijnheer Crooswijck!" riep juffrouw Huigens uit, »dat hij mij gegeven heeft om Constance in te laten nemen; nu, ik ben blij dat ik het vergeten heb, want dat zou . . . ."

Eensklaps barstte Constance in een gillend, zenuwachtig gelach uit, terwijl zij enkele afgebroken woorden uitstiet. Juffrouw Huigens haastte zich naar haar toe, de huishoudster met haar poes aan haar lot overlatende; en 't duurde niet lang of Constances lachen ging in hartstochtelijk schreien over. Eva en juffrouw Huigens brachten haar samen naar boven, waarna zij aan de zorg der eerste werd overgelaten.

Beide meisjes waren op den rand van het bed gaan zitten, en van den weeromstuit begon Eva ook te schreien. Zij zaten zoo een half uurtje, toen Constance opstond en zeide:

»Eva, ik moest mijn goed maar in gaan pakken, want ik ga zeker gauw hier vandaan; je wilt me toch wel helpen?"

»Wel zeker, Con," antwoordde Eva bereidwillig, »maar ik zal het wel alleen doen."

»Neen, neen, ik zal helpen," zeide Constance, zenuwachtig heen en weder loopende. »Wacht, hier zijn de portretten en . . . . de brieven van mama. Die prettige,

lange brieven — die ik nu nooit weer zal krijgen," en weder barstte zij in een tranenvloed uit.

Onderwijl had Eva de kleeren van Constance bij elkander gezocht, terwijl deze snikkend de brieven beschouwde en er nu en dan een eindje uit aan haar vriendin voorlas.

»O, Eva, zou het dan toch waar zijn, zou ik mama nooit weerzien?" vroeg zij aan deze. »En wat zullen papa en Sophie en Toni beginnen? Ach, en die arme George!"

»Ik weet het niet, Con," antwoordde Eva, »maar *als* het waar is, dan word jij als oudste dochter natuurlijk degene die de plaats van je mama inneemt."

»*Ik* mama's plaats innemen!" riep Constance wanhopend uit. »Hoe zou *ik* dat kunnen; o, Eva, je weet niet hoe mama is! O, ik wou dat ik ook maar dood was!"

Een zachte hand werd op haar schouder gelegd, en een vriendelijke stem sprak haar woorden van troost en opbeuring toe.

»Constance, wat je daar zeidet meende je niet," zeide juffrouw Huigens, die eens naar haar kwam kijken. »Zie, dan zou ik mij toch in je vergist hebben, kindlief! Ik begrijp heel goed dat je op 't oogenblik geen enkelen lichtstraal voor je ziet; maar heeft de goede God je dezen last op de schouders gelegd, draag dan blijmoedig uw kruis. Ja, je zult véél doornen ontmoeten, maar zie de rozen niet voorbij omdat de doornen je kwetsen. In elk geval je bent *noodig* thuis: je papa, je broers en zusje kunnen je niet missen, en, kindlief, welk een heerlijk gevoel zal het je eenmaal geven, te weten

dat je een werkkring hebt, en wel een werkkring waarin zooveel *liefde* verlangend de armen naar je uitstrekt."

Langzamerhand werd Constance kalmer, en toen juffrouw Huigens haar een uurtje daarna verliet, lag het meisje te bed, maar 't duurde nog een geruimen tijd alvorens de slaap die moe geschreide oogen sloot.

TWEEDE HOOFDSTUK.

DE FAMILIE DE WILD.

»Lieve Eva!"

Al heb ik eenigen tijd gewacht met je te schrijven; wijt dit niet aan onhartelijkheid, want dit is waarlijk het geval niet. Maar daartoe ken je mij genoeg, niet waar? O, Eva, ik kan je nog niet genoeg vertellen, hoe ik mij gevoelde toen ik met tante Scheffels en George in de stad kwam, en hoe angstig de dagen voorbijgingen totdat wij weder tijding van papa kregen, met het bericht dat hij den volgenden dag met Sophie en Toni aan zou komen! George, die arme jongen, was en is nog zoo akelig moedeloos en droefgeestig, dat ik mij soms angstig over hem maak, en mij zelf niet kan begrijpen dat ik zoo alles doen kan. Soms beschuldig ik mij dat ik zoo gevoelloos ben, en 't is ook met mij alsof alles wat er rondom mij gebeurt, op een grooten afstand voorvalt, en ik altijd maar machinaal voortga. Mijn grootste troost is de kleine Toni, die nu juist zoowat zoo oud is als onze Amy, (och vergeef mij die vlek

op 't papier, maar ik kon mij niet goedhouden) was, toen ik van huis ging. De lieve jongen is ook dadelijk veel van mij gaan houden. Met Sophie ben ik nog niet eigen genoeg, en och, papa is zoo neergedrukt en zenuwachtig, dat ik erg bang ben voor toevallen of zoo iets. Wij hebben niets van de boot gehoord waar mama en Amy in waren, en de hoop wordt dus hoe langer hoe geringer. Evalief, ik schrijf je een treurigen brief maar och, ik wil mijn hart zoo graag eens voor je uitstorten, we waren altijd zulke goede vriendinnen.

Ons huis is heel lief, en heeft een mooien tuin; tante Scheffel is erg vriendelijk en helpt mij flink . . . ."

Op dit oogenblik voelde Constance zich aan haar goed getrokken, en zag zij het vriendelijke, maar bleeke gezichtje van Toni, naar haar opkijken.

»Toni slaap! Zus Toni in slaap zingen," vleide hij.

Constance nam het kleine ventje op haar arm, en begon de kamer op en neder te loopen, terwijl zij alle wijsjes die haar in de gedachten schoten, zachtkens zong.

»Niet dat; het liedje van 't Vogeltje," vroeg Toni onrustig.

»Lieve jongen! dat liedje ken ik niet," antwoordde Constance vriendelijk, en begon weer een ander wijsje te zingen.

»Niet dat, niet dat!" klaagde Toni. »Het liedje van Maatje."

Daar Constance onmogelijk aan dit verzoek kon voldoen, omdat zij volstrekt niet wist wat het kind bedoelde, begon Toni te schreien en wilde niet bij haar blijven. Een oogenblik later kwam George haastig de kamer binnenloopen, en zeide barsch:

»Kun je Toni niet eens stilhouden? Papa kan dat geschreeuw niet velen, dat weet je toch wel. Kom hier, mijn ventje, wat wou je?"

»Het liedje van Maatje," snikte het kind, zich van Constance losrukkend en naar George gaande.

»Waarom zing je dat dan niet?" beet George haar onvriendelijk toe; en nu nam hij het kind op zijn knie en begon zachtkens te zingen:

»In het lommer van de boomen,
Op het zachte mostapijt,
Lig ik o, zoo graag te droomen,
In den mooien zomertijd."

»'t Vogeltje zingt op de takken,
't Beekje murmelt mij in slaap,
't Vlindertje, dat ik wil pakken,
Spot wat met den luien knaap!"

»'t Gonst en suizelt om mij henen,
Zachtkens ben 'k in slaap gesust.
Boom en beekje zijn verdwenen,
Alles zingt: »Slaap, slaap gerust!"

Toen George aan het derde coupletje begon, waren de oogjes van Toni dichtgevallen, en weldra sliep hij gerust. Hij stond voorzichtig op en legde hem op de canapé neder, waarna hij zich omkeerde, en zijn blik op Constance viel, die diepbedroefd op een stoel was neergezonken en met het hoofd op de tafel lag. Snel

ging hij naar haar toe, en men kon het hem duidelijk aanzien dat hij berouw gevoelde over zijn hardheid. Hij ging op een punt van den stoel zitten en fluisterde haar in: »Lieve Con, ik heb het zoo erg niet gemeend, wees toch niet zoo bedroefd!"

»Och, George, niets gaat goed nu mama er niet is," snikte het meisje. »Ik kon niet eens dat liedje zingen; maar 't is heusch mijn schuld niet, want ik heb het mama nooit hooren zingen."

»Dat is waar ook!" riep George uit. »Mama zong het alleen voor Toni, en toen was jij al weg. Lieve zus, wees niet boos op mij!"

»Och neen, maar je moet niet weer zoo iets zeggen als Toni er bij is, George, heusch, dan zou je maken dat hij niet meer om mij gaf, en dat moet nu toch wel, niet waar?"

»O, Con, ik ben een ezel van een jongen," riep George uit, »maar papa was zoo knorrig dat ik geen raad wist. En jij moet ons allemaal zoo in orde houden; hoor eens, van nu af aan zal ik je trouw helpen!"

»Wezenlijk, George?" vroeg Constance, met een straaltje van opgewektheid op 't gelaat. »Dat zal heerlijk wezen, en 't doet mij vooral pleizier dat je nu niet meer zoo somber en akelig bent."

»Ik beloof het je, Con," riep hij uit, »en weet je wat ik denk? Misschien komt mama nog wel eens terug, dat is wel meer gebeurd."

»Ja, in de boeken," zeide Constance moedeloos.

»Wie weet," antwoordde George, »maar als ik adelborst of zeeofficier ben, dan zal ik net zoolang

zoeken tot ik ten minste een spoor van haar vind!"

»Och, George, ik wou dat ik er ook zoo over kon denken;" hernam Constance. »Maar wat zal 't hier naar en stil zijn als je weg bent."

»Kom, maak nu geen ellende voor den tijd," troostte George haar, »ik heb eens over alles nagedacht, en ben besloten niet meer zoo aan mijn verdriet toe te geven, dan zal 't hier in huis ook wel wat vroolijker worden. Tom en Ben moeten maar eens veel aankomen, en vooral als ik weg ben."

Zoo praatten zij nog een poosje voort, toen hun attentie afgeleid werd door een geluid alsof er in de gang een compagnie soldaten aankwam, en aanstonds daarop de kamerdeur open werd geduwd, bijna zou ik zeggen gegooid, terwijl een knaap van ruim veertien jaren, wiens uiterlijk aanstonds deed vermoeden, dat hij onder een warmer luchtstreek was geboren, naar binnen kwam draven.

»Dag Constance, dag George," riep hij vroolijk uit. Hoe gaat het? Laten wij eens krijgertje spelen in den tuin!"

»Zoo, Ben, kom je eens aan? Ik dacht dat wij je nooit weer zouden zien!" zeide George.

»Wel ja, waarom niet?" antwoordde Ben Rivers, »maar jullie zat altijd met zulke doodgraversgezichten, dat ik maar uit de buurt bleef. Maar nu heb ik toch een kunstje geleerd, dat ik je eens voor zal doen."

»O, hemel, val maar niet, Ben," riep Constance angstig uit, toen zij den wilden jongen drie stoelen op elkaar zag zetten, daarop een voetbankje, en hem vervolgens naar boven zag klimmen.

»Vallen, Constance, vallen!" riep Ben minachtend uit, »dat woord staat niet in mijn dictionnaire, en . . . ."

»Stonden de woorden uit den dictionnaire maar allemaal in je hoofd, Ben," riep George lachend uit.

»Dank je, dan zou mijn hoofd barsten," antwoordde Ben onbezorgd, »maar, weet je wat, ik kon Toni wel mee naar boven nemen, dan was het precies zooals ik het in het paardenspel heb gezien. Geef hem gauw aan, George."

»Ben je mal, Ben!" riep George uit, »dat kun je begrijpen!"

»Wel, ik zit hier zoo veilig alsof ik in bed lag, oude sufkous," schreeuwde Ben van zijn verhevenheid af. »Als ik Toni heb, dan ga ik overeind staan en zet hem boven op mijn hoofd."

»Ben, als jij alleen je hals wilt breken moet je het weten," zeide Constance, die onderwijl beschermend voor den doorslapenden Toni was gaan staan, »maar je begrijpt toch wel dat wij er Toni niet aan zullen wagen."

»Constance, kom dan zelf eens hier bij mij," zeide Ben overredend. »Dan zul je zien dat er volstrekt geen gevaar bij is. Wel, bij Carré, stonden er wel zes stoelen op elkaar, maar zie je, dat kan hier niet omdat de kamer te laag is."

»Ik zou je hartelijk bedanken om bij je te komen," antwoordde Constance, ondanks zich zelflachend. »Je zoudt vrij wat verstandiger doen naar beneden te komen."

»Als jullie dan geen van allen durft, dan ga ik op mijn

hoofd staan!" riep Ben, wien dat lumineuse denkbeeld eensklaps te binnen schoot. »Let op, één, twee, drie!"

Juist stond hij waarlijk in de bedoelde positie, toen er vrij luid aan de schel werd getrokken. Eensklaps stiet Ben een luiden kreet uit, en stond weer op zijn beenen, terwijl hij uitriep:

»O wee, daar zal tante zijn met Tom, ik heb jullie vergeten te zeggen, dat zij van plan waren hier te komen; zie je, ik kwam maar vooruit."

»Is tante met Tom aan 't wandelen geweest?" vroeg Constance verwonderd.

»Ja, precies wandelen was het niet," hernam Ben, »Tom had 't een of ander noodig, dat tante niet alleen voor hem kon gaan koopen; er moest wat aan zijn plunje gedaan worden, geloof ik."

»Zoo," zeide Constance, »maar wordt er dan niet opengedaan?" vervolgde zij, naar de kamerdeur loopende. »Ha, daar komen zij al."

»Nu zal ik op een been gaan staan en hen zoo ontvangen," schreeuwde Ben weer, »dan moeten jullie hoera roepen als zij binnen komen, en dan zwaai ik met mijn pet. Constance, geef mij die eens aan!" en hij boog zich voorover om het hoofddeksel in ontvangst te nemen.

Daar werd de kamerdeur geopend. »Hoera!" schreeuwde Ben, heen en weder balanceerende, maar o ramp, de jongeheer kon zoo gauw zijn evenwicht niet herkrijgen en tuimelde naar beneden, de stoelen en het voetbankje meesleepende, terwijl hijzelf op de canapé naast den sluimerenden Toni te land kwam. Aanstonds werd deze wakker en zette een vervaarlijke keel op, terwijl in de

kamerdeur mevrouw Scheffels en Tom in stomme verbazing het tooneel stonden aan te kijken.

»Zeg eens, kwajongen, ben je razend geworden!" riep mevrouw Scheffels, de kamer binnenkomend uit. »Wat haal je toch voor streken uit!"

»Och tante," antwoordde Ben, terwijl hij met een pijnlijk gezicht zijn neus en zijn knie wreef, »'t was eigenlijk niet gevaarlijk, ik wou hoera roepen toen u binnenkwaamt, en toen verloor ik mijn balans, en . . . ."

»En brak mijn nek haast," viel mevrouw Scheffels hem hoofdschuddend in de rede, terwijl zij den nog altijd schreeuwenden Toni opnam.

»Wel, 't was maar een aardigheidje," verdedigde Ben zich. »Tom had mij gezegd dat wij George en Constance wat op moesten vroolijken, want dat de fut er anders heelemaal uitging, en nu was ik bezig."

Een hartelijk gelach volgde op deze fraaie verklaring, zoodat Toni verwonderd ophield met schreien en met groote oogen rondkeek.

»Ezel van een jongen!" riep Tom vuurrood van boosheid uit. »Denk je ze dan met jou bokkesprongen en malle kunsten op te vroolijken; wacht, ik zal je thuis wel vinden!"

»Nou, vroolijk jij ze dan eens op jou manier op," antwoordde Ben plagend. »Ik heb ze ten minste allemaal aan 't lachen gemaakt. Vertoon jij je kunsten nu eens!"

»Kom Ben, je meende het goed," zeide George verzoenend, »maak je nu niet boos."

»Als ze weg zijn zal ik het nog eens overdoen,"

fluisterde Ben Constance in 't oor, die door dat vooruitzicht alles behalve gestreeld werd.

»Weet je wat, jongens," zeide mevrouw Scheffels nu, »gaan jelui nu wat in den tuin, terwijl ik met Constance eens een praatje maak. Kom over een goed half uur weer binnen," vervolgde zij, op haar horloge ziende, »want wij gaan gezamenlijk naar huis, anders scheppen jullie den boel hier te veel op." Met een handbeweging stuurde zij hen de kamer uit, en ging toen naast Constance op de canapé zitten, sloeg haar hartelijk op den schouder en zeide op haar goedhartige, hoewel eenigszins ruwe manier:

»En vertel mij nu eens, beste meid, hoe de zaakjes hier gaan. Ik heb je een paar maanden met rust gelaten, omdat ik begreep en zag dat je de oude nog niet waart, maar dat moet nu ophouden, hoor kind! Verdriet is goed en noodig voor den mensch, anders zou hij te weelderig worden, maar door er te veel aan toe te geven ontaardt het in zelfzucht. Zeg mij nu eens, hoe gaat het?"

»Och, tante, u beneemt mij bijna den moed om...."

»Kom, kom, geen wissewasjes, meisje!" riep mevrouw Scheffels, eenigszins ontevreden uit. »Ronduit gezegd hoe 't is!"

»Treurig, tante," verklaarde Constance moedeloos. »Ik weet niet hoe ik 't maken zal als George adelborst is."

»En wat is er dan zoo treurig?" vroeg mevrouw Scheffels wederom.

»Hier aan huis is alles even naar," antwoordde Constance. »Papa is mij zoo vreemd geworden, en ik kan

hem niets naar den zin doen; Sophie is zoo onaardig dat ik soms geen raad met haar weet en alles maar toe moet geven om den vrede te bewaren, hoewel ik weet dat het verkeerd is, en ikzelf, o, tantelief, ikzelf voel mij zoo weinig in staat Mama's plaats te vervullen. Ik kan, neen ik *kan* haar maar niet vergeten," de laatste woorden waren er snikkend uitgekomen.

»Wel, Constancelief, ik zal de laatste zijn die je aan zou raden om je best te doen je mama te *vergeten*," zeide mevrouw Scheffels, haar arm om het middel van het meisje slaande, en met de andere hand haar kin oplichtende. »Wel zeker niet! Maar je moet je toch niet *al* te veel ter neer laten slaan; de beste manier om haar in eere te houden, is in haar *geest* voort te leven. Ik weet wel dat dit je moeielijk zal vallen, omdat je de laatste vier jaren van haar verwijderd bent geweest, en je daardoor niet weet hoe ze in allerlei kleinigheden handelde, maar, een goeden raad kan ik je wel geven, hoewel die niet altijd even gemakkelijk is op te volgen: Vraag in *groote* zaken nooit wat *je zelf* het prettigst zoudt vinden, en vergeet in *kleine* zaken je *eigen ik*. Zie je, gemakkelijk zal het je niet vallen, dat weet ik wel, maar . . . ."

»Ik zal het probeeren, tante," antwoordde Constance vastberaden, »en op uw raad en steun mag ik toch altijd rekenen, niet waar? O, kondt u mij maar zeggen wat ik doen moest om het papa naar den zin te maken en Sophie wat van mij te doen houden."

»Met beiden geduld te oefenen, mijn kind," zeide mevrouw Scheffels, »en te bedenken dat zij nog niet ge-

heel en al bekomen zijn van den schrik dien de brand op de stoomboot hun veroorzaakt heeft. A propos, je hebt toch een dokter bij papa?"

»Hij wil niemand hebben, en zegt steeds dat wij hem met rust moeten laten, als wij er over spreken," hernam Constance.

»Zoo! Hm, hm, nu dan zal ik mijn broeder eens onder handen nemen en hem beduiden dat het onverantwoordelijk is, geen geneeskundige hulp te zoeken," zeide mevrouw Scheffels opstaande. »Om zenuwoverprikkeling naar Holland komen, op reis zulk een schok krijgen en alles maar op zijn beloop laten! Geen wonder dat er geen huis met hem te houden is."

»Mijnheer Koosjijk is bij paatje geweest," hoorden zij eensklaps het stemmetje van Toni zeggen, »maar paatje zeit mijnheer Koosjijk is een kwakzalver!"

»Wie is er bij je pa geweest?" vroeg mevrouw Scheffels, verwonderd den kant uitziende vanwaar die stem kwam.

»Och, hij bedoelt dat mijnheer Crooswijck een paar malen bij papa is geweest," helderde Constance op, »en beproefd heeft eenige van zijn middelen op papa toe te passen; maar deze wilde er niets van weten, en heeft den goeden man niet erg beleefd ontvangen."

»O zoo, is dat het geval," zeide mevrouw Scheffels hartelijk lachend, »nu dat is wat anders. Kom jij nu morgen eens bij mij, Con, dan ga ik naar je papa en zal hem eens flink aanspreken. Kom, Toni, ga jij de jongens eens uit den tuin halen."

De kleine baas liep zoo snel als zijn korte beentjes

het toelieten de openstaande tuindeuren uit, en bracht getrouw zijn boodschap over. Aanstonds kwam Ben met Toni op zijn rug onder luid gejuich en geschreeuw de kamer binnenstormen, en na rondom de tafel gedraafd te hebben, bleef hij trappelend voor mevrouw Scheffels staan.

»Het paard verlangt naar haver," zeide hij vertrouwelijk.

»Juist, dat geloof ik ook, en daarom zullen wij naar huis gaan," antwoordde mevrouw Scheffels knikkend. »Ha Tom, ben je daar ook, 't wordt onze tijd, hoor!"

Mevrouw Scheffels vertrok met haar beide neven, kinderen van een zuster van haar man, die in Oost-Indië getrouwd, maar reeds lang gestorven was. Hun vader, mijnheer Rivers, was van Engelsche afkomst en had na den dood zijner echtgenoote zijn twee jongens naar zijn schoonzuster gestuurd die ook weduwe was geworden, en nu, niets om handen hebbende, gaarne haar neven bij zich had genomen. Met hart en ziel was zij aan de jongens gehecht, die haar die liefde ruimschoots vergolden, hoewel zij het haar soms druk en lastig genoeg konden maken.

»Waar of Sophie toch is?" vroeg George, weder de kamer binnenkomende, nadat hij de vertrekkenden had uitgelaten.

»Ik weet het niet," zeide Constance, »ik heb haar sinds het ontbijt niet gezien. Zij is wel meer heele dagen nergens te vinden."

»Maar moet zij dan niets doen?" vroeg George. »Wanneer gaat zij naar school?"

»Ik heb er nog niet met papa over kunnen spreken,"

zeide Constance, eenigszins angstig op het denkbeeld dat dit toch haar taak zou zijn.

»Hoor eens, Con, bemoei er je niet mee," ried George, »tante Scheffels moet dat maar in orde maken; ik zal het haar vragen. Als jij het doet wordt Sophie nog onaardiger; zij zit zeker nu hier of daar te lezen?"

»Ja, zij leest altijd, en allerlei vreeselijke, akelige verhalen," zeide Constance, »en dan is ze woedend boos als ik haar roep."

»Wacht, ik zal haar eens op gaan zoeken," riep George uit, »'t is toch zoo meteen etenstijd."

»Dat is volstrekt niet noodig, bemoeial," zeide thans een ongeveer tienjarig, lang opgeschoten meisje, dat juist de kamer inkwam. »Ik heb met jou en Constance niets te maken, en als je mij wilt plagen, zal ik het aan papa zeggen."

»Kom, Sophie, wie wil je dan toch plagen?" vroeg Constance verzoenend. »We willen juist ons best doen om veel van elkaar te houden. Zeg mij eens, je bent gauw jarig, wat zou je wel graag willen hebben?" Zij had bij deze woorden het meisje onder den arm genomen, en keek haar recht vriendelijk aan.

»Dat kan je niets schelen," antwoordde Sophie zich losrukkend. »Jij hebt toch geen geld om iets moois te koopen."

»Daar weet je niets van," zeide Constance, nog altijd haar best doende om den schertsenden toon te bewaren, maar inwendig ontmoedigd. »Voor mijn zusje Sophie, wier verjaardag ik zooveel jaren niet meegevierd heb, zou ik misschien wel wat kunnen koopen."

»Hoor eens, Constance, bemoei je niet meer met die nare meid!" riep George uit, die zich niet meer kon bedwingen. »Als je een jongen waart, Sophie, in plaats van zoo'n magere zwavelstok van een meisje, zou ik je eens een duchtig pak geven."

»Dat zal ik aan papa zeggen," gilde Sophie, snikkend wegloopend. »Die nare jongen wil mij slaan!"

»Och, George, wat doe je dat ook te zeggen," riep Constance verschrikt uit, »nu is papa weer uit zijn humeur!"

»Wel, ik zou die nare meid wel eens een goed pak willen geven," zeide George opgewonden.

»Arm kind," hoorden zij nu mijnheer De Wild zeggen, die met de nog snikkende Sophie aan de hand binnenkwam, »je behoeft mij niets meer te zeggen, ik hoor maar al te goed hoe je hier behandeld wordt. George, de kamer uit, en waag het niet mij vandaag nog onder de oogen te komen! En wat Constance aangaat, ik hoop dat zij niet verder met haar broeder zal samenspannen om dit arme kind het leven zuur te maken. Mij dunkt dat zij reeds genoeg geleden heeft, door haar moeder zoo te verliezen!"

»Maar, papa, verloor *ik* dan niets?" vroeg Constance met tranen in haar stem.

»Jij, o, ja! 't was uw moeder ook!" zeide mijnheer De Wild, zich bezinnend. »Maar Sophie is haar naamgenoot, is altijd bij haar geweest en . . . ."

»Was 't *mijn* schuld dat ik niet bij haar was?" hernam Constance. »O, papa, geloof toch dat ik evenveel, zoo niet meer van mama hield. Juist omdat zij *niet* bij mij was, was zij mij dierbaarder dan anders!"

»Constance, je weet dat ik er niet van houd om tegengesproken te worden," zeide mijnheer De Wild, terwijl zich op zijn gelaat twee vuurroode plekken vertoonden. »Heb je, zooals je voorgeeft, van je mama evenveel gehouden, toon dit dan door gehoorzaam aan mij te zijn: dit zou zij ook verlangen. O, dierbare vrouw, wat heb ik aan u verloren!" voegde hij er bij, terwijl hij zich moedeloos op een stoel nederzette.

Constance zweeg, en begon de tafel te dekken, want zij begreep dat het voor den zenuwachtigen man hoogst nadeelig was zich op te winden. Zuchtend bezorgde zij de huishoudelijke bezigheden en in haar binnenste verhief zich een stem die haar toefluisterde, dat het in haar omstandigheden onmogelijk was, den raad van tante Scheffels op te volgen; en zij wilde reeds aan haar gekrenkt gevoel lucht geven, door niet aan het middagmaal te verschijnen, toen een fijn, zacht stemmetje haar toeriep:

»Constansje, Toni heeft trek! Toni wil aardappelen en vleeschje!" Zij nam met tranen in de oogen het kereltje op, dat aanstonds zijn armen om haar hals sloeg, en zijn mollig wangetje tegen de hare vleide.

»Toni bang voor paatje is," ging hij voort, »Toni liever bij Constansje is!"

»Nu, lief ventje, dan zullen wij gauw gaan eten," antwoordde Constance, hem kussende, en ging de kamer binnen, nadat zij aan de dienstmaagd bevel had gegeven, eenige spijzen voor George, die naar boven was gegaan, op een bord te doen, en hem dat te brengen.

Mijnheer de Wild en Sophie zaten reeds voor de gedekte tafel.

»Zoo, kom je daar eindelijk?" vroeg haar vader norsch. »Ik dacht al dat ik met Sophie en Tonie alleen zou moeten eten, en dat jij naar boven waart om je broer te beklagen. Maar dat zou niet gebeurd zijn; zoolang je hier in huis bent neem je de plichten van huishoudster waar, hoor! 't Gaat je ellendig genoeg af, maar 't moet maar zoo wezen."

»Och, papa, als u maar wildet gelooven dat ik mijn best doe," antwoordde Constance beschroomd. »Maar op de kostschool heb ik nooit de huishouding geleerd, en nu helpt tante Scheffels mij als ik zelf het niet weet, maar als u maar een weinig geduld wilt hebben zal het langzamerhand wel beter gaan."

»Daar heb ik nu een groote dochter, van zestien jaren, en die kan niet eens zoo'n kleine huishouding besturen," bromde mijnheer de Wild. »Als 't maar piano spelen of zoo iets was, dan zou 't wel goed gaan. Maar 't verveelt mij, en ik zal de piano, die mijn zuster gekocht heeft, verkoopen, dan zal ik, hoop ik, geen rauwe aardappelen en aangebrande groenten meer te eten krijgen!"

Constance keek zwijgend op haar bord, en bemerkte tot haar schrik dat de boontjes werkelijk even aangezet waren, want door het bezoek van mevrouw Scheffels had zij vergeten eens naar het eten te kijken. Maar als een donderslag klonk het haar in de ooren toen haar papa van het wegdoen der piano sprak. De muziek toch was haar, bij al haar verdrietelijkheden ten

troost geweest, en elk half uurtje dat zij uit kon breken had zij daaraan gewijd. En nu het vooruitzicht dat haar lievelingsinstrument verkocht zou worden! Neen, dat was toch zeker maar een bedreiging van papa, zoo wreed kon hij niet wezen, daar hij wist hoe hartstochtelijk veel zij van muziek hield.

»Ik geloof dat ik nog wel een antwoord waard ben," zeide mijnheer de Wild eensklaps, nadat hij haar een oogenblik had aangekeken, »of verbeeld je je daarboven verheven te zijn?"

Constance was ten einde raad; antwoordde zij haar vader wat haar hart haar ingaf, dan wist zij dat zij zijn drift opwekte, en zweeg zij dan was het ook weer niet goed.

»Papa, ik hoop toch dat u dat niet meende, van de piano," zeide zij schroomvallig.

»En is dat al wat je te zeggen hebt?" vroeg mijnheer de Wild. »Altijd maar het eerst denken aan uw eigen genot en pleizier. Voor uw armen vader komt het er niet op aan, of hij slecht eten krijgt, daarna vraagt de juffrouw niet. Maar nu gaat de piano zeker weg; zulk een onverschilligheid moet gestraft worden!"

»Toni wil geen vleeschje meer! Toni wil opstaan," zeide eensklaps het kind, dat zich begon te vervelen.

»Ja, 't is goed," zeide mijnheer de Wild ook opstaande, »mijn middagmaal is in tweeërlei zin bedorven. Kom, Sophie, ga mee naar de voorkamer, ik vertrouw je hier niet alleen."

En mijnheer de Wild stond op en verliet met zijn dochter Sophie het vertrek, die daar echter niet erg op

gesteld scheen te zijn. Constance bleef achter, nam Toni op den arm en, na de dienstmaagd geroepen te hebben om de tafel af te nemen, ging zij naar boven, naar de kamer waar haar broeder George zich bevond. Zij vond dezen uit het raam liggen fluiten, hij trok zijn hoofd echter naar binnen zoodra zij de kamerdeur inkwam.

»Wel, Con, hoe staat de muts beneden?" vroeg hij. »Schiet Jupiter zijn bliksemflitsen nog links en rechts?"

»Zoo mag ik je niet hooren spreken, George," zeide Constance, de wenkbrauwen licht fronsend. »Je moet nooit vergeten dat papa ziek is, en mama verloren heeft."

»En moet hij daarom aangaan als een Turk?" vroeg George schouderophalend. »Hoor eens, Con, als iemand reden heeft om bedroefd over mama's verlies te zijn, ben jij het! Daar heb ik eens bedaard over nagedacht. Wij allen treuren over haar verlies, maar jij, een zestienjarig kostschoolmeisje, wordt eensklaps geroepen haar te vervangen! Alle andere meisjes van je jaren hebben een onbezorgd leventje en worden nog bedorven op den koop toe, en jij moet je best doen, om bij papa, die een vrouw als mama was, verloren heeft, deze te vervangen! Dat is mathematisch onmogelijk!"

»Nu word je mij bijna te geleerd, George," antwoordde Constance glimlachend, »maar laten wij liever over wat anders spreken. Toni komt vragen hoe het eten je gesmaakt heeft!"

Zij was naar boven gegaan, met het vaste voorne-

men, hem het ongeluk dat haar boven 't hoofd hing, 't verlies der piano, te vertellen, maar nu zij hem in zulk een oproerige stemming aantrof, begreep zij dat het als oudste zuster haar plicht was hem ter neer te zetten.

Weldra waren beiden verdiept in het spelen met den allerliefsten, kleinen jongen, die een bepaalde voorkeur voor hen had, en eensklaps zag Constance met schrik dat het theeuurtje al bijna geslagen was. Zij haastte zich dus naar beneden, Toni bij haar oudsten broeder achterlatende en dezen belovende hem een kop thee boven te sturen.

Gelukkig was haar papa na het middagmaal in slaap gevallen, en was zij dus juist gereed met de thee toen deze ontwaakte. Terwijl zij voor het theeblad zat kwam Toni de kamer binnen, en een oogenblik daarna hoorde zij zachte voetstappen door den gang, en het voorzichtig toetrekken der huisdeur, waardoor zij begreep dat George, de eenzaamheid moede, ergens anders gezelligheid ging zoeken.

Een half uur later bracht zij Toni naar bed, en 't was haar bepaald een troost eenigen tijd aan het bed van het kind te kunnen vertoeven, alvorens zij weder naar beneden ging. Tot haar verwondering vroeg mijnheer de Wild haar, toen zij terugkwam, iets te spelen, en dus liep deze avond kalmer af, dan het zich had laten aanzien.

DERDE HOOFDSTUK.

EEN BEZOEK BIJ MEVROUW SCHEFFELS.

't Was geducht winderig geworden, zoo'n echte najaarsdag, waarop Boreus door alle hoekjes en gaatjes kruipt, de vensters kletteren en het water in de stadsgrachten golven vertoont, die, als men met eenige verbeelding bedeeld is, ons aan een zeestrand doen denken. Gelukkig regende het er niet bij, zoodat men ten minste bewaard bleef voor de onaangename gewaarwording, om met omgeslagen parapluie doornat, en nog ten slotte door de dartele straatjeugd uitgelachen en bespot te worden. Evenwel behoorde er voor dames toch eenige moed toe, om den fellen wind te trotseeren, die iemand de rokken om de beenen wond, en bijna belette om vooruit te komen.

Op zulk een onstuimigen dag was het onze Constance in huis te benauwd geworden, en had zij, van een vrij uurtje gebruik makende, hoed en mantel omgedaan en was nu op weg naar de vriendelijke woning van mevrouw Scheffels. Zij had schik in den strijd die

zij met den wind moest voeren, en bereikte met frissche, roode wangen het huis harer tante.

»Wel, kind, je ziet er uit als een paradijsappel," riep deze uit, zoodra zij de kamer binnenkwam. »Het doet een oud mensch nog eens goed zoo'n gezonde meid te zien."

»Dag tante," antwoordde Constance, op deze eenigszins zonderlinge begroeting. »Ha, mijnheer Crooswijck ook," voegde zij er bij, toen zij dezen gewaar werd.

»Ja, ja, jij bent de eenige niet, die pleizier heeft zich eens door te laten waaien," schertste mevrouw Scheffels. »Vriend Crooswijck heeft ook zijn longen eens geprobeerd."

»O, wat mijn longen aangaat, beste mevrouw, die houden zich patent, en dat op mijn leeftijd, begrijpt u...."

»Kom Crooswijck, verkoop nu geen dwaasheden," viel mevrouw Scheffels hem lachend in de rede, »denk je dan dat de longen verslijten als men oud wordt? Ik geloof juist het tegendeel en dat zij, even als de wijn, door den ouderdom beter worden."

»Pardonneer, mevrouw," antwoordde de heer Crooswijck vol vuur, want nu kwam de man op zijn stokpaardje. »Ik geloof dat u daar een paradox zegt, iets dat u niet kunt bewijzen. Mijn tactiek is altijd geweest mijn organen te conserveeren — begrijpt u mij?"

»In de manier zoo als men levensmiddelen conserveert?" vroeg mevrouw Scheffels ondeugend.

»Niet geheel en al," antwoordde de heer Crooswijck ernstig. »Maar laat ik het u even uitleggen; ik heb

mijn gehoor bewaard door bij fellen wind of koude flinke watjes in mijn ooren te doen; ik ben er wel om uitgelachen, maar die 't laatst lacht, lacht het best; mijn gezicht door op een bepaalden tijd van den dag de oogen rust te geven, te sluiten..."

»Zeker na het middagmaal," prevelde mevrouw Scheffels.

»Zei u iets, mevrouw? Niet? Nu, dan ga ik voort; mijn keel door die menigmaal met een zachten gorgeldrank te smeren. Mijn borst, door elken morgen haverdegort met melk gekookt benevens stroop er in, te gebruiken, mijn maag.... Maar, juffrouw Constance," dus wendde hij zich eensklaps tot het jonge meisje, dat niet erg naar de opnoeming der remedies geluisterd had, »die haverdegort moet u bepaald 's morgens gebruiken; niets is zoo zacht, zoo smeulig voor de borst en longen, er mag zelfs zooveel zout in als u tusschen duim en wijsvinger kunt nemen. Komaan, beloof mij dat ge dien raad op zult volgen, gij zult er mij later dank voor weten!"

»Och, mijnheer Crooswijck, wij houden thuis volstrekt niet van medicineeren, en..."

»Maar dat is geen medicineeren, 't is eenvoudig conserveeren!" riep deze vol vuur uit. »Ik heb, toen ik mijnheer uw papa laatst bezocht, bemerkt dat hij niet veel met de geneeskundige faculteit op heeft; en toch is 't jammer. Zelfs leeken, wat zeg ik! alle leeken moesten de geneeskunde bestudeeren!"

»Dan zouden de dokters gauw op zwart zaad zitten, als iedereen zijn eigen dokter was," riep mevrouw Schef-

fels uit. »Maar kom, Crooswijck, je bent hier toch niet gekomen om een verhandeling over allerlei kwalen te houden die de menschheid bedreigen! Vertel ons liever iets vroolijkers!"

»Iets vroolijkers," zeide mijnheer Crooswijck voor zich ziende, »als u dat vandaag van mij verwacht, dan zal ik maar opstappen," en hij nam zijn hoed reeds op, die naast hem op een tafeltje stond.

»Kom Crooswijck, hoe heb ik het met je!" riep mevrouw Scheffels uit, hem verwonderd aanziende, »anders kun je toch wel gekheid verdragen."

»U heeft gelijk, mevrouw," antwoordde mijnheer Crooswijck, zijn hoed weder neerzettende. »Maar veroorloof mij u met een paar woorden mede te deelen waarom ik hier kwam. Ik kom een beroep op uw hart doen, beste vriendin! Gij weet dat ik sedert eenigen tijd in het bestuur ben van een vereeniging, die ten doel heeft de bescheiden armoede te steunen. Nu zoudt ge mij een groot genoegen kunnen doen, eens een enkelen keer naar een familie te gaan die bijzonder mijn belangstelling op heeft gewekt. 't Zijn beschaafde menschen, maar die aan lager wal zijn geraakt, en zich tusschen de brutale lieden waarmee zij genoodzaakt zijn om te gaan, zoo diep ongelukkig gevoelen. 't Is er mij alleen om te doen dat u ze nu en dan eens toespreekt en bezoekt; bepaald arm zijn zij niet, ten minste, zoolang zij werk hebben, en 't is er zeer zindelijk."

Mevrouw Scheffels zat een oogenblik in nadenken verzonken, weldra echter zeide zij:

»Hoor eens, Crooswijck, beschuldig mij niet van ongevoeligheid of hardvochtigheid, maar geloof mij dat niemand minder geschikt is, dan ik, om mij van die taak te kwijten. Ik wil je helpen en die vrouw naaiwerk bezorgen zooveel ik kan, maar...."

»Hoe zoudt gij het vinden, mijnheer Crooswijck, als ik dat werk eens deed?" vroeg Constance eensklaps. »Zeg 't mij maar ronduit, als gij mij *niet* berekend vindt voor die taak."

»Niet berekend!" riep mijnheer Crooswijck verrukt uit. »Lieve, beste juffrouw Constance, als u zoo nu en dan een praatje bij die menschen wildet gaan houden, zoudt gij mij oneindig verplichten en die familie niet minder!"

»En dan behoef ik geen haverdegortepap te eten?" vroeg het jonge meisje schalksch.

»In den val geloopen!" riep mevrouw Scheffels. »Nu, Crooswijck, de eene dienst is den anderen waard, je blijft haar met uw medicamenten, conserven en preparaten van 't lijf, en zij bezoekt uw protegées."

»Als u mij dan het adres op wilt geven," zeide Constance, die medelijden met den goeden man kreeg, die zoo onbarmhartig door mevrouw Scheffels geplaagd kon worden, »dan zal ik zoo gauw mogelijk eens naar haar toe gaan."

Mijnheer Crooswijck snuffelde in zijn portefeuille, en onderwijl zeide mevrouw Scheffels tot haar nichtje:

»Zeg eens, kind, je bent de piano thans kwijt, niet waar? En raad eens wie die gekocht heeft? Kom, geen waterlanders, er zijn meer pianos in de wereld. Raad eens!"

»Och, hoe kan ik dat," zeide Constance treurig. »Wil u gelooven dat mijn hart bijna brak toen zij weg werd gehaald!"

»Nu, dan zal ik dat hart gauw eens repareeren, of liever Crooswijck zal dat doen; 't is toch zijn fort."

»Zei u iets, mevrouw?" vroeg deze, die eindelijk het adres gevonden had.

»Zeker zei ik iets; ik liet Constance raden wie of de piano van mijn broeder gekocht heeft," antwoordde mevrouw Scheffels. »En begrijp eens hoe dom, dat kan zij niet raden!"

Mijnheer Crooswijck keek eenigszins verlegen naar de punten zijner laarzen, en scheen zich onder den spottenden blik van mevrouw Scheffels niet erg op zijn gemak te gevoelen; eindelijk verloor deze haar geduld en riep uit:

»Wel, dan zal ik het zeggen. Mijn goede vriend Crooswijck heeft haar gekocht, en daar hij geen plaats had haar te zetten, wilde hij er een heel pakhuis voor huren. Het ging mij echter aan mijn hart om het ding in vocht en stof te laten bederven; want Crooswijck wil zelf geen les op zijn ouden dag gaan nemen, zooals ik eerst dacht; en toen heb ik een plaatsje op de voorkamer ingeruimd, en daar staat ze nu prachtig. Mijn inboedel wordt bepaald hooger in de belasting aangeschreven als de schatters komen, Crooswijck, en dan mag jij het surplus betalen!"

»Met pleizier," antwoordde deze, »en juffrouw Constance zal mij wel het genoegen willen doen er zoo dikwijls zij kan op te komen spelen.. ."

»Ja, zie je, anders verroesten de snaren," viel mevrouw Scheffels in.

»En ze als haar eigendom te beschouwen," voltooide mijnheer Crooswijck zijn volzin, »ten minste als zij een cadeau van mij aan wil nemen!" Constance kon haar ooren niet gelooven! Daar hadden die twee goede, hartelijke menschen samengespannen om haar zulk een groot genoegen te verschaffen. De tranen sprongen haar in de oogen, en een oogenblik stond zij sprakeloos. Weldra herstelde zij zich weder, en de eerste opwelling volgende, vloog zij mijnheer Crooswijck, die op zulk een dankbetuiging geenszins verdacht was, om den hals en gaf hem een hartelijken kus. Daarna wendde zij zich tot haar tante en vleide zich tegen deze aan. Mevrouw Scheffels barstte in een hartelijk gelach uit, en kon, zoo dikwijls zij den heer Crooswijck aanzag, die een allerdwaast gezicht zette, maar niet tot bedaren komen.

»O, wat hebt u beiden mij gelukkig gemaakt!" zeide Constance, met een blos op de wangen.

»Dat doet mij pleizier," antwoordde mijnheer Crooswijck thans, »maar gij zult mij nu wel willen excuseeren, ik kan niet langer blijven. Mag ik u het adres geven, juffrouw Constance?" en hij reikte het haar over.

»Een goedhartig, nobel mensch," zeide mevrouw Scheffels, toen hij vertrokken was, »hij had nu alleen zoo'n haast, uit angst dat je hem nog meer zoudt bedanken. Waren er nog velen zoo . . . maar dan zou de wereld te braaf worden," viel zij zich zelf in de reden. »Kom, Constance, ga nu eens naast mij zitten, en vertel mij eens waarom je door dien stormwind bij mij bent gekomen?"

Eensklaps werd het meisje uit haar aangename gedachtenwereld in de ruwe werkelijkheid teruggeroepen. Zij herinnerde zich haar thuis, haar verdrietelijkheden, die met elken dag talrijker werden en zuchtte.

»Nu, maak van uw hart geen smoorkuil," zeide mevrouw Scheffels opbeurend. »Is er onraad thuis?"

»Och, tante, ik kom u eens om raad vragen," zeide Constance, »maar 't staat thans, na hetgeen er zoo even gebeurd is, zoo ondankbaar om te klagen."

»Geen wissewasjes, kind, kom rond voor de zaak uit."

»Tante, zeg u mij eens eerlijk: vindt u het niet vreeselijk moeielijk om de huishouding te bestieren?" vroeg het meisje.

»Och, dat kan ik niet zeggen," antwoordde deze, »als de raderen goed gesmeerd zijn loopt de machine van zelf. Maar ik begrijp wel dat het een heele toer voor je is om alles eerst te regelen en te schikken."

«Zeg eens, tante," hernam Constance nadenkend, »wat bedoelt u er mee dat u zegt: als de raderen goed gesmeerd zijn?"

»Wel, kind, daarmee bedoel ik, als uw uitgaven met uw inkomsten overeenkomen," zeide mevrouw Scheffels. »Je moet er natuurlijk voor zorgen dat je rekening houdt en niet meer uitgeeft dan je kunt betalen, want dan wordt de machine stroef, dan komen er horten en stooten en — onaangenaamheden in huis."

»Och ja, onaangenaamheden in huis!" zuchtte Constance. »Tantelief, u moet weten dat papa mij, zoodra ik thuis kwam van de kostschool, een bepaalde som in

de maand heeft gegeven voor de huishouding, en voor mijn kleeding."

»Nu, dat vind ik uitstekend van uw papa," zeide mevrouw Scheffels, goedkeurend knikkend, »dat leert je overleggen en rondkomen; ten minste als de som voldoende is."

»Juist dat is het," hernam Constance. »Toen ik pas van de kostschool kwam wist ik natuurlijk niets van de prijzen der huishoudelijke artikelen af, en meende ik dat ik veel te veel zou hebben. Bijna had ik dit aan papa gezegd, maar ik besloot liever te wachten en hem aan het einde der maand hetgeen ik had overgehouden terug te geven om hem te verrassen. Heel gauw bemerkte ik echter dat het geld als 't ware onder mijn handen wegsmolt, en de eerste maand kwam ik zooveel te kort dat ik geen raad wist, maar 't aan papa zeide. Hij geraakte hierover vreeselijk uit zijn humeur, maar gaf mij het tekort, er bijvoegende dat het voor 't eerst en voor 't laatst was dat hij bijpaste, en ik mij niet de door leveranciers moest laten beetnemen, en wat meer op mijn zaken letten."

»Och hemeltje, stumper!" riep mevrouw Scheffels uit.

»Ja tante, en ik geloof dat papa gelijk had en ik mij wel heb laten beetnemen," bekende Constance nederig. »Maar ik verzeker u, dat ik mij thans niet meer beet laat nemen, daar ik van alles den prijs weet, en alles noteer. En toch kom ik niet uit — ik heb reeds alles wat ik voor kleedgeld krijg bij het huishoudgeld gelegd, en toen George nog thuis was sprong hij ook al eens bij, maar ik kan maar niet uitkomen!"

»Dat zal ik mijzelf nooit vergeven, niet vroeger daarom gedacht te hebben!" riep mevrouw Scheffels, een flinken klap op de tafel gevende, uit. »Wel, ik had je immers al lang geleden moeten helpen: maar zoo gaat het, iemand zou egoïstisch worden op zijn ouden dag. Vertel mij eens ronduit hoeveel je in de maand krijgt."

Constance noemde de som.

»Bij alle goden van den Olympus, wil mijn broer voor dat prullige beetje zijn huishouding bekostigd hebben!" zeide mevrouw Scheffels verontwaardigd. »Nu, het kleedgeld dat je krijgt zal wel juist zooveel zijn, om een vogelverschrikker in de todden te steken! Je moet geholpen worden, kind, en wel zoo gauw mogelijk. Wacht even, dan kleed ik mij aan en ga mee."

»Doe dat liever niet, tante," verzocht Constance verschrikt. »Want als papa merkte dat ik bij u geklaagd had, dan . . . ."

»Je hebt gelijk," zeide mevrouw Scheffels, »mijn drift zou mij parten spelen. Maar reken er op dat ik morgen avond thee kom drinken, dan ben jullie immers allen bij elkaar? Hoor eens, kind, meen niet dat ik je opzet tegen je papa, want wij mogen nooit vergeten dat hij ziek of lijdende is, en zoovéél verloren heeft, maar hij mag niet vergen dat jij je om zulke dingen afslooft en aftobt."

»Weet u al dat ik een brief van George heb gekregen?" vroeg Constance een oogenblik later, aan de steeds brommende mevrouw Scheffels.

»Zoo, heb je een brief van hem? En hoe bevalt hem voorloopig dat baantje?"

»Hij kan er nog niet goed over oordeelen, maar hij denkt dat het juist een kolfje naar zijn hand is," antwoordde Constance.

»Wel, wel, de mooie uniform van zeeofficier zal hem wel in de oogen schitteren," meende mevrouw Scheffels. »Nu, 't is den jongen niet kwalijk te nemen; je oom Scheffels zag er in uniform ook twintigmaal knapper uit dan in zijn burgerkleeren."

»Kom, tante, u moet nu niet denken dat het George daarom te doen is," ijverde Constance voor haar broeder. »Hij heeft altijd veel van de zee gehouden, en in den laatsten tijd speelde 't hem aldoor door 't hoofd, dat hij mama en Amy nog eens op een van zijn reizen zou vinden. Ik weet wel wat u zeggen wilt," viel zij zich zelf in de reden toen zij zag dat haar tante iets wilde zeggen. »'t Is heel onwaarschijnlijk zoo niet onmogelijk; maar ik wilde den armen jongen, die 't thuis ook alles behalve prettig had, die illusie niet benemen."

»Als je dat maar begrijpt," zeide mevrouw Scheffels, »dan heb ik er vrede mee; maar je weet wel, ik ben geen mensch van droomen en zuchten, ik houd van werkelijkheid."

Constance dacht bij zich zelf dat de werkelijkheid, zooals die zich bij haar aan huis vertoonde, mevrouw Scheffels toch niet erg aangelokt zou hebben.

Op dit oogenblik werd de kamerdeur geopend en verscheen Tom Rivers, die hoogst verwonderd was Constance te zien.

»Hé tante, waarom hebt u mij niet laten roepen," zeide hij, Constance de hand reikende. »'t Gebeurt zoo

zelden dat ik ons nichtje zie, dat het mij spijt dien enkelen keer verzuimd te hebben."

»Wel Tom," antwoordde mevrouw Scheffels gekscherend, »mag ik zoo vrij zijn te vragen, waar je die hoofdsche taal hebt geleerd?"

»Van u niet, tante," zeide haar neef, met een zweempje van pedanterie, »maar mijn zeventien jaren hebben mij die bij intuitie ingeblazen."

»Hoor zoo'n brutale jongen eens aan!" riep mevrouw Scheffels hoofdschuddend uit. »Dus moet je Constance allerlei nonsens inblazen omdat je bij ongeluk al zoo oud bent?"

»Dat zijn geen nonsens, tante," verdedigde Tom zich, een stoel naast dien van Constance schuivende. »Ik mag nu zeker wel een poosje van uw gezelschap profiteeren."

»'t Spijt mij, Tom, maar 't is mijn tijd en ik moet naar huis," zeide Constance opstaande. »'t Verwondert mij evenwel dat je niet bij intuitie geraden hebt dat ik bij tante was."

»Flink, Constance, zet dien brutalen jongen maar eens op zijn nummer," zeide haar tante.

»Permitteer mij dan ten minste je naar huis te brengen," protesteerde Tom, »'t is waarlijk geen weer voor dames om er alleen door te gaan. Je zoudt omwaaien, en als een geknakte roos thuiskomen."

Mevrouw Scheffels barstte in een hartelijk gelach uit; en Constance zeide:

»Luister eens, Tom, als je je als een fatsoenlijke, aardige jongen, zooals je altijd waart, gedraagt, dan zal ik heel graag met je naar huis wandelen; maar wil je

voortgaan zulke poëtische vergelijkingen en hoogdravenden onzin te verkoopen, dan loop ik liever gevaar van geknakt thuis te komen!"

»Nu, Tom, weet je waar je je aan te houden hebt," riep mevrouw Scheffels uit. »Maak je nu maar gauw reisvaardig dan hoeft Constance niet te wachten." Toen Tom de kamer verlaten had, zeide zij tot Constance: »Wacht eens, nu Tom toch meegaat zal ik je een pakje naaiwerk voor de protégée van Crooswijck meegeven, dan breng ik dat morgen niet mee."

Haastig pakte zij eenig linnengoed in een grauw papier en was er juist mee gereed toen Tom de kamer inkwam.

»Ziedaar, Tom, draag de kleuren van uw dame," zeide zij, hem het met een rood bandje toegemaakt pakje gevende, »nu, Constance, 't blijft er dan bij zooals wij afgesproken hebben, wel thuis!"

Nauwelijks waren zij buiten gekomen of Tom begon te visschen naar 't geen tusschen haar en mevrouw Scheffels afgesproken was: maar Constance vertelde niets en dit scheen onze jongeheer eenigszins kwalijk te nemen. Constance keek hem een oogenblik van ter zijde aan, en zeide eensklaps:

»Weet je wel, Tom, dat je mij nu vrij wat beter bevalt, dan daar straks."

»Zoo, Constance," antwoordde Tom stroef.

»Welzeker! Vertel mij nu toch eens hoe je eensklaps aan al die mooie phrases kwaamt. Want ik heb je nooit zoo door hooren slaan," zij keek hem zoo vriendelijk aan dat hij zijn gekrenkte waardigheid vergat en op zijn ouden toon zeide:

»Nu, ik zal 't je dan maar vertellen, Constance, hoewel ik mij vast voorgenomen had te zwijgen. Je moest weten dat ik met een clubje vrienden een krans heb, waarop wij verzen maken, reciteeren enz.; nu zei een der jongens laatst dat het ook er bij behoorde om ons in bloemrijken stijl te oefenen, vooral als wij dames, jonge begrijp je, aanspraken . . ."

»En nu oefendet je je op mij!" riep Constance uit. »Had ik dat geweten dan zou ik anders gesproken hebben."

»Neen, ik meende heusch wat ik tegen je zeide," beweerde Tom ernstig, »maar 't gaat mij toch nog vrij wat gemakkelijker af, om op de oude manier te spreken."

»Maar nu ik dat weet, ben ik bereid je nu en dan eens een proeve af te nemen," antwoordde Constance, die met moeite haar lachlust bedwong. »Gaat het dichten je gemakkelijker af?"

»O, uitstekend!" riep Tom in geestdrift uit, »kijk, als 't niet zoo waaide zou ik je eens een vers van mij voorlezen. Maar ik zal 't in uw album schrijven; er komt in van engelen en rozen, en wanhoop en vergif; en tot slot beschijnt de zilveren maan met haar kuische stralen, twee lijken die op het water drijven!"

»Zou dat wel geschikt zijn voor een album?" vroeg Constance leukweg. »'t Is dunkt mij zoo akelig en treurig! Twee lijken die drijven. Hé Tom, zinken lijken dan niet? Dat heb ik altijd gehoord; en dat zij dan na een dag of zes, akelig opgezwollen boven water komen. Dat bedoel je toch zeker niet?"

»Wel neen," zeide Tom, »maar als je een vers leest, moet je niet zoo *redeneeren*. Zie je, je moet eigenlijk zoo aangedaan worden door 't voorafgaande, dat je zoo'n kleine onnauwkeurigheid over 't hoofd ziet. Vind je het ook niet poëtisch, die zilveren maan die . . ."

»Erg!" antwoordde Constance. »Je moest dat vers eens aan tante laten lezen!"

»Daar zal ik wel deugdelijk op passen!" riep Tom verontwaardigd uit. »Die heeft geen ziel die voor poëtische indrukken vatbaar is. Beloof mij, Constance, er haar niets van te vertellen, want zij zou in staat zijn er bij al haar kennissen den draak mee te steken."

Constance gaf de verlangde belofte en nu waren zij juist bij haar woning aangekomen, en daar hij geen lust had om binnen te komen scheidden zij.

Den volgenden namiddag had Constance gezorgd, dat in de tuinkamer reeds vroegtijdig alles voor het bezoek van mevrouw Scheffels in orde was. Gelukkig was de wind gaan liggen, en 't scheen alsof hij een gedeelte der ontevredenheid van den heer de Wild had weggeblazen; ten minste die dag was, tot Constance's groote blijdschap, kalm en rustig voorbijgegaan. De familie zat dus gezellig om de tafel, toen er gescheld werd en de meid de verwachte binnenliet.

»Goeden dag, goeden dag luidjes, hoe gaat het vandaag," zeide zij, haar hoed afzettende en haar mantel losmakende. »Ik doe maar alsof ik thuis ben, broer, nu, wij zijn ook oude kennissen, niet waar! Hoe gaat het met de gezondheid?"

»Tamelijk,'' antwoordde deze. »Sophie, geef tante dien lagen stoel eens."

»Neen, dank je, ik houd niet van zoo'n gemakstoel,'' zeide deze, »dan moet ik te veel achterover liggen. Kijk, nu zit ik al uitstekend, ja, kind, een kopje thee kun je aan mij kwijt raken; bezorg den trekpot maar goed, want ik heb visch gegeten, en daar hebben wij bij ongeluk dubbel zout in gedaan, zoodat de oogen ons overliepen van de hartigheid. Och ja, kind, dat zijn de klippen waarop een huishoudster al eens strandt.''

»Tante, mag ik op schootje zitten,'' vleide de kleine Toni.

»Welzeker, kleine man, 'k zou de kleine kinders anders geheel en al ontwennen. Hij ziet er lief en gezond uit, De Wild, Constance zorgt zeker goed voor hem.''

»Ja, Constansje is lief,'' zeide het ventje, zijn kopje tegen mevrouw Scheffels aandrukkend, maar zijn vriendelijke oogen op het jonge meisje vestigende.

»En zij kan een lekker kopje thee schenken,'' zeide mevrouw Scheffels, het ledige kopje op haar schoteltje zettend. »Waar haal jij de thee, Constance?''

»Bij Jansen, tante,'' antwoorde deze.

»Zoo! En wat geef je voor het pond?''

»Een daalder,'' zeide Constance weder.

»Hé de Wild, ik begrijp eigenlijk niet waarom je de thee niet in 't groot opdoet,'' zeide zijn zuster eensklaps tot hem. »Dat komt zooveel voordeeliger uit. Hoe zou je het vinden als wij samen een kist namen?''

»Als je denkt dat het voordeeliger is, dan is 't mij

goed,'' antwoordde mijnheer de Wild, »want het huishouden kost geld genoeg!''

»Welzeker is het voordeeliger!'' riep mevrouw Scheffels uit. »Laten wij een compagnieschap aangaan; ik bestel een kist thee, een baal rijst, vijfentwintig pond suiker en koffie; over drie maanden behoeven wij eerst te betalen, dus trekken wij dien tijd de rente van ons geld. Een baal rijst en de suiker heb ik juist ontvangen; daar stuur ik morgen den kruier maar vast mee hier naar toe.''

Mijnheer de Wild was door deze redeneering wel wat overrompeld, maar gaf toch zijn toestemming, en Constance, die maar niet begreep welk voordeel *zij* van deze schikking zou trekken, keek haar met groote oogen aan.

»Kom, Constance, schenk mij nog eens in,'' zeide mevrouw Scheffels. »Mijn tong zou droog worden van al dat praten; jammer dat de pianino nu weg is, anders kon je eens een stukje spelen.''

»Een pianino is goed voor meisjes die niets in de huishouding te doen hebben,'' zeide mijnheer de Wild kortaf. »Hier echter behoorde zij niet thuis, Constance verwaarloosde haar plichten er door!''

»Wel, wel, Constance, dat ik zoo iets van je moet hooren,'' merkte mevrouw Scheffels, met een ondeugende flikkering in haar oogen, aan. »Maar 't is toch jammer, broer, 't meisje is zoo muzikaal, dat zij eigenlijk naar een conservatoire te Leipzig of Stuttgart moest.''

»En dan zou ik een dochter krijgen, die in de een of andere concertzaal, mooi aangekleed, wat op zoo'n

vleugel zat te trommelen!" riep mijnheer de Wild driftig uit. »Zij zou daar voor een paar gulden de persoon te kijk zitten!"

»Wel neen, de menschen zouden niet komen om haar aan te kijken, maar om haar aan te hooren," zeide mevrouw Scheffels bedaard. »Man, hoe is 't mogelijk dat je om niets zoo driftig wordt en de zaken zoo scheef beschouwt. Daarenboven is 't niet gezegd dat zij zooveel genie of talent bezit, dat zij zulk een celebriteit zou worden, ik zou vooreerst alleen maar willen dat zij in de gelegenheid werd gesteld zich te ontwikkelen."

»Juist, *vooreerst* maar dat, maar naderhand zou zij hoe langer hoe verder willen," zeide mijnheer de Wild. »Neen ik verkies dat niet, 't is voldoende als zij een goede huishoudster wordt!"

»Je koestert geen hooge aspiratiën voor je dochter; ik verklaar je, dat ik er trotsch op zou wezen als mijn nicht het zoover bracht, en ik liet bepaald de woorden Scheffels—De Wild, met gouden letters op mijn deur schilderen. Wat drommel, als ik het talent had, ging ik zelf de wijde wereld in."

»Je zoudt er toe in staat zijn, zuster," zeide mijnheer De Wild sarcastisch.

Toen mevrouw Scheffels, door Constance vergezeld de kamer verliet, fluisterde zij haar in den gang toe:

»Nu zal 't wel beter gaan met het huishoudgeld, meisje, papa geeft je hetzelfde maandgeld, en koffie, thee, suiker en rijst doe ik met hem af. Begrijp je nu waarom in 't groot opdoen voordeeliger is?" Zij gaf Constance een hartelijken kus en verliet de woning,

terwijl het meisje verbaasd in den gang bleef staan en over het gehoorde nadacht.

Zooals te voorzien was, werd het overige gedeelte van den avond niet heel gezellig doorgebracht, en Constance was blij toen het tijd was om Toni naar bed te brengen. Zij ging met hem naar boven, hij sliep bij haar op de kamer, en stoeide nog een poosje met het kind alvorens zij het in bed legde. Toen hij er goed en lekkertjes ingestopt onder lag, zeide hij met zijn vleiend stemmetje;

»Constance, zingen het liedje van maatje van de vogeltjes!" en Constance, die nu wist wat hij bedoelde, begon met een zachte stem de eenvoudige woorden te zingen. Tot in het midden van het tweede coupletje bleven zijn oogjes geopend, maar toen vielen zij langzamerhand toe, en toen Constance: »Slaap, slaap gerust!" zong, hoorde zij aan zijn kalme ademhaling dat hij ingeslapen was. Voorzichtig drukte zij een kus op zijn frissche, roode lippen, en stond toen uit haar knielende houding op, om naar beneden te gaan.

VIERDE HOOFDSTUK.

EVA'S THUISKOMST.

Een half jaar was voorbijgegaan. Het najaar had plaats gemaakt voor den winter, en deze had op zijn beurt weer moeten wijken voor het voorjaar, dat heerlijke, opwekkende jaargetijde met zijn knoppen en bloesems, zijn malsch gras en jong groen. Voor Constance was die wintertijd alles behalve opwekkend geweest, zooals mijn lezeressen wel kunnen begrijpen; evenwel was zij in zooverre dankbaar en tevreden, dat de pecuniaire zorgen haar thans niet meer zoo terneerdrukten en zij, dank zij de tactiek van Mevrouw Scheffels, met eenig overleg, fatsoenlijk rond kon komen en haar kleedgeld voor haar zelf kon houden.

Wij ontmoeten haar in de tuinkamer met een geopenden brief in haar hand dien zij juist gelezen schijnt te hebben.

't Is een schrijven van Eva van Schoten, de vriendin met wie wij haar op de kostschool ontmoet hebben, waarin deze haar meldt dat zij eerstdaags thuis denkt te komen, daar de eigenares van het Brusselsche pen-

sionnaat verklaard had dat zij in staat was haar intrede in de wereld te doen, daar zij zich alle fijne vormen etc: met onbegrijpelijke vlugheid had eigen gemaakt. Eva schreef nog over allerlei zaken, die Constance eigenlijk bitter weinig belang inboezemden, maar te vergeefs zocht het jonge meisje naar eenige woorden, die van haar belangstelling in het leven der vriendin getuigden. Elke volzin begon met »ik" en dat kleine woordje maakte den hoofdinhoud van haar schrijven uit. Dit volkomen gemis aan hartelijkheid deed Constance onaangenaam aan, maar zoo snel zij kon verdreef zij die gewaarwording, en hoopte dat, wanneer zij elkander weer zouden zien en spreken, ook de oude liefde en hartelijkheid weerom zouden komen.

»Eva zegt dat zij mij niet meer schrijven zal, en zij van mij ook geen brieven meer verwacht," mijmerde Constance. »Hoe zal ik dan te weten komen, wanneer zij thuis komt? En ik zou haar toch zoo graag heel gauw verwelkomen! O, wat zal het een genot zijn als zij hier in stad is, en ik met haar over den ouden tijd van de kostschool kan praten. Hoe heerlijk om weer een vriendin van mijn jaren te hebben!"

Na eenig nadenken besloot zij den volgenden dag, een visite bij mevrouw van Schoten te gaan maken, daar zij dan toch haar protégée wilde bezoeken, en dat in een moeite doorging.

Wel was zij nog tamelijk vreemd aan de mama van haar vriendin, en zag zij daarom wel eenigszins tegen die visite op, maar zij begreep dat dit het eenige middel was, wilde zij te weten komen wat Eva verzuimd had haar mede te deelen.

Die protégée van Constance was niemand anders, dan de behoeftige familie haar door mijnheer Crooswijck aanbevolen. Zij had reeds menig bezoek bij de weduwe Faret afgelegd, en was langzamerhand bekend geworden met de weduwe, haar eenige dochter die bij haar inwoonde en ook haar man verloren had, en de twee kinderen der laatste. 't Waren, zoo als mijnheer Crooswijck gezegd had, fatsoenlijke menschen die door een samenloop van ongelukkige omstandigheden, achteruit waren gegaan.

Den volgenden middag maakte Constance zich dus reisvaardig, en na eenig naaiwerk van mevrouw Scheffels bij de weduwe Faret afgegeven te hebben, spoedde zij zich naar de woning van de familie van Schoten. De dienstmaagd stond juist aan de voordeur, en dus bespaarde haar dat de moeite van aan te schellen.

»Zou ik mevrouw een oogenblikje geen belet doen?" vroeg Constance, de meid haar naamkaartje overreikende.

»Wou u mevrouw gesproken hebben?" vroeg het dienstmeisje, het kaartje bestudeerend. »Ja, mevrouw heeft het op 't oogenblik nog al druk, maar ik zal het haar eens vragen. Wil u zoolang in de voorkamer gaan?" en het meisje liet haar een zijkamer binnengaan, die door een porte-brisée van de achterkamer was gescheiden.

»Als 't mevrouw volstrekt niet convenieert," zeide Constance, voordat de dienstbode de kamer verlaten had, »dan kom ik wel morgen terug. Laat mevrouw zich volstrekt niet gêneeren."

Een poosje amuseerde zij zich nu met de schilderijen te beschouwen, daarna ging zij voor het raam staan en

keek naar de voorbijgangers, en verwonderde er zich over waarmee mevrouw van Schoten het zoo druk kon hebben.

Zoo verliep er een half uur, en nu nam Constance zich voor om maar niet langer te wachten, en het dienstmeisje weer op te zoeken om haar te zeggen dat zij vertrok. Zij ging naar de deur en wilde die open doen, maar hoe zij draaide, de knop gaf niet mee, en zij begreep dat de deur van buiten met den sleutel omgedraaid en zij opgesloten was. Heel pleizierig vond zij dit niet, maar er was nog een andere deur die toegang tot de binnenkamer verleende, en dapper ging zij op de porte-brisée af, hopende in die kamer een ongesloten deur te vinden die haar in den gang bracht.

De porte-brisée ging gemakkelijk open en zij trad de binnenkamer in, regelrecht op de deur toe die naar den gang leidde.

»Ah fidonc, on n' entre pas ici sans frapper!" hoorde zij op eens een stem roepen, die uit een hoek van het tamelijk duistere vertrek kwam, en op 't zelfde oogenblik rees een jeugdige, slanke gestalte op uit een gemakkelijken stoel en staarde het jonge meisje aan, dat midden in de kamer was blijven staan.

»Eva, reeds thuis!" riep Constance uit, zoodra zij de jonge dame in 't gelaat had gezien.

»Ma foi, Constance, c'est toi!" antwoordde deze. »En vérité, ik had je prima vista niet herkend."

»'t Is ook ruim een jaar geleden dat wij elkaar voor 't laatst zagen," zeide Constance, naar haar vriendin gaande en haar een kus gevende. Deze beantwoordde de

omhelzing, maar bekeek tevens haar vriendin van boven tot beneden.

»Ga zitten," drong Eva nu, »en vertel mij eens hoe je zoo à l'impromptu hier binnen kwaamt. Badinage à part, ik meende eerst dat ik een bonne of zoo zag!"

»Ik kwam eenvoudig om eens aan je mama te vragen wanneer je thuis werd verwacht, want dat had je mij niet geschreven," vertelde Constance.

»O, mama zal nu niet te voorschijn kunnen komen," verklaarde Eva, »zij ontpakt mijn koffers en is niet gekleed; daarom heb je zeker zoo lang moeten wachten."

»En werd nog opgesloten in de voorkamer ook;" zeide Constance. »Maar, Eva, laat je uw mama uw koffers uitpakken! Waarom doe je dat niet zelf?"

»Ah, Constance, ce sont de ces choses que tu ne comprends pas!" antwoordde Eva, eenigszins verlegen lachend. »Je begrijpt toch dat ik zeer gefatigeerd van de reis ben, en zoo aanstonds niet zoo'n vermoeiend werkje kan doen."

»Komaan, vermoeid van een reisje van Brussel naar hier!" riep Constance lachend uit. »Kom Eva, wij hebben op de kostschool wel andere stukjes uitgehaald. Maar vertel mij toch eens wanneer je bent aangekomen?"

»Mais oui, revenons à nos moutons!" antwoordde Eva. »Gisteren middag ben ik met papa hier gekomen, de goede man heeft mij uit Brussel gehaald, car tu comprends! een eenige dochter laat men zulk een reis niet alleen doen."

»Dan had je mij toch wel in uw brief, dien ik gisteren

eerst ontving, kunnen schrijven wanneer je kwaamt," meende Constance.

»Ah, ma petite ingénue heeft er niet eens op gelet dat die brief een datum draagt dien reeds veertien dagen oud is!" riep Eva lachend uit. »Ma chère, die brief is vergeten te bezorgen, en omdat ik hem toch geschreven had, wilde ik mij niet tevergeefs die moeite gegeven hebben."

»O, zit de zaak zoo in elkaar," antwoordde Constance. »'t Doet mij hartelijk veel genoegen dat je thuis bent, Evalief, en ik hoop dat wij nu tezamen menig genoegelijk uurtje zullen slijten."

»Welzeker, Constance," zeide Eva. »Nous jouïsserons ensemble! Maar dan moet je een beetje meer werk van je toilet maken, mignonne, want anders zou men je voor een bonne aanzien, zooals ik daareven!"

»Nu, als ze mij voor »*bonne*" aanzien, dan is het nog zoo kwaad niet," antwoordde Constance vroolijk. »Maar van veel genieten zal bij mij geen sprake zijn; zooals je weet is papa . . . ."

»Bah! épargnez moi ces détails!" riep Eva uit, haar vingers in de ooren stoppend. »Hoor eens, alles goed en wel, maar wij moeten onze jeugd genieten en profiteeren zooveel wij kunnen; de misères komen vroeg genoeg!"

Juist wilde Constance antwoorden, toen zij de deur der voorkamer hoorde opendoen, en een oogenblik later mevrouw van Schoten in de porte-brisée verscheen.

»Ach, Constance, je zult mij wel willen excuseeren dat ik je even liet wachten," zeide zij de kamer binnenkomende.

»Nu, mama, Constance heeft tijd gehad om haar zon-

den te overdenken," merkte Eva nonchalant aan. »Gelukkig dat ik hier was."

»Ja kind, dat was gelukkig," zeide de goede dame. »Alles is nu in orde boven, je kunt straks eens gaan zien of het naar uw zin is. Maar, Constance, (zoo mag ik je immers wel noemen?) ga toch zitten, dan praten wij nog eens een half uurtje."

»'t Spijt mij wel, mevrouw," antwoordde deze, terwijl zij der vermoeide vrouw een voetbankje gaf, »maar ik kan nu niet langer blijven. Ik mag toch zeker wel eens weerkomen, en dan hoop ik u ook te spreken."

»Welzeker, kom zoo dikwijls je wilt. Nu Eva thuis is willen wij het haar zoo aangenaam mogelijk maken, en hopen dat haar vriendinnen ons daarin trouw zullen helpen," zeide mevrouw van Schoten, hartelijk Constances hand drukkend.

De meisjes namen ook afscheid van elkaar en weldra bevond Constance zich op weg naar haar woning, zich inwendig verwonderende over het gedrag en de manieren harer vriendin.

»Zij zal wel gauw veranderen," dacht zij, »zij is nu ook zoo juist thuis gekomen, en wil haar Fransch wat luchten. Maar ik vind het toch raar van haar dat zij haar mama zoo laat sjouwen, en zelf als een prinses ligt te luieren. Misschien had zij hoofdpijn — ja, dat zal 't zijn, en dan is koffers uitpakken en bukken erg onpleizierig."

Na haar vriendin op die manier verontschuldigd te hebben, was zij tevredengesteld en zag de toekomst rooskleurig tegemoet.

Er verliepen een paar dagen, en ook Eva had Constance een bezoek gebracht, bij welke gelegenheid de laatste haar vriendin haar slaapkamer had laten zien, die zij zooals wij weten, met Toni deelde. Eva had voor dat eenvoudige vertrek den neus opgehaald, en toen zij het kleine ledikantje zag, gevraagd:

»Hè, Constance, heb je niet eens een kamer alleen? Nu, dat zou *mij* niet bevallen, ik zou er voor bedanken zoo'n lastpost bij mij te hebben."

»Een lastpost!" riep Constance, half lachend, half geergerd uit. »Toni een lastpost! Hoor eens, Eva, als wij goede vrienden willen blijven moog je dat lieve ventje nooit weer zoo noemen! Wel, ik zou hem niet eens willen missen op de kamer."

»Chacune son goût," antwoordde Eva, schouderophalend. »Maar waarom laat je Sophie niet met hem samen slapen?'

»Omdat — och, omdat . . . Sophie is nog geen elf jaren oud en dus nog wat jong; bovendien houdt zij niet erg van kinderen," zeide Constance stotterend.

»Ah, zoo," dacht Eva. »De verhouding schijnt dus niet couleur de rose te zijn!"

»Nu, aan de garde robe moet nog flink 't een en ander gedaan worden," zeide zij nu hardop, terwijl zij in de kleerkast snuffelde. »Fi donc, chérie, waar heb je al die antiquiteiten vandaan gehaald? Vraiment nog kostschooljaponnen!"

»Welzeker, die zijn nog goed, en nu heb ik ze verlengd en uitgelegd en draag ze in huis af," verklaarde Constance. »Maar die japon daar is verleden jaar eerst nieuw geweest en . . . ."

»En dat is dus zeker uw feestgewaad? Maar ik zie geen enkele japon die geschikt is voor concerten of soirées; wat doe je dan aan?"

»Och hemel," antwoordde Constance, »van concerten en partijen komt bij ons niets in! Papa wil nergens van hooren en bovendien heb ik ook nog geen lust gehad aan die vermakelijkheden te denken."

»Nu, dan heb je een saai leventje!" riep Eva uit. »Ik ben van plan het mijne heel anders in te richten, en zal mij een kring vriendinnen kiezen, waardoor ik in de gelegenheid kom te profiteeren. Mama heeft mij beloofd dikwijls muziekpartijtjes te geven, en dan kom jij ook en maakt bepaald furore met uw spel. Als Eelco dan met de vacantie thuis is, speelt hij de viool en zoo zullen wij 't ons aangenaam maken."

»Nu, daar hoop ik van te profiteeren," zeide Constance opgewekt. »'t Is maar jammer dat wij hier zoo iets niet kunnen hebben."

Na nog eenigen tijd met elkander gebabbeld te hebben gingen de meisjes van elkander af, nadat Constance beloofd had weder spoedig naar haar vriendin te komen.

Er verliepen eenige weken en mijnheer en mevrouw van Schoten hadden een soirée gegeven ter eere van de thuiskomst hunner dochter, waarop Constance ook genoodigd was en waarvoor Eva's broer, die te Leiden studeerde, over was gekomen. Constance had zich uitstekend geamuseerd en met haar pianospel aller lof ingeoogst. Eva, die alleen een weinig zong, was sedert dien avond merkbaar koeler jegens Constance geworden, en 't was alleen nog de schuld van mevrouw van Schoten, die zeer veel met het jonge meisje ophad, dat de vriendschap bleef bestaan.

»Wel, Eva," had Eelco tot zijn zuster gezegd, op den morgen na de soirée, »je moogt gerust trotsch zijn op je vriendin. Wat speelt die uitstekend! Ze is zoo muzikaal als ik zelden iemand ontmoet heb, ofschoon ik te Leiden bij professor Van Ingen nog al eens muziekpartijtjes bijwoon."

»Och kom, zoo erg is 't niet," had Eva ongeduldig ten antwoord gegeven. »Er wordt hier een geweld van gemaakt alsof zij Liszt of Rubinstein is; op de kostschool nam niemand er notitie van, en hier heeft zij niet eens een piano thuis!"

»Doodjammer!" had Eelco uitgeroepen. »Ik zou in staat zijn er haar een met Sint-Nicolaas thuis te sturen. Maar 't lijkt wel of jij jaloersch bent," voegde hij er plagend bij.

Eva was boos weggeloopen, en sedert dien tijd kon Constance geen goed bij haar doen.

Met mijnheer De Wild ging het in den laatsten tijd allertreurigst; zelfs Sophie kon het hem niet naar den zin maken, en Constance had er reeds meer dan eens met haar tante over gesproken, of 't niet onverantwoordelijk was, dat haar papa maar volstrekt geen geneeskundige hulp wilde hebben. Nu en dan kwam mijnheer Crooswijck eens aanloopen en poogde hem op te beuren, maar doorgaans werd deze door mijnheer De Wild alleronaangenaamst ontvangen, zoodat de goede man spoedig zijn troost bij Constance ging zoeken. Juist was hij er weder eens geweest, en had mijnheer De Wild hem ta-

melijk vriendelijk ontvangen. Constance liet hem uit, en bleef nog even met hem over de weduwe Faret spreken, toen er in de kamer eensklaps een harde slag gehoord werd, en Sophie doodelijk ontsteld de gang in kwam loopen.

»Wat is er gebeurd?" riepen Constance en Crooswijck als uit één mond.

»Binnen! Papa!" was alles wat deze uit kon brengen. Allerlei gedachten vlogen door Constance's brein, en zonder een woord meer te zeggen snelde zij de kamer in, terwijl mijnheer Crooswijck achterbleef om de verschrikte Sophie tot bedaren te brengen.

Zoodra Constance de kamer intrad, zag zij haar papa voorover op den grond liggen, met den stoel waarop hij gezeten had bovenop hem. Hij gaf geen teeken van leven, en Constance meende dat hij plotseling dood was gebleven. Zij zette den stoel overeind en trachtte het loodzware lichaam op te richten, maar daartoe schoten haar krachten te kort. Zij ging dus naar de kamerdeur en riep mijnheer Crooswijck, die van Sophie reeds gehoord had wat er gebeurd was. Aanstonds ging hij met het jonge meisje naar binnen, en het gelukte hem spoedig mijnheer De Wild op de canapé neder te leggen.

»Dood?" vroeg Constance, hem met onnatuurlijk wijd geopende oogen aanstarende.

»Ik geloof van neen," antwoordde mijnheer Crooswijck. »'t Zijn al de verschijnselen van een beroerte; stel u dus gerust en houd u bedaard."

Constance knikte toestemmend, en nu deed mijnheer Crooswijck alles wat hij voorloopig doen kon. »Stuur iemand naar den dokter," hernam hij »en laat hem vragen zoo spoedig mogelijk te komen."

Constance zond aanstonds het dienstmeisje heen, en zeide haar tevens in het terugkomen bij mevrouw Scheffels aan te gaan, en deze te vragen dadelijk bij haar te komen.

Toen de dokter er nog was, kwam ook mevrouw Scheffels reeds, die door het verwarde bericht der gedienstige, niet wist wat zij er van denken moest. Constance kwam haar in de gang te gemoet.

»Wat is hier gebeurd?" riep zij uit.

Constance vertelde het haar met tranen in de oogen, en nam haar mede naar de tuinkamer, waar zij juist den dokter ontmoetten. Hij gaf haar alle hoop dat het niet ongelukkig af zou loopen, maar zeide dat het een zaak van langen duur zou wezen.

»Nu is die mijnheer bij den patiënt," eindigde hij zijn verklaring, »en weet wat er te doen is. Maar er moet natuurlijk gewaakt worden, en steeds iemand op de ziekenkamer tegenwoordig zijn. Vanavond kom ik nog eens kijken."

De dokter vertrok, en mevrouw Scheffels ging nu met Constance naar boven, waarheen men hem aanstonds gebracht had. De patiënt was bewusteloos.

Mijnheer Crooswijck kwam naar de dames toe, en zeide op fluisterenden toon:

»Als ge 't goedvindt, juffrouw Constance, heb ik plan dezen nacht te waken, dan kunt u op den dag de zorgen waarnemen."

»O, als u zoo vriendelijk zoudt willen zijn," ant-

woordde deze. »Ik zal dan den volgenden nacht waken."

»Daar komt niets van in," zeide mevrouw Scheffels nu, op stelligen toon. »Jij slaapt 's nachts, Constance, want jij hebt over dag de handen vol genoeg, en je moet op de been blijven. Als Crooswijck vannacht wil waken, dan kom ik morgenavond tegen theetijd en blijf 's nachts bij den patiënt; ik zal nu ook wel een poosje blijven, dan kun je thuis 't een en ander regelen, goede vriend, en Constance moet naar beneden om eens naar Sophie en Toni te zien."

Tegenspreken hielp niet; mevrouw Scheffels dreef haar zin door, en weldra was alles geregeld zooals zij het voorgesteld had en zat zij naast het bed van haar broeder.

Toen Constance beneden kwam vond zij Sophie nog doodsbleek en bevende in een hoek zitten, en Toni half schreiende van honger. Zij liet dus eten brengen, gaf den kleinen jongen wat en deed haar best om Sophie tot bedaren te brengen, hetgeen haar echter niet gelukte. Het kind was doodelijk ontsteld door den val van haar vader, en kon het akelige, vertrokken gelaat maar niet vergeten.

Toen mevrouw Scheffels den volgenden dag kwam, zeide zij:

»Hoor eens, Constance, ik heb eens bedaard over 't een en ander nagedacht. 't Laat zich aanzien dat het met je papa een slepende historie zal worden, en daarom moeten er nu dadelijk maatregelen genomen worden. Wij kunnen dat waken met den besten wil niet volhouden, en dus heb ik plan er Crooswijck eens

op uit te sturen om een pleegzuster of zoo iemand te krijgen. Hoe vind je dat?"

»Tantelief, ik ben het volkomen met u eens dat u en mijnheer Crooswijck het niet vol kunt houden om te waken," antwoordde Constance. »Maar ik had een ander plannetje en wel. . . . Ik dacht of deze ziekte van papa geen goede gelegenheid zou zijn om te probeeren of hij niet wat meer van mij zou kunnen gaan houden. Ikzelf wilde hem oppassen en iemand nemen die de huishouding waarnam, en die mij nu en dan afloste. Hoe vindt u dat?"

Mevrouw Scheffels antwoordde niet, maar gaf Constance een kus, terwijl er een traan in haar oogen parelde. Even daarna zeide zij:

»Kindlief, je neemt een zware taak op je, maar de liefde moet ten laatste overwinnen."

»Zou 't nu niet het beste zijn als er een advertentie in de courant werd gezet?" vroeg Constance.

»Liever had ik iemand door recommandatie," zeide mevrouw Scheffels, »maar zoo gauw weet ik niemand, dus zal ik Crooswijck vragen een advertentie te sturen; maar vooral een beschaafde dame, niet waar?"

»Ja, tante, dat was mijn plan," antwoordde Constance, »iemand die mij representeert."

Het gevolg van dit gesprek was, dat er reeds de week daarna een dame van een veertig jaren geëngageerd werd. Mevrouw Scheffels had op zich genomen, ten haren huize de sollicitanten te ontvangen en een keus te doen, daar het Constance natuurlijk onmogelijk was zelf daarvoor te zorgen.

Verheugd kwam mevrouw Scheffels dus op een middag, dat mijnheer Crooswijck weer bij den patiënt zat, bij Constance, en vertelde deze, dat zij een pronkjuweel van een huishoudster had gevonden.

»Wel, dat doet mij pleizier, tante," antwoordde Constance, »en hoe heet zij?"

»Von Raben," zeide mevrouw Scheffels. »'t Is oorspronkelijk een Duitsche dame, maar reeds sedert jaren woont zij hier en spreekt uitstekend Hollandsch."

»Nu, als u haar geschikt vindt, dan is 't mij goed," hernam Constance, »hoewel ik liever een Hollandsche had!"

»Komaan kind, dat zijn maar vooroordeelen!" riep mevrouw Scheffels uit. »Je zult zelf eens zien hoe innemend zij is."

»En wanneer komt zij?" vroeg Constance.

»'t Is vandaag al Vrijdag, dus heb ik afgesproken dat zij Zondagavond arriveert, en dan Maandag in functie treedt. Ik zal bij je komen, om je aan elkaar voor te stellen."

»Heel goed, tante, dank u wel voor de moeite die u u gegeven heeft," zeide Constance.

Toen mevrouw Scheffels vertrokken was, bleef Constance nog een oogenblikje in gepeins verzonken zitten, en kreeg daarop haar schrijfgereedschap, waarmee zij naar de ziekekamer ging, ten einde een allerliefsten brief, dien zij van haar voormalige onderwijzeres ontvangen had, te beantwoorden. Zoodra deze hartelijke vrouw vernomen had welke slag Constance wederom getroffen had, had zij zich gehaast haar eenige troostwoorden toe te spreken. Het jonge meisje vertelde haar nu hoe de zaken stonden, terwijl zij tevens schreef dat zij zekere juffrouw Von Raben als hulp in de huishouding had aangenomen.

»Nu weet zij meteen alles," dacht Constance, den brief toevouwende; »en hoop ik dat zij spoedig eens weer schrijft."

Op den bepaalden Zondagachtermiddag verscheen juffrouw Von Raben. De kennismaking viel niet tegen, en Mevrouw Scheffels nam zeer voldaan afscheid. Toen zij vertrokken was en Constance weer binnenkwam, zeide juffrouw Von Raben:

»Juffrouw Constance, nu moeten wij nog een paar woorden samen spreken, niet waar? Ik zou graag eens weten hoe de verhouding zal wezen waarin wij tegenover elkander staan."

Constance keek verwonderd op. »De verhouding!" herhaalde zij. »Wel juffrouw, ik hoop dat die heel vriendschappelijk zal zijn. Ik verzeker u dat ik van mijn kant 't u hier zoo aangenaam mogelijk zal maken."

»Ah, ja, maar zoo meen ik het niet," zeide de huishoudster. »Bij voorbeeld, zoudt u er tegen hebben dat ik mij »Fräulein" liet noemen? Ziet u, *twee* juffrouwen in huis is zoo lastig."

»Doe dat zooals u wilt," antwoordde Constance vriendelijk. »Maar ik hoop dat u mij wel bij mijn naam zult noemen als wij elkander wat beter kennen."

»Sehr gut," zeide das Fräulein knikkend, »en dan mag ik zeker geheel naar mijn eigen zin huishouden? 't Is voor mij niet pleizierig om aan zulk een jong meisje mijn orders te vragen."

»Daar ik den meesten tijd op de ziekenkamer door zal brengen, spreekt dat vanzelf. U zult u evenwel in alles naar den zin van papa moeten schikken."

»Natürlich! Natürlich!" riep de huishoudster uit. »Liebes Fräulein, wij zullen het wel goed samen kunnen vinden. Ach, wat een reizend Kind!" vervolgde zij, Toni opnemende. »Wil je wel wat van mij houden?"

»Ik houd van Constansje!" riep Toni, zich loswringend.

»Neen maar, Toni, nu schaam ik mij toch over je," zeide Constance, hem bij de hand nemende en bij de huishoudster terugbrengende. »Gauw, geef eens een handje!"

Met een trillend lipje voldeed het kind aan dit bevel en de waterlanders waren op het punt om te voorschijn te komen, toen Constance hem opnam en zeide:

»Zeker zult u uw kamer wel eens willen zien, Fräulein? Als u mij dan volgt, breng ik u boven en leg dit kereltje meteen te bed."

»Dat zal zeker in 't vervolg mijn werk ook zijn?" informeerde juffrouw Von Raben.

»Neen, dat blijft mijn werk," zeide Constance, hem een kus gevende. »Wij hebben het nu zoo verdeeld dat Sophie bij Toni slaapt, — anders sliep ik bij hem; — en voor mij is een veldbed op papa's kamer gezet, daar er nu wel niet meer gewaakt behoeft te worden, maar er toch iemand bij moet wezen. U heeft de bovenvoorkamer."

Toen Constance den volgenden dag bij den patiënt zat, die volkomen bij zijn bewustzijn was, maar toch nog het bed moest houden, kwam het dienstmeisje bo-

ven en wenkte haar om even aan de deur te komen.

»Wat is er?" vroeg Constance.

»Daar is de jongeheer Tom, die u met alle geweld wil spreken," antwoordde zij.

»Nu, roep dan even Sophie om hier te komen, dan kom ik beneden."

In de tuinkamer vond zij Tom in een gesprek met juffrouw Von Raben.

»Wel, Tom, wat is er aan de hand?" vroeg zij.

»Compliment van tante, en of je even bij haar kunt komen, Constance," zeide Tom. »Ik zal met je meegaan."

»Eigenlijk gaat het niet goed, maar als Sophie zoolang bij papa blijft, zal ik meegaan," zeide Constance, die niet begreep wat mevrouw Scheffels van haar wilde. Spoedig was zij met Tom op straat en liep naast hem voort.

»'t Is prachtig weer, Tom, is tante niet uit?"

»Heerlijk, Con, jammer om zoo'n heelen dag op een ziekenkamer te zitten!"

»Ja, maar daar is nu niets aan te doen. Wat had tante mij te zeggen?"

»Dat weet ik niet, nichtjelief, tante vertrouwt mij haar geheimen niet toe."

»Nu, laten wij dan maar gauw naar haar toe gaan. Hoe is 't, Tom, je gaat den weg naar buiten op!"

»Ja, daar is het ook liever, Constance, ik herinner mij nu dat tante uit is gegaan, dus moet je morgen maar eens bij haar komen."

»Zeg eens, Tom, hou je mij voor den gek!" riep

Constance, stil blijvende staan, uit. »Gaan wij naar tante, of niet?"

»Wel neen, wij gaan een uurtje buiten wandelen, en komen tante misschien wel tegen," zeide Tom bedaard. »Luister eens goed, Con. Ben en ik zijn van plan, je elken dag, als het goed weer is, te komen halen om een eindje om te gaan. Goed- of kwaadschiks — maar mee moet je; want je zoudt anders zelf ziek worden, en wij zijn van plan om niet toe te laten dat je je te veel afslooft."

»Maar, Tom, is 't je in 't hoofd geslagen!" riep Constance, half boos wordend uit.

»Omdat ik te veel van je hou om toe te laten dat je je ziek maakt?" vroeg Tom.

»Neen, zoo meen ik het niet," zeide Constance, getroffen door de hartelijkheid der jongens. »Ik vind het heel lief en ...."

»Dat zul je toonen door met ons mee te gaan?"

»Nu, ja dan!" riep Constance uit, hem de hand gevende, »ten minste als 't weer niet zoo bar is dat ik weg waai of een modderbad moet nemen."

VIJFDE HOOFDSTUK.

ONWEERSWOLKEN.

't Scheen werkelijk alsof mijnheer De Wild door de trouwe, liefdevolle verpleging van Constance, zachter omtrent deze gestemd werd. Hij maakte volstrekt geen aanmerkingen op haar gedrag en kon haar somtijds een poos lang aankijken, met een bijzondere uitdrukking in zijn oogen. Door deze verandering ten goede was Constance overgelukkig, en verzuimde niet er mevrouw Scheffels deelgenoot van te maken. De toestand van den patiënt was niet onbevredigend, en hoewel het nu reeds een week of zes geleden was, dat hij genoodzaakt was geweest om zijn kamer te houden, ging hij toch merkbaar in beterschap vooruit. 't Scheen wel alsof de zenuwachtige overspanning, waaraan hij sedert zijn aankomst in het vaderland had geleden, geweken was en plaats had gemaakt voor een droomerige melancholie. Fräulein Von Raben beviel als huishoudster uitstekend; zij zwaaide den schepter met onbeperkt gezag en Con-

stance dacht er niet aan hoe haar eigen positie zou zijn, als zij weder haar post van ziekenoppasster neder zou leggen. Sophie had zich nauw bij de huishoudster aangesloten, maar Constance kon niet bemerken dat dit verkeer haar hartelijker of meegaander tegenover haar maakte. Integendeel, nog vinniger dan vroeger wees zij elke toenadering van haar zuster terug, en deze die begreep dat het Sophie moest hinderen niet meer zoo de uitverkorene van haar vader te zijn, zocht menigmaal de gelegenheid op om haar plaats aan het meisje af te staan, waartoe de wandelingen, die zij met Tom of Ben deed, haar ongezocht in staat stelden.

»Sophie," zeide Constance op een fraaien achtermiddag, »zou je een uurtje bij papa willen zitten, terwijl ik een boodschap doe?"

»Jij bent ook een mooie," antwoordde deze bits, »met dat mooie weer wil jij mij thuis laten, en gaat zelf voor je pleizier uit. Ik zit den geheelen dag op school en wil na het eten ook wel eens wandelen."

»Wel, ik dacht, dat je 't nog al prettig zoudt vinden," zeide Constance, »maar ik ga niet wandelen; ik moet voor tante Scheffels even naar de weduwe Faret, om naar naaiwerk te vragen, dat zij beloofd had al eergisteren thuis te bezorgen. Ben bracht vanmiddag de boodschap mee."

»Ja, die nare jongens van Rivers willen nooit eens met mij uitgaan," bromde Sophie; »en Fräulein zegt dat ze jou elken dag komen halen. Die akelige Ben is het ergste van de twee, die plaagt mij op straat ook al."

»Nu, ik zal hem eens de les lezen," beloofde Constance, »en ...."

»Dat hoeft niet," riep Sophie uit, »Fräulein zegt dat ik volstrekt niet toe moet laten, dat jij over mij den baas speelt. We staan precies gelijk, al ben jij een jaar of wat ouder; Fräulein is na papa de baas!"

»Maar, Sophie, wat moet die uitval beduiden?" vroeg Constance verwonderd. »Ik geloof niet dat ik den baas speel; en Fräulein Von Raben is beneden het hoofd, totdat ik weer kom." Constance begreep, dat zij zoo moest spreken, wilde zij haar toekomstige positie handhaven.

»Dat kun je begrijpen," riep Sophie lachend uit, »denk je dat zij onder een nest van zeventien jaren wil staan!"

Constance keerde zich om en ging de kamer uit, overleggende wat zij nu moest aanvangen en zij vreesde er voor dat zij het paard van Troje met de huishoudster naar binnen had gehaald.

»Ik moet toch naar de Farets," prevelde zij, besluiteloos rondziende. »Zou ik Fräulein vragen om zoolang bij papa te gaan? Misschien heeft zij dat wel niet tegen Sophie gezegd, en doet deze maar zoo om mij te plagen." Juist kwam de huishoudster in de gang en Constance deed haar verzoek.

»Wel zeker wil ik dat, Constance," zeide zij voorkomend. »Wij moeten elkaar helpen, en Sophie heeft zeker geen lust om je af te lossen. 't Is een lastig humeurtje om mee om te gaan, dat ondervind ik!"

»Och, dat zal wel beter worden," antwoordde Con-

stance vergoelijkend, »u moet bedenken dat zij mama zoo vroeg verloren heeft. Maar u zoudt mij een grooten dienst bewijzen als u een uurtje op zijn hoogst bij papa wildet zitten; ik vrees dat er iemand bij de Farets ziek is, want tante heeft haar naaiwerk nog niet terug, en nu wilde ik even gaan hooren, hoe 't is."

»Ga gerust," zeide Fräulein Von Raben, »ik neem zoolang uw plaats in."

Constance vertrok, en verwonderde zich er over dat de huishoudster zoo over Sophie sprak; te meer kwam zij tot de overtuiging dat zij haar een oogenblik te voren onrechtvaardig beoordeeld had.

Toen zij bij juffrouw Faret kwam, bleek het dat haar vermoeden waarheid bevatte. Het oudste zoontje van haar dochter lag ziek te bed, en daar de menschen maar een enkele kamer bewoonden, bevond Constance zich aanstonds bij den patiënt, die er rood en opgezet uitzag en klaarblijkelijk koorts had.

»O, juffrouw Faret, u doet niet verstandig mij zoo van straat bij den zieke te laten," zeide Constance, zich een weinig terugtrekkende.

»Och, juffrouw, 't is zulk zacht weer," antwoordde deze, »dat kan den lieven jongen geen kwaad doen."

»Zeker hebt ge toch den dokter bij hem?" vroeg Constance.

»Vanmorgen hebben wij om hem gestuurd," zeide nu de moeder van het kind. »Maar wij zijn in een bus en dus kunnen wij zoo aanstonds niet geholpen worden. Onze dokter is echter een beste man en zal, hoop ik, vóór den nacht nog wel komen."

»Is uw zoontje al lang ziek?"

»Een paar dagen was hij wat lusteloos en had keelpijn, maar vanmorgen werd het erger, en zag hij zoo opgezet," antwoordde de moeder. »Hij heeft zeker kou gevat, met de open ramen, en wij zijn er niet voor om zoo dadelijk den dokter maar te halen."

»Nu, ik wensch u het beste er mee," zeide Constance opstaande. »U zult dus zorgen dat mevrouw Scheffels het goed gauw krijgt? Zij is er om verlegen. Morgen kom ik nog eens naar den zieke hooren;" zij gaf het kind een hand en vertrok naar huis.

's Avonds, juist toen de familie De Wild wilde gaan soupeeren, en Constance een boterhammetje voor haar papa naar boven bracht, werd er hevig aan de schel getrokken. De meid ging opendoen en kwam even daarna binnen met de boodschap dat er iemand was om de juffrouw te spreken. Aanstonds wilde de huishoudster naar voren gaan, maar de meid, die het volstrekt niet op haar voorzien had, hield haar tegen en zeide:

»'t Is niemand voor u, juffrouw. Als ze hier komen om de *juffrouw* te spreken, dan is dat natuurlijk om *mijn* juffrouw."

»Nu, brutale meid, wat kan het je schelen of ik naar voren ga," riep de huishoudster woedend uit. »Je ziet immers dat juffrouw Constance hier niet is."

»Dat komt er niet op aan," zeide de dienstmaagd, »mijn juffrouw zal wel komen. Ha, daar is zij al. Juffrouw, er is een vrouw om u te spreken, maar zij is op de stoep blijven staan; ze wou absoluut niet binnenkomen."

Haastig verliet Constance de kamer, en toen zij over de onderdeur keek, zag zij juffrouw Faret op de stoep staan.

»Maar, lieve hemel, juffrouw Faret, waarom kom je niet binnen?" riep zij, de onderdeur openende, uit. »Zoo'n haast was er toch niet met het naaiwerk, dat je het vanavond nog moest brengen."

Gejaagd trok juffrouw Faret de onderdeur weer dicht en zeide:

't Is niet om het naaiwerk dat ik kom, juffrouw De Wild, en ik kom volstrekt niet binnen. O, 't spijt mij zoo dat u vanmiddag bij mij geweest is!"

»Och, dan heeft uw kleinkind zeker kou gevat, door dat ik zoo juist van de straat bij hem binnenkwam!" riep Constance verschrikt uit. »Hij is toch niet dood?"

»Goddank niet, juffrouw, maar de dokter, die er vanavond geweest is, zei dat het kind roodvonk heeft, en nu wilde ik u waarschuwen morgen niet te komen. Och, och, 't spijt mij zoo dat ik het niet geweten heb, toen u kwaamt. Ik zal 't mij nooit vergeven als u soms de ziekte krijgt, u die ons zoo trouw helpt en bezoekt!" jammerde juffrouw Faret.

»Kom, kom, wij moeten niet aanstonds het ergste denken," troostte Constance haar, hoewel haar bij dit bericht zelf de schrik om 't hart sloeg. »Maar waarlijk, ga nu naar huis, juffrouw; ik wensch je van harte beterschap met het kind en al kom ikzelf niet, zoo zul je toch wel iets van mij hooren." Zij wilde haar de hand reiken maar de weduwe maakte een afwerende beweging, zeide haar snikkend goedennacht en vertrok.

Inwendig was Constance alles behalve op haar gemak, niet zoozeer uit angst voor zich zelf, want zij had het roodvonk reeds gehad, maar zij wist volstrekt niet hoe 't met Sophie en Toni gesteld was, hoewel zij vermoedde, dat dezen nog niet door de ziekte aangetast waren geweest.

Voorloopig besloot zij dus er niets van te zeggen, maar er den volgenden dag eens met mevrouw Scheffels over te spreken.

Met schrik herinnerde zij zich, dat zij thuiskomende Toni uitgekleed en naar bed had gebracht, zooals zij gewoonlijk deed. Zooveel mogelijk wilde zij haar fout herstellen, en ging naar den zolder, waar zij haar kleederen uittrok, japon, mantel en bovenrok over een droogstok hing en dien van achteren uit het luik stak, hopende dat het dien nacht niet zou regenen. Daarna wiesch zij hals, gelaat en handen met azijn en later met zeep en water over, in de hoop dat haar bezoek nu geen kwade gevolgen zou hebben. —

Maar ach! hoe ijdel bleek haar hoop te zijn, toen Toni een paar dagen later lusteloos en hangerig werd en over pijn in de keel begon te klagen. Doodelijk angstig stond zij er op dat de dokter, die nu en dan haar papa nog kwam bezoeken, bij Toni kwam. Aanstonds gaf deze zijn vrees te kennen, dat het roodvonk zou worden en gaf terstond de noodige bevelen.

»Hoe zou dat kind aan roodvonk komen," zeide mijnheer De Wild tot Constance. »Hij is toch nergens geweest waar hij het opgedaan kan hebben."

Constance begreep dat zij niet langer mocht zwijgen,

en vertelde openhartig haar bezoek bij de familie Faret.

Maar weinig had zij vermoed, dat haar vader haar bekentenis op zou nemen zooals hij nu deed. Hij geraakte buiten zichzelf van woede en uitte zulk een vloed van hartstochtelijke woorden, dat Constance doodelijk verschrikt bleef staan en geen syllabe antwoordde.

»Onnatuurlijk meisje!'' zeide de doldriftige man ten laatste, »je zult den dood van het kind op je geweten hebben, als 't niet goed afloopt. Dat komt van dat geloop op straat, in plaats van voor de huishouding te zorgen; *die* laat je maar aan een ander over, en gaat zelf voor weldoenster spelen! Uit moet dat zijn! Gelukkig dat juffrouw Von Raben zoo'n uitstekend mensch is; neem ten minste een voorbeeld aan haar en leer van haar. Ik wil je niet meer zien!''

»O, papa, hoe kunt u zoo spreken,'' riep Constance schreiend uit, »als ik met mijn eigen leven dat van Toni kon koopen, deed ik het graag. U weet toch hoeveel ik van hem houd. Ik zal hem zoo trouw oppassen....''

»Allemaal praatjes,'' gaf mijnheer De Wild ten antwoord, »wat het oppassen aangaat, daarvan komt niets in. Tot je straf verbied ik je ten strengste op de ziekenkamer te komen; hoor ik van juffrouw Von Raben, dat je het toch waagt, dan blijf je geen nacht meer hier in huis. Sophie moet dan hier je plaats innemen, en jij moet maar zien, waar je slapen kunt.''

»O, papa, u meent het toch niet dat ik Toni niet op mag passen,'' zeide Constance smeekend, terwijl zij zijn hand vatte. »O, zoo wreed kunt u mij niet straffen!''

Mijnheer De Wild rukte zijn hand los en hij lichtte die op, om het meisje een slag toe te brengen. Zij ontweek hem echter, en keerde zich doodsbleek om ten einde het vertrek te verlaten; zij wist dat er nu voor haar niets meer te hopen was. Heesch van drift, duwde mijnheer De Wild haar nog toe:

»Je weet wat ik gezegd heb, en waag het niet mij te trotseeren!''

Treurig, zielsbedroefd ging zij naar de kamer, waar Toni lag en bleef op den drempel staan, besluiteloos wat te doen. Daar klonk op eens zijn stemmetje:

»Toni heeft zoo'n dorst! Constansje moet Toni drinken geven!''

Zonder langer te aarzelen ging zij de kamer binnen en hielp het kind; daarna knielde zij voor zijn bedje neder en legde haar hoofd naast het zijne op het kussen. Toni streelde haar met zijn gloeiende handjes over de wangen en lachte haar vriendelijk toe. Nu barstte Constance in een hartstochtelijken tranenvloed uit, en kuste hem lang en innig; daarna stond zij op, legde het kind terecht en dekte hem toe, waarna zij naar de tuinkamer ging.

Daar zat zij een oogenblik na te denken. Met smart gevoelde zij hoe zij het plekje, dat zij zich in het hart haars vaders veroverd had, weder had verloren, en nu wanhoopte zij er bijna aan, of het haar wel ooit zou gelukken diens liefde te winnen. En dan Toni.... o, zij mocht, er niet aan denken hem te verliezen! Neen, zoo zwaar zou zij toch niet bezocht worden....

»Hoor eens, Constance,'' dus werd zij plotseling door

de stem der huishoudster uit haar overpeinzing opgeschrikt, »uw papa moet niet denken dat *ik* Toni op zal passen. Dat mag hij niet vergen, ten eerste omdat ik wèl huishoudster, maar geen ziekenoppasster ben, ten tweede, omdat ik doodelijk bang ben voor besmettelijke ziekten, en ten . . . ."

»Dan is het 't beste dat u dat zelf aan papa zegt," antwoordde Constance, voor wie bij deze woorden een straal van hoop opging, dat zij zelf dan nolens volens haar broertje zou moeten oppassen.

»En dat zal ik ook wel deugdelijk doen," zeide juffrouw Von Raben. »Sophie zeide mij dat jij ook niet op de ziekenkamer moogt komen, en dat je papa haar bij zich wil hebben; hij rekent er dus zeker op dat ik mijn leven en mijn gezondheid in de waagschaal zal stellen, maar daarvan zal niets inkomen, hoor!" Haastig verliet de verontwaardigde dame het vertrek, om bij den heer des huizes haar beklag te doen.

't Duurde niet lang of zij kwam met hoed en mantel om van boven, zoodat Constance niet anders dacht dan dat zij eensklaps het besmette huis verliet. Op haar vraag kreeg zij echter bits ten antwoord:

»Ik weet nu wie de ziekte hier aan huis heeft gebracht, dus doe mij het genoegen geen praatjes te maken. Ik ga naar Herr Crooswijck, om hem over een pleegzuster te spreken. Der gute Mann zal zijn best wel willen doen er ons een te bezorgen."

»En wie past gedurende dien tijd op Toni?" vroeg Constance haastig.

»Met den zieke bemoei ik mij volstrekt nicht," zeide

de huishoudster. »Misschien is de meid wel bij hem."

»Dat zal niet gebeuren!" riep Constance de kamer uitsnellend uit. »Als er hulp is, dan zal ik papa's bevel gehoorzamen, maar tot zoolang zal niemand mij terughouden bij hem te zijn."

Door bemoeiing van den heer Crooswijck bekwam men spoedig een pleegzuster, die aanstonds haar verblijf op de ziekenkamer nam. 't Was iemand van ruim dertig jaren oud, met een zacht, innemend voorkomen en zeer beschaafde manieren. Zuster Bruni zeide zij dat haar naam was.

't Was Constance bitter tegengevallen dat de zaken alsdus geregeld waren, maar er was niets aan te veranderen, en zij nam zich voor, zich zooveel mogelijk bij de pleegzuster aan te sluiten, die haar bijzonder aantrok. Voor 't overige had zij een zeer vervelend en eentonig leven; zoo druk zij 't vroeger had gehad, zoo weinig had zij nu te doen. Juffrouw Von Raben hield de teugels van het huisbestuur stevig vast, en wist Constance overal uit te houden, terwijl zij zich steeds met alles op den heer De Wild beriep, in wiens gunst zij zich had weten te dringen.

Half wanhopend ging Constance eens op een middag naar mevrouw Scheffels toe, om aan deze troost, of ten minste raad te vragen.

»Lieve Constance," antwoordde zij, toen het meisje haar bekommernissen had verteld, »het is moeielijk om je hierin raad te geven. Je moogt niets doen, dus is er voorloopig niets aan te veranderen."

»O, tante, als juffrouw Von Raben maar het huis uit

was!" riep Constance uit. »Ik gevoel dat zij, onder den schijn van mij voor te spreken, papa hoe langer hoe meer tegen mij opstookt."

»Ik heb het paard van Troje bij je binnengehaald," zeide mevrouw Scheffels hoofdschuddend. »Maar dien Augiasstal zal ik wel eens reinigen, kind; ik zal eens huis moeten houden als malle Jan tusschen de hoenders."

»'t Zal u niet helpen, tante," hernam Constance moedeloos. »Allen zijn tegen mij, behalve onze goede meid en de zuster. En 't is dan ook toch mijn schuld dat Toni zoo ziek is en misschien sterft!"

»Papperlapap!" riep mevrouw Scheffels opspringend uit. »Wie zegt je dat het kereltje zal sterven? Er herstellen zooveel kinderen; waarom hij niet!"

»Papa zeide dat dadelijk," zuchtte Constance. »'t Akeligste vind ik dat ik hem niet op mag passen en Sophie, die bij hem is als zuster Bruni slaapt, vindt het zoo akelig, dat ik haar gebrom haast niet aan kan hooren! 't Zou mijn grootste genot zijn."

't Is ongelijk verdeeld in de wereld," zeide mevrouw Scheffels, hoofdschuddend. »Laat je maar niet heelemaal terneerslaan, kind, en denk na regen komt zonneschijn."

»Nu, 't zonnetje is bij ons ondergegaan in den nacht, toen de boot in brand vloog," antwoordde Constance somber. »Ik geloof niet dat het ooit weer door de wolken zal breken."

»Welk een somber voorgevoel is dat, Constance?" zeide Tom Rivers de kamer inkomende. »Wel foei, wat is dat voor een treurige levensbeschouwing."

»Zoo, Tom, ben je daar," zeide Constance, hem de hand toestekende. »Vergeef mij, maar ik heb vandaag geen lust om gekheid te maken."

»Meen je dat ik niets anders kan, dan gekheid maken?" vroeg Tom eenvoudig. »Neen, Constance, ik begrijp best dat de toestand van Toni je terneerdrukt. Maar iets nieuws wil ik je nog toch vertellen en wel dat ik student te Leiden word, zoodra de colleges worden geopend; mijn admissie-examen heb ik gedaan."

»En mij daar niets van verteld?" zeide Constance verwijtend. »O, Tom, ik zal je missen als je weg bent!"

»'t Is dan toch ergens goed voor om de stad te verlaten," meende Tom, met zelfvoldoening, »de menschen missen je en dan merk je meteen eens dat ze toch wat van je houden."

»Tom, Tom, verwaandheid is...."

»Al wel, tante, ik schenk u de rest!" riep Tom uit. »Constance, vind je het goed, dat ik je thuis breng?"

»Wel zeker, je zult het nu niet veel meer doen," zeide deze.

»O, Constance, als Tom weg is, houd ik mij gerecommandeerd," zeide Ben, door het opgeschoven raam naar binnen leunend.

»Ben, leer je lessen en bemoei je niet met dames," riep Tom bevelend uit.

»Sapristi, wat heeft mijnheer de student een praats!" zeide Ben hardop lachend. »Als je weg bent dan gaan wij elken dag wandelen, niet waar Constance?"

»Kom, Ben, plaag hem niet," verzocht Constance.

»Wacht, ik zal hem krijgen!" riep Tom, en wilde uit het raam in den tuin springen, maar zijn broeder schoof het haastig dicht en liep spottend weg.

»Wel foei, Tom, is dat nu het gedrag van een heer, die dames begeleidt," zeide mevrouw Scheffels schalks.

»Och, die bengel doet iemand zijn geduld verliezen. Constance, willen wij nu gaan?"

Zij vertrokken en mevrouw Scheffels nam zich voor dienzelfden middag nog haar broeder een bezoek te brengen. Tot haar groote verwondering kreeg zij belet en 't scheelde niet veel of zij had het met de huishoudster, die haar dit bescheid gaf, aan den stok gekregen. Constance wist hiervan natuurlijk niets af, maar zij hoorde het aanstonds na de gebeurtenis.

»Ach, Ach, wat een brutale dame is die tante van u, Constance," riep zij binnenkomend uit. »Unverschämt! Abscheulich! Een ware heks!"

»Wat, is tante er geweest?" riep Constance opspringend uit. »En waarom komt zij niet binnen!"

»Wel, omdat ik haar gezegd heb dat uw papa niemand wil zien," antwoordde de huishoudster gedécideerd.

»Maar tante toch wel!"

»Herr De Wild heeft geen uitzonderingen gemaakt," zeide juffrouw Von Raben stellig. »Bovendien verwacht ik geen aanmerkingen van u, Constance!"

Op dit oogenblik werd de kamerdeur geopend, en kwam de dienstmaagd binnen met het verzoek of Constance eens even bij zuster Bruni wilde komen.

»Maar je denkt er aan, Constance, dat je niet bij Toni moogt komen!" riep de huishoudster haar bevelend na.

Zichzelf afvragende wat men van haar zou willen hebben, spoedde zij zich naar boven, en vond de pleegzuster op de gang staan.

»Wat is er?" vroeg het meisje. »Toni is toch niet erger?"

»Neen, dat blijft hetzelfde," antwoordde zuster Bruni. »Maar het kind roept telkens om een liedje dat voor hem gezongen moet worden, en ik begrijp niet wat hij bedoelt."

»Ik begrijp het heel goed," zeide Constance, »mag ik binnenkomen en 't hem voorzingen?"

»Dat mag ik niet toelaten," zeide de pleegzuster, met een medelijdenden blik op het meisje, »want uw papa is bij hem en heeft streng verboden u binnen te laten."

»Maar wat moet ik dan doen?" vroeg Constance droevig.

»Het hier aan de deur zingen," antwoordde de pleegzuster, »dan zal hij misschien bedaren."

»Constansje, het liedje zingen!" hoorden zij Toni snikkend uitroepen. »Constansje hier komen!"

»Constance zal het zingen, lieveling," troostte mijnheer De Wild hem. »Maar zij kan niet in de kamer komen; zij is stout geweest en heeft Toni ziek gemaakt!"

Deze woorden sneden het meisje door de ziel, en de pleegzuster die dit zag, greep haar hand en sloeg haar arm om heur middel.

»Constance is niet stout, Constansje is zoet," riep Toni weer uit.

»Zing nu," fluisterde zuster Bruni haar in.

Hoewel haar hart dreigde te bersten, begon zij toch het liedje te zingen, dat het kind altijd zoo graag hoorde en nauwelijks had zij een paar regels gezongen of de kleine jongen werd rustiger. Zij zong het uit en nauwelijks was de laatste noot weggestorven of het zieke kind

riep weer: »Constansje hier komen! Constansje moet naast 't bed zitten!"

Nu hoorde het meisje hoe de vader het kind beknorde en daarna zijn best deed, het tot kalmte te brengen.

»Ga nu heen," ried de pleegzuster haar.

»Zonder even binnen te zijn geweest?" vroeg Constance treurig.

»Ja, zonder binnen te zijn geweest," zeide zuster Bruni. »Bedenk welk een tooneel het zou wezen als uw papa u zag." Door den dagelijkschen omgang, was deze geheel bekend met de verhouding geraakt.

Het jonge meisje keerde zich om, ten einde aan dien raad gehoor te geven, toen zij Toni plotseling weer in snikken hoorde uitbarsten en tevens doodsbenauwd om haar roepen. Eensklaps schoot haar het denkbeeld door de ziel, dat het kind wellicht stervende was en zonder ergens aan te denken, stiet zij de pleegzuster op zijde en snelde de kamer binnen. Zij liet zich voor het bed op de knieën vallen en greep een handje van den kleinen jongen.

»Toni, lieve Toni, daar ben ik! Is 't nu goed?" riep zij hartstochtelijk uit.

Het kind hield eensklaps op met schreien en keek haar met groote oogen aan.

»Constansje is zoet, Constansje is niet stout," zeide de kleine, haar toelachende.

»Zie hem in slaap te krijgen," fluisterde zuster Bruni haar in 't oor.

Eensklaps herinnerde Constance zich dat haar vader ook in de kamer was en angstig keek zij rond. Zij ontwaarde hem echter niet.

»Papa?" zeide zij vragend.

»Is weggegaan," antwoordde de pleegzuster. Constance vroeg niet meer, maar begreep dat hij boos vertrokken was. Nu echter deed zij haar best den zieke tot bedaren te brengen en dit gelukte haar zoo goed, dat binnen een kwartier de kleine jongen tot rust was gekomen en sliep. Toen stond zij op, want langer blijven durfde zij niet, wierp een langen blik op haar lieveling en verliet zonder verder een woord te zeggen het vertrek.

Nauwelijks was zij beneden gekomen, of Sophie kwam haar zeggen dat zij bij haar papa moest komen. Met een bezwaard hart maakte zij zich gereed aan dien wensch te voldoen, want zij voorzag een vreeselijke scène, daar zij maar al te goed wist hoe driftig haar papa kon worden als men openlijk zijn bevelen trotseerde.

Boven gekomen vond zij haar vader midden in de kamer staan en voegde hij haar aanstonds toe:

»Constance, ik kan onmogelijk iemand in huis houden, die zoo handelt als jij gedaan hebt. 't Zal dus 't beste zijn dat je voor een poosje uit logeeren gaat, want op die manier kan het niet voortgaan. Bovendien ben je hier thans overbodig, want ik ben van zins juffrouw Von Raben te houden en zij maakt 't mij uitstekend naar den zin. Had jij ook zoo je best gedaan, dan was...."

»Maar, papa, ziet u dan enkel de huishoudster in mij!" riep Constance snikkend uit. »Ik ben toch ook uw kind."

»Ik verwacht geen tegenspraak, Constance," antwoordde mijnheer De Wild koel. »Je kunt het met juffrouw Von Raben ook niet vinden en die uitmuntende vrouw heeft ook al over je geklaagd."

»Ha, dus dat is het!" zeide Constance. »Papa, geloof haar toch niet; zij spreekt kwaad van mij."

»Komaan, nu nog mooier," antwoordde mijnheer De Wild, »en hoe komt het dan dat zij met Sophie zoo goed overweg kan? Neen, meisje, je bent bedorven, omdat je zoo vroeg aan 't hoofd der huishouding hebt gestaan, en meent nu, dat je onbeperkt baas bent. Kort en goed, wil je aan juffrouw Von Raben gehoorzamen en onder haar staan, dan is 't goed, anders ben ik genoodzaakt andere maatregelen te nemen."

Nu werd Constance driftig en hoewel zij 't niet had moeten doen, maar had moeten bedenken, dat haar papa zijn gezondheid nog niet weerom had en in zijn zenuwachtigen toestand te gereedelijk aan de inblazingen van anderen gehoor had gegeven, barstte haar lang ingehouden verontwaardiging los en verklaarde zij voor goed het huis te zullen verlaten, waar zij zoo weinig liefde ondervonden had en een betrekking te zoeken.

Daarna verliet zij het vertrek, nog bevende van drift en snelde naar haar slaapkamer, waar zij langzamerhand tot bedaren en tot nadenken kwam.

Aanstonds nadat zij de kamer van haar papa verlaten had, was juffrouw Von Raben er binnengekomen en had haar verontwaardiging betuigd over het gedrag van Constance. Een klaar bewijs dat zij had staan luisteren, maar in zijn opgewonden toestand bemerkte mijnheer De Wild dit niet eens, en gaf van dat oogenblik af de huishoudster een onbeperkte volmacht.

ZESDE HOOFDSTUK.

WAAR CONSTANCE HEEN GING.

Een geruimen tijd had Constance na zitten denken en — o, hoeveel berouw had zij, dat zij zich door haar drift en haar gekrenkt gevoel had laten medeslepen Door haar eigen woorden had zij zich van haar lieveling, haar Toni gescheiden, en bovendien hoe slecht kwam zij 't na, wat zij zichzelf beloofd had; namelijk om zooveel mogelijk in den geest van haar mama voort te leven.

»O, mama, waarom moest gij ons verlaten!" snikte zij. »Hoe anders zou alles gegaan zijn als gij bij ons waart gebleven!"

Maar goede raad was duur. Wat moest zij beginnen, welke betrekking zoeken? Als kinderjuffrouw te gaan, dat trok haar niet bijzonder aan, hoewel zij veel van kinderen hield. Eensklaps schoot haar een gedachte door 't hoofd. Hoe, als zij eens pleegzuster werd! De innemende, lieve verschijning van zuster Bruni had haar bijzonder aangetrokken en zij meende dat zij wel geschiktheid en tact bezat om zieken op te passen. Met ongeduld wachtte

zij het oogenblik af, dat deze in den tuin eenige versche lucht ging scheppen en haastte zich om naar haar toe te gaan.

»Zou men mij in de Verpleging als zuster willen aannemen?" vroeg zij, zonder omwegen.

»U aannemen!" zeide zuster Bruni verwonderd. »Constance, hoe kom je aan dat denkbeeld?"

»Ik moet dit huis verlaten en op mijzelf staan," zeide Constance ontwijkend. »Maar zou ik geen pleegzuster kunnen worden?"

»Hoe oud ben je?"

»Ruim zeventien jaren," antwoordde Constance.

»Dan ben je nog véél te jong om te worden opgenomen," verklaarde zuster Bruni. »Bovendien moet ik je zeggen, lieve Constance, dat het besluit om pleegzuster te worden, niet in de opwelling van 't oogenblik genomen moet worden. 't Is een edele, schoone taak, zijn leven aan 't heil der menschheid te wijden, maar tevens een zware, moeielijke post. Ik voor mij vind dat niemand er toe moet overgaan, of hij moet er bepaald roeping toe gevoelen."

»Maar zoudt gij er mij dan niet geschikt toe vinden?" vroeg Constance teleurgesteld.

»Ja, geschikt er toe wel," antwoordde zuster Bruni, »maar, kindlief, er is toch voor u een andere taak aangewezen. Uw papa en uw broertje en zusje — *dat* is de werkkring die God je aangewezen heeft. Had je de jaren en was je zonder betrekkingen die je noodig hadden, dan zou ik je steunen, maar nu zeg ik, blijf thuis en doe hier wat uw hand vindt om te doen."

»Maar uit huis gaan moet ik evenwel," zeide Constance. »Ik heb het zelf in mijn drift gezegd."

»En als je nu eens vergiffenis vroegt?" hernam zuster Bruni vragend. »Hij, die *zichzelf* overwint, is sterker dan hij die een stad inneemt."

Zwijgend keerde Constance naar huis terug en besloot eens naar haar tante te gaan, en te hooren wat het gezond verstand van deze haar zou raden. Aanstonds kleedde zij zich aan en verliet de woning om weldra bij mevrouw Scheffels aan te schellen.

»Wel, Constance, welke wind waait jou hier naar toe?" riep deze uit, zoodra zij binnenkwam.

»Niet veel goeds, tante," antwoordde Constance. »U moet mij raad geven."

»Nu, dan is het in orde! Goede raad is duur, maar bij mij krijg je hem goedkoop! Alleen wil ik er een hartelijken kus en een vroolijk gezicht voor hebben."

Dit zeggende omhelsde zij het meisje en trok haar naast zich op de canapé.

»En komaan, biecht nu eens op!"

Constance vertelde haar wat er gebeurd en ook wat de pleegzuster haar geraden had, terwijl mevrouw Scheffels aandachtig toeluisterde. Toen zij gedaan had, zeide deze:

»Hoor eens, meidlief, ik vind dien raad van zuster Bruni bijzonder mooi en edel, maar ik voor mij geloof dat het voor alle partijen beter is, als je eens een poosje uit huis gaat. Nu vind je mij misschien wel erg bar, maar toch meen ik het goed met je. Je moet een betrekking zien te krijgen...."

»Maar, tante, wat voor betrekking?" vroeg Constance, »Ik zou toch niet graag als kinderjuffrouw gaan; 't is wel een fatsoenlijke betrekking, maar . . . ."

»Maar daarvoor heb je een te goede opvoeding gehad," zeide mevrouw Scheffels. »Maar, kindlief, tel je dan je muzikale bekwaamheden niet?"

»Ja, maar ik ben daarin zoo weinig »gebildet," zooals de Duitschers zeggen; 't is alleen natuur en de paar jaren, die ik les heb gehad," wierp Constance er tegen in.

»Alles mooi en wel," hernam mevrouw Scheffels, »ik meen ook niet dat je op concerten of zoo zult gaan spelen, (ofschoon 't jammer is, dat mijn broer je niet aan een Conservatoire heeft gedaan), maar als gezelschap voor een of andere jonge dame, die zich oefenen wil, ben je toch je geld waard. 't Is nu maar de zaak zoo iemand te vinden."

»Och, die vinden wij toch niet," zeide Constance moedeloos, »en veel tijd heb ik niet om te wachten, want u begrijpt, dat 't thuis nu alles behalve prettig zal worden."

»Dat begrijp ik," hernam mevrouw Scheffels, »en tevens begrijp ik dat je zoo uit je besmet huis niet ergens naar toe kunt gaan. Je pakt dus je boeltje bij elkaar en komt bij mij; dat ben ik je wel verschuldigd, daar ik die heks bij je in huis heb gebracht, en dan zullen wij Crooswijck, die de heele wereld kent, eens in den arm nemen, om naar een betrekking uit te zien."

»O, tante, en Toni?"

»Ja, daaraan is nu niets te doen," verklaarde mevrouw

Scheffels. »Wij zullen bidden en hopen dat de lieve jongen beter wordt en zooveel mogelijk zal ik hem bij mij zien te krijgen, als jij een betrekking hebt. Juffrouw Faret is al een paar keeren bij mij geweest om naar hem te vragen, want bij u aan huis durft zij niet komen."

»Och, dat goede mensch heeft zulk een spijt dat ik dien middag bij haar ben geweest," zeide Constance. »Ik wou dat ik zelf maar ziek was geworden en. . . ."

»Hoor eens, kindlief, tob nu niet langer over zaken, die gebeurd zijn," viel mevrouw Scheffels haar in de rede. »Niet achterwaarts kijken; leer dat van je practische tante! A propos heb je onlangs nog iets van George gehoord?"

»O ja, hij schrijft trouw en zal spoedig een kruistocht als adelborst gaan doen; maar hij mag nu niet overkomen, anders had ik hem zoo graag eens gesproken."

»En dan braaf je nood aan hem geklaagd hebben, niet waar? Zoodat zijn hoofd warm wordt en hij ook ongenoegen krijgt," zeide mevrouw Scheffels afkeurend. »Neen, Constance, dat moet je niet doen; ik raad je, schrijf hem niet eens dat je uit huis bent; wat heb je noodig hem in dien twist en oneenigheid te halen! Als hij thuis komt, weet hij het gauw genoeg; laat hij van zijn huis een aangename voorstelling behouden."

»Hem niet eens schrijven dat ik in betrekking ga!" riep Constance uit. »En hoe krijg ik dan de brieven die hij mij schrijft?"

»Laat mij daarvoor nu maar eens zorgen," verzocht mevrouw Scheffels. »Ik weet nu nog niet, hoe ik dat

aan zal leggen, maar dat komt terecht. Ga nu naar huis, pak je boeltje en dan zullen wij de jongens eens verrassen; ik ben al verlangend hun gezicht te zien als ze je aan tafel ontmoeten."

Constance ging naar haar woning en rechtstreeks naar haar kamer, waar zij aanstonds denzelfden koffer inpakte, waarmede zij van de kostschool was gekomen. 't Kwam haar voor dat zij dien koffer altijd onder treurige omstandigheden moest gebruiken. Hoe bedroefd was zij niet geweest toen Eva hem had ingepakt, toen zij die treurige tijding kreeg; en nu al weer, hoe droevig zag zij de toekomst tegemoet. Toen zij er mee gereed was, stond zij eenige oogenblikken besluiteloos midden in de kamer stil. Zij overwoog wat zij doen moest. Weggaan zonder er iemand iets van te zeggen of afscheid te nemen, stiet haar tegen de borst — dat had zooveel van wegloopen; maar zij vreesde er voor dat haar papa haar niet zou willen ontvangen. In elk geval besloot zij het te beproeven; haastig liep zij de trap af en ontmoette Sophie, die juist van de kamer van mijnheer De Wild afkwam.

»Sophie," zeide Constance, »je weet zeker wel wat er gebeurd is, maar voor ik wegga, zou ik papa nog wel goedendag willen zeggen. Zou 't goed zijn, als ik naar binnen ga?"

»Wat, ga je dan nu al weg?" vroeg Sophie verwonderd. »Zoo gauw heb je toch geen betrekking gevonden."

»Wel neen, dat heb ik ook niet; maar ik ga gedurende den tijd, dat ik iets zoek, bij tante Scheffels logeeren. Hoor eens, Sophie, laten wij nu wat hartelijker scheiden, dan wij

doorgaans omgegaan hebben. Geloof mij, ik heb het altijd goed met je gemeend; 't spijt mij erg, dat je zoo niets van mij kondt houden, en beloof mij dat je mij niet geheel en al zult vergeten."

Sophie bleef haar met open mond staan aankijken, maar antwoordde niet.

»Schrijf mij nu en dan, als ik soms hier de stad uit ga," ging Constance voort, »en zorg vooral goed voor Toni; wil je mij dat beloven?"

»Maar ik dacht, dat je zoo gauw niet weg zoudt gaan," zeide Sophie, »dat kan papa toch niet bedoeld hebben."

»Misschien niet," antwoordde Constance, »maar luister eens, Sophie; je bent bijna twaaf jaren en kunt mij dus best begrijpen. Je merkt wel dat papa niets van mij kan velen, waarom weet ik niet, en ik hem, zonder het te willen, dikwijls driftig maak; dit is voor papa heel verkeerd en dus is 't beter dat ik zoo gauw mogelijk wegga. Stel je eens in mijn plaats, Sophie, ik mag niets doen in de huishouding, niet bij den zieke of bij papa komen, dus wat schiet mij over?"

»Ja, heel prettig is 't niet," stemde Sophie nadenkend toe, »maar 't zal mij toch heusch spijten als je weggaat."

»Misschien zul jij ook een beetje van mij gaan houden als je mij eens een poosje niet dagelijks ziet," vervolgde Constance; »doe je best maar, om het papa naar den zin te maken en laat juffrouw Von Raben niet al te veel hier te zeggen krijgen!"

»Neen, kijk, nu vind ik je weer niets aardig," riep

Sophie spijtig uit. »'t Is dan toch waar wat Fräulein zegt, dat je kwaad spreekt en ons opstookt; nu zal ik blij zijn als je weg bent!" en het meisje liep weg, zonder Constance meer aan te zien. Constance begreep maar niet, waarom haar zuster zoo zeer partij trok voor de huishoudster en besloot de meid naar de kamer van haar vader te sturen, met het verzoek om hem te mogen vaarwel zeggen. Spoedig kwam het dienstmeisje terug.

»Och, juffrouw Constance," zeide zij een weinig verlegen, »'t spijt mij zoo, maar mijnheer zegt dat hij niemand kan zien, of liever die heks zegt het, want zij liet mijnheer bijna niet aan 't woord komen. En uwe gaat zoo het huis uit? Nu, dan zal ik hier ook geen zak zout meer eten!"

»Neen, Koosje, dat hoop ik niet," merkte Constance aan. »Zie, ik ga uit huis, omdat het beter is, want er is nu toch een huishoudster; maar jij zoudt mij een groot pleizier doen als je hier bleeft. Je bent nu bijna drie jaren bij ons, en wij konden het zoo goed samen vinden; 't zou bepaald een gerustheid voor mij zijn als je bleeft. Vooral ook om Toni."

»Nu, juffrouw Constance, als u dat heusch meent, dan zal ik mij door die Duitsche mammesel niet laten wegjagen," zeide Koosje, met oogen die glinsterden van blijdschap over den lof dien het meisje haar gaf. »En u kunt er van op aan dat ik goed voor Toni zal zorgen, ten minste zooveel als ik kan."

»Dank je wel, Koos," riep Constance uit, terwijl zij haar een hand gaf, »nu ga ik gerust weg. Wil je nu

even iemand roepen die mijn koffer bij mevrouw Scheffels brengt?"

Als een pijl uit den boog snelde Koosje de deur uit, om aan Constance's verzoek te voldoen, en deze dacht bij zichzelf dat juffrouw Huigens toch wel gelijk had gehad, toen zij haar élèves inprentte dat men zijn ondergeschikten beleefd en vriendelijk moest behandelen. »Ruw bevelen of hun iets toesnauwen maakt hen onwillig," was deze gewoon te zeggen, »terwijl men zichzelf er door in hun oogen verlaagt. Maar hun vriendelijk en beleefd iets vragen, verhoogt hen in hun eigen oogen, en een goed woord vindt immers een goede plaats. De dienstboden worden dan vanzelf beschaafder."

Onderwijl was zij naar boven gegaan in de hoop zuster Bruni nog eens te ontmoeten, maar teleurgesteld moest zij vertrekken, want deze kwam niet uit de kamer en uit vrees om de huishoudster te ontmoeten wilde zij niet lang op 't portaal blijven. — Een kwartier later had zij de ouderlijke woning verlaten.

»Vanmiddag iemand te eten?" vroeg Tom Rivers, aan zijn tante, toen hij de tafel voor vier personen gedekt zag, in plaats van zooals gewoonlijk voor drie.

»Ja, Tom, geraden," antwoordde mevrouw Scheffels droogjes.

»Damesvisite?" informeerde Tom verder.

»Juist, mijn jongen, je hebt een fijnen neus."

»Oud of jong?" ging Tom voort.

»Zooals je 't noemen wilt," zeide mevrouw Scheffels schouderophalend. »Meen je in ondervinding of in jaren?"

»Kom, tante, wees niet zoo raadselachtig," riep Tom uit. »Zeg mij eens wie er komt!"

»Je meendet mij eens netjes uit te hooren, Tommetje, maar je oude tante is ook niet dom! Evenwel zul je je ongeduld moeten bedwingen, ik ben niet van plan aan je nieuwsgierigheid te voldoen; ik heb mij voorgenomen je te verrassen en daarvan laat ik mij niet afbrengen."

»'t Zal ook wat wezen," meende Tom minachtend de schouders ophalend, »de jongste dame die bij u op visite komt, is op zijn minst een halve eeuw oud!"

»Dat is een mooie, respectable leeftijd," zeide mevrouw Scheffels, »juist goed om zulke heethoofden ter neer te zetten."

»Nu, als u zulke antiquiteiten gaat verzoeken dan ga ik uit dineeren. 't Is goed om iemand zijn eetlust te bederven!"

»En je eet wel alle middagen met zulk een antiquiteit," schertste mevrouw Scheffels. »Ik ben zelf al een jaar of wat in de vijftig."

»O, maar u is mijn tante, die altijd jong blijft," zeide Tom buigend.

»Tommy! Tommy! Is 't al zoover met je gekomen, dat je je oude tante in 't zonnetje zet," zeide zij, hem met den vinger dreigend.

»Maar dan is er toch vast een extraatje?" hernam Tom vragend.

»Wacht je tijd maar af," zeide mevrouw Scheffels, »ik zou je echter raden je wat op te knappen voor wij aan tafel gaan, want je zoudt er naderhand spijt van kunnen hebben."

Met dezen raad verliet zij de kamer, en Tom, die niet wist wat hij van dat geheimzinnig gedrag zijner tante moest denken, ging naar zijn slaapvertrek om zijn toilet wat te verfraaien; want 't *kon* toch eens een jonge dame zijn!

Constance was een uur voor 't middagmaal bij mevrouw Scheffels gekomen, en door deze aanstonds op de logeerkamer gebracht, met den raad, haar koffer te ontpakken en 't zich comfortable te maken. Zij had dien raad opgevolgd en was juist gereed met 't een en ander toen zij geroepen werd om te dineeren.

Juist ging zij de deur harer kamer uit, toen zij bijna tegen Ben aanliep, die door zijn maag gewaarschuwd werd dat het etenstijd was.

»Bij Jupiter, Constance, jij hier!" riep hij uit, zoodra hij haar zag. »Jij bent dus de visite, wacht, daarmee moet ik een grap hebben. O, ik moet lachen als ik om Tom denk!" en hij barstte waarlijk in een schaterende lachbui uit, maar bedwong zich aanstonds. »Geef mij nu een arm, en doe dat ding zoo wat over je hoofd," zeide hij, terwijl hij een zwarte, kanten voile, die toevallig voor de hand lag, opraapte.

Hoewel Constance niet bijzonder geneigd was om gekheid te maken, kon zij onmogelijk den vroolijken Ben zijn verzoek weigeren, en sloeg zij de voile over haar hoofd.

»Best, Constance, maar zij moet wat meer over je gezicht," riep hij, aan de kant trekkende, »anders herkent hij je te gauw. Ziezoo geef mij nu een arm, dan komen wij zoo binnen."

»Maar wij zullen maar niet gearmd de trap afgaan, anders mochten wij er eens afvallen,'' meende Constance, glimlachend om de pret die Ben had.

»Best; maar beneden aanstonds gearmd, want hij staat misschien op den uitkijk!''

Zoo gezegd zoo gedaan. In de gang gaf Constance hem een arm en met zeer veel geweld gooide Ben de kamerdeur open.

Mevrouw Scheffels en Tom zaten reeds op hun plaats, maar zoodra de laatste een damesjapon zag stond hij haastig op en schoof den stoel der gast naar achteren.

»Tante, ik ben maar zoo beleefd geweest onze gast naar beneden te brengen,'' zeide Ben zeer ernstig. »Ik hoorde toch dat Tom haar waarschijnlijk te oud vond, en de beleefdheid moet toch in acht genomen worden, zelfs al is men bijna student! Ga zitten, mejuffrouw, als gij er niets tegen hebt zal ik uw cavalier zijn.''

En zonder complimenten nam hij Tom's plaats in, en maakte een buiging voor zijn tante,

Deze kon bijna niet tot bedaren komen van 't lachen. Eindelijk zeide zij:

Malle jongen, hoe heb je gemerkt dat 't Constance was, die hier zou eten!''

»O, Constance, had ik dat geweten!'' riep Tom, met een woedenden blik op Ben uit.

»Nu, mijnheer, wat hadt gij dan gedaan?'' vroeg Ben zeer uit de hoogte.

»Kom, Constance, doe die voile af,'' zeide mevrouw Scheffels, »en vertel mij eens hoe Ben je ontmoet heeft?''

Constance voldeed aan dit verzoek, en weldra zat ons viertal genoegelijk om de tafel, terwijl Ben zich uitputte in galanterieën jegens Constance, die zelf schik had in den snaakschen jongen.

»'t Schijnt je nog al te smaken, Tom,'' zeide Ben, een poosje later.

»Wel ja, waarom niet?'' antwoordde deze, die nog al tegen plagen kon.

»Omdat je zeidet dat tantes visite je den eetlust benam,'' antwoordde Ben droogjes.

»Ja, twee antiquiteiten aan tafel was je te kras!'' voegde mevrouw Scheffels er met een ondeugenden blik bij.

»Tante was ook zoo ondoorgrondelijk als een sfinx,'' verklaarde Tom, »en ik zal mij niet vermoeien op die aantijgingen te antwoorden; Constance weet best dat het genoegen haar in ons gezelschap te hebben, meer is dan ik had durven hopen.''

»Daarom heeft hij ook zijn beste pak aangedaan,'' vertelde Ben, »en met een stuk reukzeep zijn handen gewasschen. Ik verwed er mijn snor onder, tante, dat hij uw eau de cologne nagezien heeft.''

»Nu, die weddenschap beduidt niet veel, Ben!'' zeide Constance, die Tom wilde helpen, »die snor is toch nog in de toekomst.''

»Mis, Constance, als je haar tegen 't licht ziet, komt zij al aardig voor,'' riep Ben uit. »Was ik niet bang dat je je vingers zoudt schaven, dan zou ik zeggen, strijk er eens over.''

Onder allerlei vroolijke gesprekken liep het middagmaal af, en 't was Constance of zij in een geheel andere wereld

was overgebracht, zoo goed deed haar de ongedwongen, hartelijke toon die er heerschte.

Na den maaltijd bleef mevrouw Scheffels alleen met Constance achter, en bespraken zij te zamen dat zij een briefkaart naar mijnheer Crooswijck zouden sturen, om hem te verzoeken eens bij haar te komen.

»En nu ga ik mijn middagdutje doen, of zooals Crooswijck zegt, zal ik mijn oogen eens wat rust geven," besloot mevrouw Scheffels. »Amuseer je in dien tijd zoo goed je kunt."

»Dan zal ik de piano eens op gaan zoeken," zeide Constance, »ik heb in langen tijd de vingers niet op de toetsen gehad."

Constance was weldra zoo verdiept in haar spel, dat zij tijd en uur vergat, en zoo Ben haar eindelijk niet was komen roepen, zou zij er waarschijnlijk haar thee bij ingeschoten hebben.

In de huiskamer vond zij den heer Crooswijck tegenover haar tante zitten, en blijkbaar druk met deze in gesprek.

»Hola, Constance, daar is vriend Crooswijck al!" riep zij haar te gemoet. »Onze goede vriend heeft instinctmatig gevoeld dat wij hem noodig hadden."

»En ik moest uw tante juist om raad vragen, juffrouw Constance," zeide de heer Crooswijck. »Maar zeg mij eerst eens hoe 't met den zieke is."

»Constance, ben je wel gedesinfecteerd?" vroeg Ben schijnbaar angstig. »Daar heb ik eigenlijk niet eens aan gedacht, toen ik zoo dicht bij je kwam."

»'t Gaat met Toni goed," antwoordde Constance, terwijl

zij Ben aan zijn oor trok, »ten minste de dokter is tevreden met den loop der ziekte."

»Komaan, dat doet mij genoegen," zeide mijnheer Crooswijck, »anders heb ik nu een uitstekend middel, om het roodvonk te voorkomen; want *voorkomen* is eigenlijk toch maar de zaak!"

»Dat hooren wij later wel eens," zeide mevrouw Scheffels snel, uit angst dat hij op zijn stokpaardje voort zou draven. »De vraag is nu, of ge ook een betrekking weet, die voor Constance geschikt is!"

»Bij Aesculapius! Mag ik mijn ooren vertrouwen!" riep mijnheer Crooswijck van zijn stoel opspringend uit. »Juffrouw Constance zoekt een betrekking!"

»Ja, 't is zoo," hernam mevrouw Scheffels, hem verwonderd aanziende. »'t Is alsof er spelden in den stoel zitten, Crooswijck!"

»Hoe kan 't zoo komen," zeide mijnheer Crooswijck verwonderd. »Nu moet ge weten, waarde vriendin, dat ik een paar maanden geleden in Leiden eenige dagen doorgebracht heb. Ik ontmoette daar een student, zekeren Van Schoten, wiens ouders hier wonen, en daar ik met mijn avond geen raad wist, proponeerde hij mij om met hem mede te gaan naar professor Van Ingen, waar dien avond een muziekpartij zou wezen. Eerst meende ik dat het te vrij zou zijn om daar zoo onbekend naar toe te gaan, maar Van Schoten verzekerde mij dat zij zéér gastvrij waren en hij 't op zich nam mij mee te brengen.

Ik vergezelde hem dus en bracht een alleraangenaamsten avond door, daar bijna elk der gasten 't zijne tot

opluistering bijbracht. Natuurlijk gevoelde ik mij verplicht, den volgenden dag een bezoek bij die familie af te leggen, en nu geraakte ik zeer vertrouwelijk met mevrouw Van Ingen aan 't praten, en wel voornamelijk over haar eenig kind, een zeventienjarig meisje, Malvina geheeten."

»Ha, heeft professor Van Ingen een dochter?" vroeg Tom belangstellend. »En komen de jongelui er nog al aan huis?"

»Tom interesseert zich al vast voor de Leidsche schoonen," merkte Ben ondeugend aan. »Nu, als je student bent, zal mijnheer Crooswijck je aan de jonge dame voorstellen."

»Komaan, jongens, nu geen dwaasheden gepraat," zeide mevrouw Scheffels, »drinkt uw thee in vrede en laat mijnheer Crooswijck vertellen."

»Wat ik ook weer zeide," nam nu mijnheer Crooswijck weer 't woord, terwijl hij met het zilveren lepeltje zijn thee omroerde, »o ja, mevrouw Van Ingen bejammerde het dat haar dochter zoo alleen was, en, daar zij nog zoo lang niet in Leiden woonden, geen vriendin had. Zij zeide mij toen dat zij zoo graag een jong meisje in huis zou willen hebben, tot gezelschap voor Malvina, en dat de jonge dame als lid der familie zou worden behandeld. Ik zeide toen dat zoo iemand wel gevonden kon worden; maar mevrouw scheen dit zoo gemakkelijk niet te vinden, want 't voornaamste was dat men een muzikale jongejuffrouw wilde hebben, die met Malvina kon pianospelen enz. 't Is een huishouding waar met de muziek gedweept wordt; en nu sla ik zoover de plank niet mis als ik veronderstel, dat het...."

»Juist een kolfje naar Constances hand zou zijn!" riep mevrouw Scheffels uit. »Zeg eens, kind, wat denk jij er van?"

»Als u meent dat ik er geschikt toe ben, dan zou ik er wel lust in hebben," meende Constance.

»O, juffrouw Constance, de geschiktheid hebt gij zonder twijfel," zeide mijnheer Crooswijck, »en als u 't goedvindt, spoor ik morgen naar Leiden en recommandeer u."

»Uitstekend! Superbe!" riep mevrouw Scheffels uit. »Crooswijck, je bent er één uit duizend, laat ik je daarvoor nog eens een kop thee inschenken!"

Toen deze, na verloop van een uurtje, door mevrouw Scheffels zelf de deur werd uitgelaten, wendde Tom, die bijna geen woord gesproken had, zich eensklaps tot Constance, en zeide:

»Meen je dat, Constance? Ga je heusch de deur uit?"

»Bepaald, Tom," antwoordde deze, »kijk je daar zoo van op?"

»Ja, dat doe ik," riep hij uit, »niet omdat ik er iets in vind, dat een meisje uit huis gaat, maar ik meende dat jij als oudste dochter thuis toch meer noodig waart, vooral daar je geen mama hebt. Ik begrijp daar niets van!"

»Ja Tom, als ik je daar alles van wilde vertellen, zou 't te lang duren," antwoordde Constance nadenkend, maar zich bezinnend voegde zij er bij: »ik wil je evenwel 't een en ander van ons huiselijk leven vertellen, je bent toch ook zoo wat in de familie."

Toen zij geëindigd had, zat Tom met beide handen in zijn haar te woelen, en zeide hij:

»Als de zaken zoo staan, dan heb je gelijk, maar ik wist niet dat het zoo'n hutspot bij jullie was. Eén ding doet mij echter nog al pleizier, en wel dat je in Leiden en bij een professor komt, dan heb ik ten minste kans je dikwijls te zien."

»'t Is zoover nog niet," antwoordde Constance, met een weemoedigen blik. »Maar als 't er toe komt, Tom, dan zal 't mij nog veel kosten om van allen, en vooral van Toni, te scheiden."

»Dat wil ik graag gelooven," zeide Tom, »maar 't zal niet eeuwig duren, na lijden komt verblijden!"

Mijnheer Crooswijck deed zooals hij beloofd had, en stoomde den volgenden dag naar Leiden, waar hij aanstonds een bezoek bij de professorsfamilie bracht. Zeer opgewonden kwam hij in de stad terug, en bracht mevrouw Scheffels de boodschap dat mevrouw Van Ingen zeer in haar schik was met de recommandatie, maar dat 't haar bijzonder aangenaam zou zijn Constance en haar tante persoonlijk eens te ontmoeten.

Dit keurde mevrouw Scheffels heel goed, maar voorloopig bleef 't slechts bij briefwisseling, daar men 't niet goed vond, zoo aanstonds uit een huis waar besmettelijke ziekte heerschte, naar een vreemde familie te gaan.

Toen echter alle vrees voor besmetting geweken was, gingen beide dames, natuurlijk door den onvermoeiden en hartelijken Crooswijck vergezeld, naar Leiden en kwamen verrukt over de familie Van Ingen thuis. Alles was geregeld, Constance, zou als dochter des huizes worden behandeld en een salaris ontvangen waarvan

zij zich behoorlijk kon kleeden, zonder bij Malvina af te steken. Ook de beide meisjes waren elkander zeer goed bevallen, en zagen met genoegen het oogenblik te gemoet dat zij voor goed van elkaars gezelschap zouden kunnen profiteeren.

Mevrouw Scheffels had op zich genomen om aan haar broeder een en ander mede te deelen, en deze, die zich verantwoord gevoelde toen hij hoorde bij welke familie Constance kwam, keurde de handelwijze van zijn zuster goed en gaf zijn verlangen te kennen zijn dochter voor haar vertrek nog eens te zien.

Zij kwam afscheid nemen, maar ongelukkig was juffrouw Von Raben geen oogenblik uit de kamer, zoodat haar vader, hoewel tamelijk vriendelijk, gedwongen in zijn houding was. Zij mocht afscheid nemen van Toni, die nu reeds herstellende was, en zeide zuster Bruni, Sophie en Koosje ook vaarwel. Nogmaals drukte zij haar zuster op het hart haar nu en dan eens te schrijven en eindelijk gelukte 't haar, deze een halve belofte af te dwingen.

Nu restte haar nog een afscheidsbezoek bij Eva Van Schoten af te leggen, van wie zij in dezen treurigen tijd bitter weinig gehoord had, daar zij 't zoo druk met uitgaan had, dat haar geen tijd overschoot voor zulke saaie visites als bij Constance.

ZEVENDE HOOFDSTUK.

CONSTANCE SLAAT DE VLEUGELS UIT.

»Fidonc, Constance, tu te moques de moi, n'est-ce pas?"

»Neen, Eva, 't is zooals ik je vertel; de volgende week denk ik naar Leiden te gaan en hoop dat het mij goed zal bevallen. De familie is...."

»Grâce!" viel Eva haar in de reden. »Ik weet al vooruit wat er komen zal. Een charmante familie, etc, alles couleur de rose, totdat de bom losbreekt."

»Ik vertrouw, dat er geen bom zal barsten," antwoordde Constance glimlachend. »Laat dat je niet verontrusten."

»Och inquieteeren doe ik er mij niet over," hernam Eva, haar fijn zakdoekje voor haar mond houdende, om een verachtelijk lachje te verbergen. »Maar, ma chère, zeg mij eens openhartig, hoe kom je aan 't bizarre idée om in een betrekking te willen gaan?"

»Ja, dat is een heele historie," begon Constance te vertellen, »maar ik wil geen geheimen voor je hebben en...."

»En ik wil volstrekt niet in uw geheimen dringen," zeide Eva, »bovendien is 't zeker een lange, saaie vertelling, en daar 't vannacht tamelijk laat was dat ik naar bed ging, zou ik onderwijl misschien in slaap vallen."

»Dat is wat anders," hernam Constance eenvoudig, »slaap wil ik je niet doen krijgen; maar je moet niet denken dat ik 't indringend zou vinden als je mij naar mijn geheimen vroegt. Op de kostschool vertelden wij elkander immers alles."

»In onze Backfishjahre, ja, dat is waar," zeide Eva, gedwongen lachend. »Mais, ils sont passés ces jours d'intimité!"

»Et ne reviendront-ils jamais?" vroeg Constance, opzettelijk een Franschen volzin gebruikende.

»Je lijkt wel een inquisiteur, zulke gewetensvragen doe je iemand," antwoordde Eva, eenigszins verlegen met haar armband heen en weder schuivende. »Wij kunnen immers wel goede vrienden zijn, zonder die overspannen begrippen onzer kostschooljaren te behouden. Bovendien, nu je toch in betrekking gaat wordt de band vanzelf losser, en...."

»Nu, en?" vroeg Constance.

»Pour te dire la vérité, houd ik er niet van een vriendin te hebben, die onder de menschen is!" barstte Eva los. »'t Zou mij gruwelijk hinderen als mij dan in gezelschap naar je gevraagd werd. 't Zal *nu* nog wel niet gebeuren, want wij zijn zelden of nooit samen gezien, maar...."

»Zelfs voor de mogelijkheid moet je oppassen, niet waar Eva?" zeide Constance opstaande, en Eva scherp

aanziende. »Nu, maak je maar niet ongerust, 't zal aan mij niet liggen; ik zal je van een gezelschap bevrijden dat zoo gevaarlijk is. Ook ik schaam mij, dat ik ooit een vriendin heb gehad die zulke kleingeestige begrippen heeft; dus zijn wij quitte!"

Constance stond met een vuurroode kleur van haar stoel op, en ging naar de kamerdeur.

»Je vat de zaken ook zoo hoog op," hernam Eva, een paar schreden vooruitgaande, »mon Dieu, qu'est-ce-que ça signifie? Une querelle! Je zult nu zeker alles met de noodige illustratiën aan mama gaan vertellen, en dan ...."

»Neen, dat laat ik aan jezelf over," zeide Constance zich omkeerende, »maar wees er van overtuigd dat mijn achting voor je karakter tot nul is gedaald. Het spijt mij, dat ik nu van je mama geen afscheid kan nemen, wil haar mijn groeten overbrengen!" en nu verliet zij de kamer, Eva wel eenigszins ontsteld achterlatende.

»Enfin, elle l'a voulu!" prevelde deze, een oogenblik daarna. »'t Is ook maar beter zoo! Ciel, wat zouden Clémentine, Rosalie en Natalie wel zeggen als zij ooit hoorden dat ik een vriendin had die in betrekking was? En die méchante, die Rosalie, kon mij met mijn Hollandsche vriendinnen toch al zoo plagen, als zij de portretten in mijn album zag. Elle avait raison! 't Zijn stijve, onbehaaglijke figuren; welk een verschil als ik die élégante Françaises er bij zie! Ha, ik wil ze nog eens bezien, en geloof toch dat mijn portret er niet bij afsteekt!"

Zij nam het album van een tafeltje en verdiepte zich

in de beschouwing, toen haar mama de kamer binnenkwam.

»Zoo alleen, Eva?" zeide deze, verwonderd in het rond ziende. »Ik dacht dat Constance bij je was, en heb mij nog al gehaast om bij je te komen. Waarom ging zij zoo gauw weg?"

»Och, zij had haast, mama," antwoordde Eva, nonchalant opziende, »zij kwam vertellen dat zij in conditie gaat, en de volgende week reeds vertrekt."

»Hé, dat's vreemd," meende mevrouw Van Schoten, »de oudste dochter. Mij dunkt zij kan thuis slecht gemist worden; of heeft mijnheer De Wild geldelijke verliezen geleden?"

»Que sais-je?" zeide Eva schouderophalend, »misschien wel, ten minste zoo heel vroolijk zag zij er niet uit."

»Maar kon ze niet even wachten om mij ook goeden dag te zeggen, ze weet toch wel dat ik veel van haar houd? Of komt ze nog eens afscheid nemen?"

»Daarop had zij geen plan, geloof ik, ze schijnt van uw vriendelijkheid niet veel notitie te hebben genomen, mama. Maar doe mij nu het pleizier over die embêtante historie te zwijgen, Constance is oud en wijs genoeg om te weten wat zij doet; en help u mij eens een costume uitzoeken voor het eerste bal masqué. Maar 't moet iets bijzonders zijn, anders heb ik er geen pleizier in."

»Ik zal toch eens naar haar toe gaan," zeide mevrouw Van Schoten halfluid, terwijl zij machinaal eenige modeplaten bezag, »ik kan zoo hard niet zijn voor het meisje, het ontbreekt haar zoo aan moederlijken raad."

»Als u naar dat nest toegingt, mama, zou u iets doen dat mij hindert, want als zij u zooveel telde dan zou

zij wel moeite hebben gedaan om u te spreken te krijgen," zeide Eva, die er volstrekt niet op gesteld was dat haar mama Constance sprak, en dus het fijne van de zaak vernam.

»Nu, kind, als je 't werkelijk niet prettig vindt, zal ik niet gaan," antwoordde mevrouw Van Schoten, die door haar eenige dochter spoedig overreed was. »Kijk eens, hoe vind je dit costume?"

Constance was geducht ontstemd thuis gekomen, en had weldra aan haar tante haar ontmoeting met Eva verteld.

»Och, Constance, trek je die zaken niet aan," ried mevrouw Scheffels haar glimlachend. »Er zijn wel hooger boomen gevallen."

»Wat mij zoo hindert, tante," antwoordde Constance hierop, »is, dat ik nu eerst bemerk hoe weinig zij van mij gehouden heeft. Wat ze overigens zeide maakte mij eerst erg driftig, maar nu lach ik er om."

Weldra was de dag aangebroken die haar naar haar nieuwe woonplaats zou brengen. Zij was vooraf nog eens bij juffrouw Faret geweest, die 't zeer speet dat zij haar nu niet meer zoo menigmaal zou zien, en zou door den heer Crooswijck naar Leiden gebracht, en bij de familie geïnstalleerd worden. Constance had hiertegen eerst lachend geprotesteerd, maar was geëindigd zich aan de beschikking te onderwerpen, en was zelfs genoodzaakt geweest om, wilde zij den goeden man niet grieven, eenige voorbehoedmiddelen en pillen mede te nemen, die zij echter van plan was weg te gooien, zoodra zij haar koffer uitpakte.

't Was op een helderen Novemberdag, dat de reis naar Leiden aanvaard werd, en Constance met tranen in de oogen haar tante vaarwel kuste, en haar nogmaals op 't hart drukte, haar toch menigmaal en uitgebreid te schrijven.

Hijgend, stootend en snuivend rolde de trein voort, en nauwelijks had hij zich in beweging gezet of de heer Crooswijck tastte onrustig in zijn zakken. Hij stond op, keek op den grond, in een woord deed precies zooals iemand doet die iets verloren of vergeten heeft bij zich te steken. Spoedig merkte Constance zijn onrust en vroeg:

»Hebt ge iets verloren, mijnheer?"

»Ja — neen — 't kan toch niet," prevelde deze, steeds zoekende.

»Och, och, en heeft mijnheer wat verloren?" informeerde een oude dame op meewarigen toon.

»Ik hoop toch niet dat het mijnheer zijn hart is," zeide een jong, fattig heertje op spottenden toon, met een zijdelingschen blik op Constance.

»Dat zou nog zoo'n wonder niet zijn," prevelde een bejaard heer, in zijn baard, terwijl hij over zijn boek heengluurde.

»Weet ge wel waar de plaats der spotters is?" vroeg de oude dame, zich ernstig tot den jongenheer wendende.

»In een spoorwegcoupé," antwoordde deze leukweg.

Verontwaardigd keerde de dame zich van hem af, en wilde juist weder den heer Crooswijck met haar medelijden overstelpen, toen deze uitriep:

»Heuréka!"

»Maar mijnheer, hoe komt u dat in 't hoofd," zeide

de matrone verwonderd. »Vooreerst moet ik u zeggen, dat ik Sienebet heet, en dan komt het nog niet te pas, mij na zoo'n korte kennismaking zoo familiaar aan te spreken."

»Ik dacht er volstrekt niet aan om u aan te spreken," betuigde mijnheer Crooswijck verbaasd. Ik riep »Heurèka," en dat beduidt »ik heb het gevonden", 't is volstrekt geen eigennaam, en ik had in 't geheel geen plan familiaar te zijn."

»O, dat verandert de zaak," zeide de dame tevredengesteld. »En als ik vragen mag, wat hebt u nu gevonden?"

»Voor anderen een onbeteekenend iets, maar voor mij iets onmisbaars," antwoordde de heer Crooswijck, »namelijk een uitstekend werk over de gezondheidsleer, zonder 't welk ik nimmer reis."

»Ha, bestaan daar boeken over?" vroeg de oude dame belangstellend. »Dan kon ik er mij wel eens een aanschaffen."

»Mag ik u 't mijne aanbieden?" zeide Crooswijk galant.

»O, mijnheer, ik zou u niet willen berooven van iets waaraan u zooveel waarde hecht," antwoordde de matrone, met een begeerigen blik op het werk.

»'t Krijgt zijn grootste waarde als 't in uw handen komt," betuigde Crooswijck, het haar overreikende.

't Duurde niet lang of de conducteur riep »Leiden uitstappen" en dus werd het gesprek, dat zich hoe langer hoe meer had uitgebreid, afgebroken. Crooswijck stapte er met Constance uit, en ook de jonge fat verliet den coupé.

Spoedig waren zij aan de woning van professor Van

Ingen genaderd, (er was niemand van de familie aan den trein geweest, omdat men wist dat de heer Crooswijck haar zou brengen) en werd de deur geopend, voor men nog had kunnen schellen. Aanstonds liet de knecht hen in de kamer waar de vrouw des huizes allergezelligst achter het koffieblad zat, en de heerlijke mokka-geur hun te gemoet kwam. Een allerliefst meisje met lange, blonde krullen, die door een blauw lint bij elkander gehouden werden, kwam naar hen toe.

»Welkom! welkom!" werd hun toegeroepen, en Constance gevoelde, dat zij waarlijk *welkom* was.

Toen de allereerste begroeting was afgeloopen, zeide mevrouw Van Ingen innemend:

»Malvina, ga jij nu met Constance (want zoo zal ik je aanstonds maar noemen) naar boven, en wijs haar heur kamer. Je hebt nog juist den tijd haar 't een en ander te vertellen, voor papa thuis komt. Maar denk er aan je niet te lang op te houden!"

Boven gekomen zeide Malvina, haar eenigszins moedwillig aanziende:

»Zie, Constance, dit is je kamer, en de mijne is er juist tegenover, je hebt dus kans dat ik menigmaal over kom loopen, en je braaf met mijn gezelschap plaag."

»Als je het te bont maakt, jaag ik je in je eigen kamer terug," antwoordde Constance, die aanstonds den toon vatte, »maar zoo'n vaart zal 't wel niet loopen!"

»Je bent een meisje naar mijn hart," riep Malvina vroolijk uit, »en nu moeten wij meteen het vriendschapsverbond bezegelen," en zij pakte haar om den hals en gaf haar een hartelijken kus.

Constance was door dezen ontvangst overgelukkig, 't was meer dan zij zich had durven voorstellen, en met een opgewekt gelaat kwam zij eenige minuten later met Malvina beneden terug. De heer Crooswijck keek haar even aan, en verheugde zich over haar blijkbare opgeruimdheid.

't Duurde niet lang of professor Van Ingen kwam thuis, en nu begon men koffie te drinken. Constance gevoelde zich met den hooggeleerden heer niet zoo volkomen op haar gemak, als met diens vrouw en dochter, maar zij twijfelde er niet aan of 't zou langzamerhand wel beter worden. De blijkbare afgetrokkenheid van den professor droeg daar ook veel toe bij.

Zeer vergenoegd vertrok de heer Crooswijck 's avonds naar huis terug, hij had bij de familie Van Ingen gedineerd, en verlangde er thans slechts naar, om zijn bevinding aan mevrouw Scheffels mede te deelen.

Den volgenden dag ontving Constance al aanstonds een bezoek van Tom Rivers, die sedert het begin van den nieuwen cursus te Leiden studeerde, en zoo gauw mogelijk zijn vriendin kwam verwelkomen. Hij werd in de spreekkamer gelaten, waar Constance bij hem kwam; maar 't duurde niet lang of mevrouw Van Ingen liet vragen of Constance met mijnheer Rivers in de huiskamer wilde komen.

Volgaarne voldeed zij aan dit verzoek, en ging met Tom, die brandde van verlangen om 's professors dochter te zien, de gang door.

»Hoor eens, Constance," zeide mevrouw Van Ingen schertsend tot haar, »je moet nooit met de bezoekers

die je krijgt in de ongezellige, kille spreekkamer blijven, 't is daar volstrekt niet geschikt voor een gezellig discours. Als je dus geen geheimen te verhandelen hebt, kom dan altijd gerust naar binnen, 't zal mij aangenaam zijn uw vrienden te ontvangen."

»U is wel vriendelijk, mevrouw," antwoordde Constance, »permitteer mij dan u mijn vriend Tom Rivers voor te stellen."

»Constance's neef," verbeterde Tom, voor de professorsvrouw buigende, »hoewel zij de bloedverwantschap hardnekkig negeert."

»Hoe nu, Constance, wat moet ik daar van je hooren?" vroeg mevrouw Van Ingen.

»Och, mevrouw, u zult 't best doen *mij* te gelooven," verzekerde Constance. »Mevrouw Scheffels is ons beider tante, maar daaruit volgt toch niet dat wij neef en nicht zijn."

»Wel zeker niet!" riep Malvina plagend uit, »als men 't zoo wil uitrekenen, ben ik misschien ook wel een nicht van u, mijnheer Rivers!"

»Niets zou mij aangenamer zijn," zeide Tom galant, »want dan genoot ik zonder twijfel het voorrecht hier menigmaal aan huis te mogen komen."

»Vindt gij dat zoo'n voorrecht, mijnheer?" vroeg Malvina spottend.

»Voorzeker," zeide deze haastig, »het gezelschap van twee zulke beminlijke jonge dames, en . . . en . . . mevrouw . . ." de arme Tom had het nog niet zoo ver in de galante conversatie gebracht, dat hij niet van zijn stuk zou worden gebracht door de spottende, ondeugende

oogen van de professorsdochter. Mevrouw Van Ingen hielp hem echter goedhartig uit de verlegenheid.

»Nu, mijnheer Rivers, als gij waarlijk meent dat de dames hier u zoo bijzonder bevallen, dan hebt gij misschien wel lust aanstaanden Vrijdagavond een muziekpartijtje bij ons bij te wonen. Dan ontmoet Constance ten minste één bekend gezicht onder al die vreemde. En doet ge aan muziek, dan zijt gij dubbel welkom."

»O mevrouw, u is al te vriendelijk!" riep Tom opgewonden uit, »met het grootste genoegen zal ik van uw vriendelijke invitatie gebruik maken. Ik bejammer het echter bovenmate dat ik niets bij kan dragen tot veraangenaming van den avond. Hoewel ik zeer veel van muziek houd, doe ik er niets aan en..."

»Maar daarom kun je wel wat bijdragen," meende Constance ondeugend, »niet waar mevrouw, als Tom een zijner verzen reciteert, dan heeft hij zijn contingent geleverd."

»Is mijnheer Rivers dichter!" riep Malvina uit.

»Pardonneer, juffrouw, Constance plaagt graag," zeide Tom vuurrood van verlegenheid, »u moet haar daarin volstrekt niet gelooven."

»Nu, mijnheer Rivers, met of zonder vers zijt gij ons welkom," hernam mevrouw Van Ingen. »Maar vertel ons nu eens hoe het studentenleven u bevalt?"

Toen Constance hem een half uurtje daarna uitliet, fluisterde hij haar in de gang in 't oor:

»Constance, dat vergeef ik je nooit, om mij zoo ten toon te stellen!"

»Ik?" vroeg het meisje verwonderd.

»Ja zeker, jij," zeide Tom, »hoe verzon je het om over die ongelukkige verzen te gaan spreken!"

»O, anders niet!" riep Constance vroolijk uit, »wel, ben je dan dat vers vergeten, waarin komt van die drijvende lijken in den maneschijn?"

»Constance, als je 't waagt om daarover te spreken, dan, dan... ja, dan weet ik niet wat ik je doe!" dreigde Tom.

»En je waart er eerst zoo mee ingenomen," zeide Constance. »Of heb je de lier aan den kapstok gehangen?"

»Ik ben nu wijzer," antwoordde Tom pedant.

»Nu, dan féliciteer ik je," hernam Constance schalks, »maar nu moet ik waarlijk naar binnen, mevrouw zou niet weten waar ik bleef." Toen zij in de kamer terugkwam, zeide mevrouw Van Ingen tot haar:

»Foei, ondeugd, wat heb je dien armen jongen in 't nauw gebracht! Ik kreeg waarlijk medelijden met hem."

»En daarom vroeg u hem voor Vrijdagavond, mama," riep Malvina uit, »maar dat had u niet moeten doen, want nu heeft Constance opnieuw gelegenheid hem te plagen!"

»O, daar kan hij wel tegen," verdedigde Constance zich, »'t is geen kruidje-roer-mij-niet, maar een goede, aardige jongen."

»Hoor eens, Constance, je hebt gehoord wat er Vrijdagavond te doen is," zeide Malvina, naar de piano gaande. »Nu moest je mij eens helpen, dan studeer ik die nieuwe quatre-mains in, die wij vanmorgen uitzochten, en kunnen daar dan mee pronken. Maar het stuk ziet er nog al moeilijk uit, dus wapen je maar met geduld!"

De Vrijdagavond kwam en de beide meisjes waren op de zaal, waar een prachtige vleugelpiano stond, druk bezig de laatste hand aan 't een en ander te leggen. Constance bukte zich en kreeg onder de canapé een voetbankje vandaan, dat zij voor een laag stoeltje naast de kachel neerzette, waar zij vermoedde dat de een of andere bejaarde, kouwelijke dame zou gaan zitten.

»Neen, Constance, *dat* voetbankje niet," zeide Malvina, glimlachend haar arm tegenhoudend. »Zet daarvoor maar een voetkussen, als je wilt."

»Hè, dat 's jammer, 't is zoo prachtig geborduurd," meende Constance, »waar moet het dan?"

»Och, ik zal het je even zeggen, anders loop je er misschien in," zeide Malvina, haar arm om Constance's middel slaande, »er zit . . . .

»De jonge dames nog zoo alleen," zeide eensklaps een stem, in de geopende deur; en een tamelijk bejaard heer trad de kamer in.

»Mama zal wel aanstonds komen," antwoordde Malvina, hem de hand reikende, »mag ik maar zoolang haar plaats innemen en u onze nieuwe huisgenoot, juffrouw De Wild, voorstellen. Constance, doctor Roland."

»Welzoo, jongejuffrouw, komt ge Malvina den tijd wat helpen korten," zeide doctor Roland, hoofdschuddend, »wat zullen die twee ijdeltuitjes al niet afpraten!"

»Dokter, dat is nu toch al te erg!" riep Malvina eenigszins gepiqueerd uit. »Van galanterie zal niemand u beschuldigen."

»Dat is ook niet noodig, juffertje," antwoordde de doctor grimmig, »ik roer nu en dan een druppeltje gal

in den honig die uw maag bederft. En wat zegt gij nu wel van mij?" vroeg hij, zich eensklaps tot Constance wendende.

Deze keek hem verwonderd aan, en wist zoo aanstonds niet wat zij op deze vreemde vraag moest antwoorden. De oogen van den ouden heer bleven echter onafgewend vragend op haar gevestigd, en dus was zij genoodzaakt iets te zeggen.

»Ik mag niet oordeelen naar den schijn," zeide zij eenvoudig.

»En de schijn bevalt u dus zoo erg niet?" antwoordde doctor Roland, haar scherp aanziende.

»Ha, daar is mama!" riep Malvina eensklaps uit, »gelukkig," fluisterde zij Constance in 't oor, »dan zijn wij van dien brombeer af. Hij bederft altijd al mijn pleizier!"

»Nu, later hervatten wij ons gesprek wel eens," zeide de doctor, nadat hij de gastvrouw begroet had, tot Constance; die zich echter bepaald voornam uit zijn nabijheid te blijven.

Langzamerhand kwamen er meer gasten en Constance en Malvina kregen 't nu druk met de bezorging der thee; nauwelijks vond Constance een oogenblik tijd om haar helpster te vragen:

»Is die wonderlijke oude heer je dokter?"

»Wel neen," gaf Malvina ten antwoord, »hij is geen doctor, geen geneeskundige, maar doctor in de letteren. Evenwel heeft hij geen betrekking, maar studeert steeds door, ik weet niet hoeveel talen hij wel verstaat, en bij elke nieuwe taal die hij aanleert wordt hij onbeleefder en sarcastischer."

»Gelukkig dat die studie niet op iedereen zoo'n on-

aangenamen invloed oefent," lachte Constance. »Maar nu moeten wij hem toch een kopje thee geven, wacht ik zal hem eens bedienen!"

»Doctor, wil ik uw kopje thee eens klaarmaken," zeide zij, zich tot hem wendende. »Zeker gebruikt u melk en waarschijnlijk véél suiker."

»Waarom juist zoovéél suiker?" vroeg de aangesprokene strijdvaardig.

»Och, doctor, die geleerde heeren hebben zooveel bitters te doorworstelen, dat zij in het dagelijksch leven wel wat zoets mogen hebben," antwoordde Constance schijnbaar onnoozel.

»En bovendien neutraliseert het de gal," zeide Malvina leukweg, hem het kopje aanbiedende.

»Ja, doctor, de jonge meisjes zijn ondeugend," nam nu mevrouw Van Ingen het woord, die bang was dat de doctor de scherts kwalijk zou nemen, »wij ouderen moeten ons maar niet tegen haar in 't vuur begeven."

Op dit oogenblik traden er twee jongelieden binnen, de een, de ons reeds bekende Eelcoo van Schoten, en de andere een vriend of kennis van hem, dien hij in de gastvrije woning binnenleidde.

»Permitteer mij, mevrouw," zeide hij, voor de gastvrouw buigende, »u den heer Armand Delavigne voor te stellen, een uitstekend barytonzanger, die, hoewel aarzelend, toch der verzoeking geen weerstand kon bieden, toen ik hem verzekerde dat er in Leiden geen gastvrijer woning was, dan die van professor Van Ingen, waar ik zoo gelukkig ben het privilegie te hebben iemand te mogen introduceeren."

»Les amis de mes amis, sont mes amis," antwoordde mevrouw Van Ingen vriendelijk. »'t Zal mij aangenaam zijn als mijnheer Delavigne zich in onzen kring thuis voelt. Maar nu moet ik u onze nieuwe huisgenoot voorstellen, mijnheer Van Schoten; juffrouw De Wild. Constance, mijnheer Van Schoten."

»Ha, juffrouw De Wild, die cérémonie is overbodig, niet waar!" riep Van Schoten verrast uit. »Niet licht zal ik den aangenamen avond vergeten, toen ik u bij mijn zuster ontmoette, en u als zulk een uitstekende musicienne leerde kennen!"

»Dat doet mij genoegen, dat gij elkander kent," zeide de professorsvrouw opgewekt. »Komaan, dat vermindert de stijfheid, mijnheer Van Schoten zal zijn vriend wel bij de jonge dames inleiden, niet waar?"

Spoedig kwam Tom nu ook, en was zeer verrukt een plaats dicht bij Malvina's stoel te krijgen.

Toen langzamerhand allen bij elkander waren, en ook de heer des huizes binnen was gekomen, begonnen de jongelieden onrustig te worden, en zich naar de piano te begeven.

Allereerst speelden Malvina en Constance de ingestudeerde quatre-mains, die zeer goed van stapel liep, en daarna zou Van Schoten een stuk op de viool met piano-begeleiding spelen. Een der jonge dames accompagneerde hem, en 't ging redelijk goed, maar de violist wierp verlangende blikken op Constance, en zoodra de beleefdheid het hem veroorloofde, voegde hij zich bij haar, en verzocht haar, bij een volgend stuk hem te begeleiden.

»O, wat mij betreft, zeer gaarne, mijnheer Van Schoten, maar de jonge dame die u begeleid heeft, zal dit minder aangenaam vinden."

»Volstrekt niet," haastte Van Schoten zich te zeggen, »het stuk dat ik bedoel heeft zij nog nimmer onder de oogen gehad, en ik weet dat zij niet prima vista kan spelen."

»Dan zal ik het met genoegen probeeren, ten minste als 't niet te zwaar is; u heeft wellicht te hoogen dunk van mij!" zeide Constance openhartig.

»Daarvoor ben ik niet bang," antwoordde Van Schoten, »maar 't is mij een genot met iemand te spelen die zoo muzikaal is en de intentiën van den componist zoo uitstekend begrijpt en weergeeft."

»U maakt mij waarlijk verlegen," zeide Constance, »als ik niet al te goed wist hoeveel mij nog ontbrak, zou ik er bijna toe komen om met mijzelf tevreden te zijn."

Juist wilde Van Schoten hierop antwoorden, toen Constance op den schouder werd getikt, en een oude dame achter zich zag staan, die haar vriendelijk toeknikte.

»Mijn reisgenoote, niet waar!" zeide zij. »Wel, ik herkende u dadelijk. Hoe is het met den uitstekenden man die u begeleidde? Is hij niet hier?"

»U bedoelt den heer Crooswijck," riep Constance uit, na zich even bedacht te hebben, »ik vermoed dat hij gezond en wel is, mevrouw, maar hij woont hier niet."

»Och, hoe jammer, ik zou gaarne nog eens met hem gesproken hebben," zeide de oude dame hoofdschuddend. »Ik heb het boek bestudeerd en begrijp niet volkomen

alles, ik hoopte reeds toen ik u zag, dat uw vriend zou komen, en dan zou ik hem bij mij op een kopje thee gevraagd hebben."

»Dat zal hem wel spijten," hernam Constance, »maar.." de volle, heldere tonen eener barytonstem deden haar heur volzin afbreken en het hoofd omdraaien. De heer Delavigne stond naast de piano, en zong, door Malvina geaccompagneerd, een Fransche aria. Een luid applaus beloonde den zanger, en daarna werd er nog menig stuk uitgevoerd.

De avond vloog om en 't werd tamelijk laat, doctor Roland, die niet van dat nachtwerk hield en toch ook niet zonder gesoupeerd te hebben naar huis wilde gaan, had al onrustig in de kamer op en neder geloopen. Eensklaps scheen hem echter een lumineus denkbeeld te binnen te schieten, want zijn ontevreden gelaat verhelderde zich en zijn oogen begonnen te glinsteren.

»Wel mevrouw," zeide hij, naar de bejaarde dame gaande, die op den lagen stoel naast de kachel was gaan zitten, en evenals de doctor vond dat het muziek maken nu lang genoeg geduurd had, »ik geloof dat wij vanavond met een leege maag naar bed zullen gaan. Maar wat zit u daar ongemakkelijk, komaan laat ik eens galant zijn," en hij schoof haar het voetbankje onder de voeten, dat Constance zoo bewonderd had.

»Dank u wel voor uw beleefdheid, doctor," zeide de oude dame, gestreeld door de oplettendheid van den anders zoo lompen doctor Roland. »De jongelui bekommeren zich niet om een oude vrouw; die spelen en zingen alsof hun leven er van afhangt. Nu ...."

»Es ist bestimmt im Gottes Rath,
Dasz mann vom Liebsten was man hatt,
Musz Scheiden!"

weerklonk het eensklaps onder de voeten der oude dame, die, niet wetende wat er gebeurde, met een gil overeind sprong, en het ongelukkige voetbankje voortschopte.

»Musz Scheiden."

speelde dit onvermoeid voort.

»Lieve hemel, waar komt dat vandaan!" riep Constance verwonderd uit.

»Het voetbankje waarvoor ik je waarschuwde," zeide Malvina, proestende van lachen.

»Als wij hetgeen dit bankje ons voorspeelt, eens in practijk brachten," opperde doctor Roland. »Ik meen in dien zin, als de jongelui van de piano scheidden, en wij aan het souper dat de gastvrouw ons zoo smakelijk heeft toebereid, eens alle eer lieten wedervaren?"

Door dit intermezzo was de vroolijkheid eensklaps ten hoogsten top gerezen, en gingen allen, doctor Roland voorop, met het voetbankje in de hand en de vriendin, die hij die poets had gespeeld, aan den arm, naar de tafel, waar zich weldra een opgewekt discours ontwikkelde, en het aan grappen en aardigheden niet ontbrak.

»Nu, wat zegt gij van mijn politiek?" vroeg de doctor fluisterend aan zijn buurdame.

»Ze was uitstekend, alleen vind ik 't minder aangenaam, dat ik de dupe der historie was."

»Daarover moet gij philosophisch denken," antwoordde doctor Roland, een heerlijk stuk vleesch op zijn bord leggende. »En bovendien, het doel heiligt de middelen; op zijn tijd eten dient tot de instandhouding van het lichaam."

»Juist, juist, daarin hebt gij gelijk," antwoordde zijn buurdame, »ik bestudeer de gezondheidsleer, en weet nu dat op zijn tijd, geregeld eten een hoofdvereischte is om gezond te zijn."

Van Schoten was tusschen Constance en Malvina geplaatst geworden, en sprak met de eerste druk over zijn ouderlijke woning, en van het genoegen dat 't hem deed, de vriendin zijner zuster weder te ontmoeten. Constance vond het niet noodig hem op dit oogenblik daaromtrent nader in te lichten, en het gevolg was, dat zij niet erg spraakzaam was, en hij zich langzamerhand meer tot Malvina wendde, die hem alleraardigste, levendige reparties gaf.

Eindelijk gaf de onverbeterlijke doctor het sein tot weggaan. Even voor hij de kamer verliet, fluisterde hij Constance in 't oor:

»De *schijn* is nu zeker onaangename werkelijkheid geworden, juffertje, je vergeeft het mij nooit dat ik dien muziekrommel in de war stuurde!"

»Zeker gaf ik u toch geen suiker genoeg in de thee!" antwoordde Constance, voor hem buigende.

»Je bent geen katje om zonder handschoenen aan te pakken," verzekerde hij haar ironisch.

Weldra waren allen verdwenen, en sloot mevrouw Van Ingen de zaaldeur, zeggende dat zij den volgenden morgen alles wel in orde zouden maken, en dat het thans bedtijd was.

Constance en Malvina gingen aanstonds naar boven, en de laatste verklaarde dat zij geen lust had om nog wat te babbelen, maar dat zij morgen alles de revue eens zou laten passeeren. Constance was dit niet onaangenaam, want zij was vermoeid en door al de vreemde menschen die zij gezien had eenigszins verward. Spoedig sliepen beide meisjes.

ACHTSTE HOOFDSTUK.

SLECHTE TIJDING.

»Lees gerust je brief, Constance," zeide mevrouw Van Ingen, op een middag toen de familie bij elkaar zat. »Je bent zeker erg verlangend om te weten wat er in staat."

»Dat begrijpt u, mevrouw," antwoordde Constance. »'t Schijnt er een van tante te zijn."

Zij opende den brief en er viel een enveloppe uit, waarop wederom haar adres stond, en wel in George's welbekende hand. Verheugd ontdeed zij het schrijven ook van die enveloppe, en was weldra in de lectuur verdiept.

»Lieve Con!

»Hoezee het zeemansleven! roep ik uit volle borst! 't Is een heerlijk gevoel zoo vrij als een vogel over de schuimende golven te vliegen! En dat is het niet alleen, wat mij zoo aantrekt, maar de dienst zelf bevalt mij opperbest. Wel was de discipline mij, zooals je weet,

in den beginne vreemd, en vond ik alles erg streng, maar daaraan ben ik thans gewend, en zeg ik ook, dat er zonder haar niets goeds tot stand te brengen is. Ik verlang er al naar om eens een flinke reis mee te doen, want de kruistochten die wij nu maken, zijn kinderspel; maar de Atlantische oceaan over, dat is het ware! Ik zou je nog heel veel over allerlei bijzonderheden van boord kunnen schrijven, maar daartoe heb ik niet erg veel geduld; daarenboven vertel ik je liever al die grappen en aardigheden zoodra ik thuis kom.

»Ik kan er soms erg naar verlangen eens eventjes thuis te zijn (maar dat behoort tot de pia vota) en u allen eens hartelijk te knuffelen, want al word ik langzamerhand een echt zeeman, van u allen blijf ik evenveel houden. Nu ik uw laatsten brief eens doorlees, bemerk ik dat wij een nieuwe huisgenoot hebben gekregen; ik hoop dat het geen oude knorrepot is, want als ik met verlof thuis kom, ben ik van zins de peentjes duchtig op te scheppen; bereid die ravenzuster daar maar op voor. Gelukkig dat papa zooveel beter is na die attaque ik zal hem spoedig eens schrijven, maar twee brieven te gelijk was mij te kras.

»'t Gaat met de studie opperbest en mijn rapporten zijn gunstig — nu, dat moet ook, want zooals je weet wil ik heel gauw klaar zijn en dan ga ik eerst rondzwalken om te zien of ik niet een spoor van die ongelukkige boot kan vinden, waar mama en Amy in waren; en dan ga ik mee met een Noordpool-expeditie. Con, mijn hart klopt onstuimig als ik van die dappere, prachtige mannen lees, die onzen ouden roem zoo hand-

haven; en je zult zien — 't zijn geen praatjes wat ik je schrijf. Evenwel moet je er nog maar tot niemand anders over spreken, maar voor jou moest ik mijn hart eens uitstorten, er is hier een patente jongen, een vriend van mij, die er juist zoo over denkt.

»Nu, je kunt niet zeggen dat ik niet een flinken brief heb geschreven, maar thans ook basta!

»Adieu, beste meid, een brief van jou is altijd welkom aan

Je liefhebbenden George."

Met veel genoegen had Constance dit schrijven ten einde toe gelezen, en glimlachend vouwde zij het toe.

»Nu, hoe maken de vrienden thuis het?" vroeg Malvina.

»Och, de brief is van mijn broeder George, een goede, beste . . ."

»Engelachtige, dappere jongen!" viel Malvina haar in de rede. »Och ja, als alle broers zoo lief waren als de zusters hen gewoonlijk afschilderen, voornamelijk als zij niet bij elkaar zijn, dan moest er voor hen een een apart hemeltje wezen!"

»Malvina, hoe kom aan zoo'n uitval?" vroeg mevrouw Van Ingen verwonderd. »Je zult Constance verdriet doen."

»O neen, mevrouw, volstrekt niet," antwoordde deze, »'t is alleen jaloezie omdat zij er zoo'n uitgelezen exemplaar niet op nahoudt. Pas maar op, als George komt, zal ik hem eens vertellen wat je gezegd hebt," en lachend dreigde zij haar met den vinger.

»Nu, ik hoop dat hij een beter exemplaar is dan de

broers van de meeste mijner kennissen," riep Malvina uit. »Dat zijn allemaal zulke flauwe jongens; maar van een zeeman kan men iets beters verwachten, laat hij dus maar gauw hier komen als hij verlof heeft."

»Wel ja, hij zal ook liever naar zijn huis gaan," meende mevrouw Van Ingen.

»Maar wil hij Constance zien, dan moet hij naar Leiden sporen," zeide Malvina zegevierend. »Want wij laten haar niet — nooit weer weggaan!"

Een onaangename gewaarwording maakte zich van Constance meester, nu zij bedacht hoe vreemd George op zou kijken als hij de verandering bemerkte die er in den huiselijken kring was voorgevallen. Tot dusverre had het haar alleen erg gehinderd en verdriet gedaan dat zij Toni niet meer zag en had zij zoozeer niet aan Georges thuiskomst gedacht. Nu viel dit haar als lood op de ziel. Mevrouw Van Ingen die de veranderde uitdrukking op haar gelaat bemerkte, en haar toeschreef aan de woorden van Malvina, die haar moesten herinneren dat zij niet vrij meer was, wierp deze een bestraffenden blik toe, en zeide:

»Constance weet wel dat zij maar een woord te spreken heeft, als zij voor eenigen tijd..."

»Is er ook belet voor mijnheer Van Schoten met nog een heer met zoo'n raren naam?" vroeg de meid de kamerdeur openende.

»Laat de heeren binnenkomen," antwoordde de professorsvrouw, en voegde er tot de meisjes bij, »zeker komt mijnheer Delavigne ons nog eens opzoeken."

Nauwelijks waren de heeren gezeten, of de dienst-

maagd liet de oude dame binnen, ons uit den spoortrein en van de soirée bekend, en die door mevrouw Van Ingen als nicht Sienebet werd aangesproken.

»Wel komaan, allemaal kennissen, ik behoef u dus niet aan elkaar voor te stellen," zeide mevrouw Van Ingen.

»Dan kom ik er ook juist goed bij," zeide een stem in de deur, »ik begrijp hoezeer er naar mijn gezelschap verlangd wordt."

»Lieve hemel, doctor Roland," fluisterde Malvina Constance in 't oor. »Die komt nu alles bederven!"

»Stil!" antwoordde Constance, op denzelfden toon, »misschien ontfermt je mama zich over hem."

Tot haar geluk maakte nicht Sienebet zich eerst van hem meester, en wikkelde hem in een interessant discours over de gezondheidsleer. Constance luisterde verstrooid toe; 't was haar alsof zij den heer Crooswijck hoorde redeneeren, en zij geraakte al meer en meer aan 't mijmeren, toen zij uit haar overpeinzing opgewekt werd door een uitroep van Malvina.

»En is 't waarlijk uw zuster, mijnheer Van Schoten, die die groote erfenis heeft gekregen! Ik heb er hier een kennis over hooren spreken, en die was er vol van; hoewel *ik* mij niet kan begrijpen, dat zij dat zoo bijzonder benijdenswaardig vond."

»Ja, juffrouw Van Ingen, mijn zuster is die gelukkige erfgename," antwoordde de student. »Een oudoom, om wien niemand dacht, heeft haar tot universeele erfgenaam gemaakt, behoudens eenige legaten."

»En waarschijnlijk is zij juist op den leeftijd om er

van te kunnen profiteeren," informeerde nicht Sienebet.

»Achttien jaren is zij juist geweest," antwoordde Van Schoten.

»Een heerlijke leeftijd," riep zij wederom uit. »De schoonste die ik ken!"

»Wat doet een kind met zooveel geld!" zeide doctor Roland norsch. »Er zijn er zoovelen die het beter en nuttiger besteden zouden."

»Vrouw Fortuna wordt ook liever met een vriendelijken lach, dan met een hatelijkheid ontvangen," zeide Delavigne leukweg.

»Dat zijn nu de zoogenaamde geestigheden der tegenwoordige jongelieden," beet doctor Roland zijn buurvrouw in 't oor.

»Apropos, mijnheer Delavigne," dus wendde mevrouw Van Ingen zich tot dezen, »vertel ons toch eens hoe uw naam gespeld wordt, ik bedoel, aan elkander of zijn het meer woorden?"

»Tegenwoordig aan elkander, mevrouw," antwoordde deze, »vroeger werd hij van elkander geschreven, »de la" apart en »Vigne" afzonderlijk. Eigenlijk is mijn familie in den loop der tijden genoemd naar hare bezittingen."

»Naar uw bezittingen?" vroeg Malvina.

»Ja, mademoiselle, 't is zoo als ik zeg. Mijn voorouders, en ook wij thans nog, bezitten uitgestrekte wijnbergen; en zooals u weet is wijnberg in 't Fransch Vigne. Wilde men dus iemand van ons aanduiden, dan zeide men Charles of Armand de la Vigne, en langzamerhand werden wij niet anders genoemd."

»Dat is aardig," zeide Malvina, »als u nu nog een

adellijken titel hebt is 't juist een ouderwetsche, Fransche roman."

»Nu, landjonkers zijn wij," hernam Delavigne glimlachend, »maar hooger adel kunnen wij niet aangeven."

»He, en dat hebt u volstrekt niet gezegd," zeide nicht Sienebet.

»Och, daaraan hecht men zoo weinig tegenwoordig, niet waar, mijnheer Delavigne," meende doctor Roland, hem scherp aanziende.

»Natuurlijk, natuurlijk," stotterde deze, eenigszins in verlegenheid gebracht door het zonderlinge gedrag van den doctor.

»Och, al die adellijke titels is prulleboel en nonsens," decreteerde doctor Roland. »Ik, mijnheer, ben democraat, volbloed democraat; ik vraag maar wat geeft zoo'n adelijke titel mij in mijn zak? en 't antwoord is: Niets! Totaal *niets* mijne heeren!"

»Kom, doctor, u vergeet dat het geen onderwerp voor jonge meisjes is," zeide mevrouw Van Ingen. »'t Mag heel interessant zijn voor geleerde heeren, maar jonge dames hooren liever iets anders."

»Ik heb er toch wel iets van begrepen, mama," zeide Malvina, »namelijk dit: dat als een adellijke titel iemand iets in den *zak* gaf, doctor Roland den democraat aan den kapstok zou hangen, en wel een titel zou willen bezitten."

Van Schoten en Delavigne lachten hardop, en zelfs mevrouw Van Ingen kon moeielijk een glimlach bedwingen over de logica harer dochter. Zij begreep echter het discours over een anderen boeg te moeten wenden,

want de doctor werd vuurrood van ergernis; dus zeide zij:

»Nicht Sienebet, vertel mij toch eens hoe 't met de gezelschapsjuffrouw van de Leeuwendaals is afgeloopen?" en Constance begon zich bij Eelco Van Schoten zeer belangstellend naar haar neef Tom te informeeren, dien zij in langen tijd niet gezien had.

»In den beginne meende ik dat hij om den anderen dag zou komen," zeide zij lachend, »en was ik al bang dat hij 't mevrouw te druk zou maken, en nu heb ik hem in geen zes weken gezien."

»Kom, Constance, nu overdrijf je toch," riep Malvina uit, zich in 't gesprek mengende. »De arme jongen is er drie weken geleden nog geweest."

»In elk geval is hij te lang weggebleven," meende Van Schoten glimlachend. »Als ik een nicht hier aan huis had kwam ik driemaal in de week."

»De eene traag, de andere graag," zeide Constance. »Maar ik kan mij toch niet begrijpen waar hij zoo lang blijft; hij was altijd zoo innig hartelijk."

»Och, misschien studeert hij zwaar," veronderstelde de student ontwijkend, »en dan leidt het hem maar af, bezoeken bij jonge dames af te leggen."

»Ik hoop het," zeide Constance, »maar tante vraagt mij in elken brief hoe hij 't maakt, en dan spijt het mij dat ik daarop zoo weinig kan antwoorden."

»Maak er u maar niet te ongerust over," ried Van Schoten haar, »hij is pas aan, en dan joolt men graag wat. Niet waar, Delavigne, je kent immers Rivers ook, 't is een flinke, goede jongen."

»Jawel, maar een eerste pretmaker," antwoordde deze, zonder op de zijdelingsche wenken van zijn vriend te letten. »Voor een van 't eerste jaar kan hij volhouden als de beste."

»Komaan, je zoudt juffrouw Constance ongerust maken, Delavigne," zeide Van Schoten op schertsenden toon. »Il n'est pas si diable qu'il est noir, gelooft u dat maar!"

Constance werd echter door die verzekering niet gerustgesteld, maar zij zag wel dat zij niets meer te weten zou komen zoolang de student er bij was, en dus zweeg zij verder en liet het discours aan Malvina over, terwijl zij begon te luisteren naar het verhaal dat nicht Sienebet aan de professorsvrouw deed. De doctor stond weldra op en vertrok; maar zeide aan Constance, die hem persoonlijk uitliet, dat hij eens op een stil achtermiddagje terug zou komen om haar en Malvina terecht te zetten.

»Ik zal de boodschap overbrengen, doctor," antwoordde Constance glimlachend, »maar ik verzoek vooruit al om een genadig recht."

»'t Zal juist zoo genadig zijn als je verdient," zeide deze grimmig, »dat jonge goed wordt veel te brutaal!"

Constance haastte zich de deur achter den ouden heer te sluiten en snel in de kamer terug te gaan.

»En wat die gezelschapsjuffrouw van de Leeuwendaals aangaat," hoorde zij nicht Sienebet zeggen, »lieve goedheid, als ik daarover aan 't vertellen kom, dan zit ik hier morgen nog!"

»Een prettig vooruitzicht voor uw mama!" fluisterde Van Schoten Malvina in.

»Wat heeft die dan voor vreeselijke zaken gedaan?" vroeg mevrouw Van Ingen, ofschoon 't haar eigenlijk heel onverschillig was.

»Maar hebt ge het dan niet gehoord? De stad is er vol van geweest," zeide de oude dame.

»Tot mijn schande moet ik bekennen dat ik er niets van af weet," erkende de professorsvrouw.

»Nu, dan zal ik 't u eens op mijn gemak vertellen, ik heb nog tijd genoeg," zeide zij, haar horloge uithalend. »Je moet dan weten...."

»Pardonneer dat ik u in de rede val," zeide Van Schoten, opstaande en zijn vriend een wenk gevende, »maar 't is onze tijd, en ik zou u niet gaarne storen als u midden in uw verhaal waart."

De jongelieden namen afscheid en werden door de dienstmaagd uitgelaten; nicht Sienebet stak nu onvervaard van wal.

»Nu, die juffrouw van de Leeuwendaals heeft het dan al heel raar laten liggen, hoor; de goede menschen zijn er letterlijk kapot van geweest! Ge weet hoe goed zij hun ondergeschikten altijd behandelen; de meiden huilen altijd tranen met tuiten als zij er vandaan gaan; nu, 't is met recht gebleken, dat ondank 's werelds loon is."

»Maar mijn hemel, juffrouw, wat heeft die arme juffrouw dan toch misdreven?" vroeg Constance.

»Wat ze misdreven heeft! Ja, als ik nu niet in de rede word gevallen, zal ik dat eens vertellen. Misschien weet ge niet dat zij geen Hollandsche was, maar een

Duitsche. Nu moet ge weten, dat ik 't sedert dien Fransch-Duitschen oorlog niet erg op onze naburen voorzien heb gehad. Zie je, in een land, waar de keizer en die inhalige Bismarck zooveel opslokken als zij maar door hun groot keelgat kunnen krijgen, daar moeten de onderdanen er ook wel een tik van beet hebben, zeg ik maar! Nu, ik heb mevrouw Leeuwendaal dan ook gewaarschuwd, maar 't mensch wilde niet naar mij hooren, en schold mij voor een bekrompen ziel uit. Als 't niet te goddeloos was zou ik mij nu verkneukelen, maar ik ben een goede Christin en heb dus medelijden met haar. Wat een tweedracht heeft die juffrouw in dat huishouden gebracht, 't was een echte stokebrand, en dan kwam zij je zoo lief voor, dat je haar je zondagsduitje te bewaren hadt gegeven. Dan was ze altijd keurig gekleed, maar 't kwam later uit dat zij 't geld, dat zij kreeg om de huishoudelijke rekeningen te betalen, voor haarzelf gebruikte en de leveranciers liet fluiten. Op naam van mijnheer en mevrouw kocht zij ook menig kleedingstuk, en bij haar vertrek werden er verscheidene zaken gemist."

»Ja, dat is alles heel onpleizierig," zeide mevrouw Van Ingen, »maar die gevallen komen meer voor; 't mensch was doodeenvoudig oneerlijk."

»En dan hadt ge die prachtige getuigschriften moeten zien," hernam nicht Sienebet. »t Was alsof er zoo'n tweede exemplaar nog geboren moest worden. Onder andere een van een Duitschen graaf of baron; die man vertelde vooral alles goeds van haar."

»Zoo ziet ge alweer hoe weinig men op getuigen

aan kan," zeide de professorsvrouw. »Waarlijk iedereen moest zich verbinden, volgens zijn geweten, naar waarheid getuigenis te geven, dan zou het onkruid gauw van de tarwe gescheiden worden."

»Ge hebt wel gelijk!" knikte de oude dame weemoedig, »maar, ik heb nog niet uitgesproken. Haar grootste pleizier bestond geloof ik in kwaad te stoken, zij heeft twee nichtjes zoo tegen elkander in 't harnas gejaagd, dat de eene de kamer uitging als de andere binnenkwam; en om op alles de kroon te zetten, heeft zij alle moeite gedaan om een ouden oom van mevrouw zoo te bepraten, dat 't haar bijna gelukt was hem tot een huwelijk over te halen, en haar bij eventueel overlijden tot zijn universeele erfgenaam te benoemen!"

»Nu, de lijst is groot genoeg," hernam mevrouw Van Ingen. »'t Was dus in alle opzichten een intrigante; jammer maar dat men zoo iets onmogelijk met den eersten blik kan zien. Voor dieven en moordenaars sluit men zijn deur, maar voor zulk een gevaarlijk mensch kan men niets doen."

»En hoe heet dat monster, nicht?" vroeg Malvina.

»Ja, je moet bij mij juist om namen komen," zeide de gevraagde schouderophalend. »Natuurlijk geen degelijke Hollandsche naam, zoo iets van Robers of Ravels!"

»Kan 't ook zijn Von Raben?" vroeg Constance, die gezwegen, maar niettemin oplettend toegeluisterd had.

»Vast kan ik 't niet zeggen, maar ik zou 't bijna wel denken," zeide de oude dame langzaam. »Maar kent u die bewuste persoon, juffrouw De Wild?"

»Misschien," antwoordde Constance, »maar natuurlijk kan ik 't niet zeggen alvorens ik secuur den naam weet."

»Nu, ik wil er wel eens bij de Leeuwendaals naar informeeren," betuigde nicht Sienebet, opstaande. »Maar ik ben toch een oude praatster, daar slaat het waarlijk al vijf; meisjes, neemt geen voorbeeld aan mij."

»Dan zouden wij nog zoo slecht niet af zijn," meende Malvina, schertsend haar arm om de taille der oude dame slaande en zoo de kamer verlatende.

Constance ging naar haar kamer, om eens een oogenblikje na te denken; lang tijd daartoe zou zij niet hebben, want aanstonds zou zij wel geroepen worden om te dineeren.

't Stond bij haar vast, dat de gezelschapsjuffrouw der Leeuwendaals en hun huishoudster dezelfde persoon was, en onwillekeurig maakte een gevoel van blijdschap zich van haar meester, daar zij nu meende een middel gevonden te hebben om haar te verwijderen.

Dat prachtige getuigschrift van dien Duitschen baron, waarmede tante Scheffels zoo in haar schik was geweest, had haar op die gedachte gebracht, en nu zij het verhaal der oude dame nog eens naging twijfelde zij niet meer.

Dat opstoken der nichtjes Leeuwendaal was eveneens als het opzetten van Sophie tegen haar, en zij kwam tot het besluit, om òf even naar huis te gaan, òf een brief aan tante Scheffels of Sophie te schrijven. Aan den heer Crooswijck zou ook niet kwaad zijn! Zij was dit nog niet met zichzelf eens, toen de dienstmaagd bij haar aanklopte en zeide dat het eten op tafel

stond; dus besloot zijn nog tot niets en haastte zich naar beneden.

Toen zij 's avonds naar bed zou gaan, en op haar slaapkamer gekomen droomerig voor zich uit zat te staren, werd haar deur zachtkens geopend en keek Malvina's lieve kopje naar binnen.

»Is 't goed dat ik eens even een praatje kom houden?" vroeg zij, met den knop van de deur in haar hand.

»Wel zeker, Malvina," zeide Constance opschrikkend, »kom mij maar eens plagen."

»Als ik begreep dat je dat *meendet*, dan ging ik aanstonds weg," riep Malvina uit, »maar ik ben niet van plan je met vrede te laten; ten minste niet voor je mij verteld hebt, waarom je den geheelen avond zoo pensief bent geweest?"

»Kom, Malva, dat verbeeld je je," zeide Constance glimlachend. »Waarom zou ik pensief zijn?"

»Ja, juist, dat wilde ik wel eens weten?" antwoordde Malvina, op een voetbankje gaande zitten. »Kijk mij eens eerlijk aan, en zeg dan, is 't ook om hetgeen ik vanmorgen zeide, toen wij over de komst van je broeder spraken?"

»O hemel, neen," betuigde Constance, »hoe denk je daaraan!"

»Nu, dan is 't wat anders, maar maak mij maar tot je vertrouwde, je zult er waarlijk geen spijt van hebben."

Constance keek het lieve meisje in de sympathieke, blauwe oogen, en besloot haar in te wijden, ten minste gedeeltelijk, in haar grieven. Misschien kon zij haar goeden raad geven!

Dus vertelde zij alles van de huishoudster en hoe deze Sophie opgestookt had, tevens zeggende dat zij vermeende dat hun Fräulein Von Raben en de gezelschapsjuffrouw der Leeuwendaals dezelfde persoon was.

»Ja, naar alles wat je zegt zou ik 't ook meenen," antwoordde Malvina, »maar wij mogen niet te snel naar den schijn oordeelen, dus laten wij eerst afwachten tot nicht bij de Leeuwendaals is geweest. Als 't waar is, dan heb je een mooi presentje in huis gehaald."

»Maar ik wilde Sophie zoo onder de hand eens waarschuwen," hernam Constance; »dat kan, dunkt mij, nimmer kwaad."

»Och ja, dat kun je doen," meende Malvina, »dan kan zij oppassen; anders steelt zij, wie weet wat, weg!"

»Nu, zoo'n vaart zal 't wel niet loopen," zeide Constance glimlachend, »maar laten wij nu gaan slapen, anders kunnen wij morgenochtend niet uit bed komen."

Constance deed wat Malvina haar geraden had, en wat zijzelf ook van plan was geweest, en schreef een brief aan Sophie.

Een paar dagen later werd Constance verrast door een bezoek van mevrouw Scheffels en Toni. Gij kunt begrijpen hoe zij hierin genoot; ook de kleine jongen was niet van haar af te slaan, en niet tevreden vóór het jonge meisje hem op den schoot nam.

»Maar, Toni, daar word je nu toch bijna te groot voor," zeide zij lachend. »Foei, je bent ruim vijf jaren, en je denkt nog altijd dat je het kleine ventje van drie jaren bent."

»Och, denk maar dat ik drie jaren ben," vleide hij,

»je bent zoo lang weg geweest, dat je maar net moet doen alsof je het niet meer weet."

»Je bent toch een schalk," hernam Constance, hem een kus gevende, »maar straks moet je eens gaan staan, dan zal ik meten of je ook gegroeid bent."

»Je ziet er goed uit, Constance," zeide nu mevrouw Scheffels, »ik merk wel dat je de tering niet zult krijgen."

»Wel, tante, ik heb 't hier ook uitstekend!" antwoordde het meisje, »maar vertel mij eens hoe 't thuis gaat?"

»Ja, wat zal ik je daar al veel van zeggen," hernam mevrouw Scheffels schouderophalend. »Von Raben is onbeperkte meesteres en zwaait almachtig den schepter. Ik kom er niet, want ik ben bang dat ik 't met haar aan den stok zal krijgen, maar zoo nu en dan komt Koosje wel eens bij mij. Die blijft er alleen omdat ze 't je beloofd heeft."

»En hoe vindt papa dat alles?" vroeg het jonge meisje.

»Ik denk goed; maar waarschijnlijk zal zij zich tegenover uw papa wel wat inbinden. 't Mooie weer met Sophie is uit, hoor! Die is laatst klagend en lamenteerend bij mij gekomen; maar toen was zij aan 't rechte kantoor. »Kind," zei ik, »aan Constance was immers niets goeds, je waart blij dat zij uit huis was, wees nu gelukkig met dat lievertje dat je nu hebt." Ze moet maar eens door schade en schande wijs worden, dat 's juist haar verdiende loon."

»Ja maar, tante, Sophie was nog een kind, en nu eerst twaalf jaren oud," zeide Constance verontschuldigend. »Wie weet hoe akelig zij het nu heeft!"

»Ze was een kind, behalve in onpleizierigheid van humeur, jaloezie en kwaaddenkendheid, meisje! 't Is een les voor haar geheele leven, die zij niet ligt vergeten zal; maar je behoeft je om haar volstrekt niet ongerust te maken, want vooreerst is zij den geheelen dag op school terwijl zij de Woensdag- en Zaterdagmiddagen nog al eens bij mij doorbrengt en dan met Ben het geheele huis onderstboven haalt."

»En is mijn kleine Toni dan alleen thuis?" vroeg Constance.

»Jawel. Maar jij vindt de juffrouw heel lief, niet waar?" vroeg mevrouw Scheffels aan den kleinen jongen. »Onbegrijpelijker wijze heeft zij voor hem een bijzondere genegenheid opgevat," voegde zij er fluisterend bij, »en kan zij bijna niet velen dat hij bij mij komt."

»Ik vind de juffrouw wel lief," zeide nu eensklaps Toni, die zich bedacht had, »maar niet zoo lief als Constance, ze kan ook zoo mooi niet zingen van de vogeltjes."

»Nu, gelukkig dat zij ten minste voor jou lief is, Toni," hernam Constance. »Maar, tante, kan papa velen dat zij Sophie zoo behandelt; u weet hoe hij haar altijd voortrok?"

»Sophie is uit de gratie, kind, en wij moeten maar geduld hebben, dan komt alles vanzelf terecht. De oogen zullen je papa eindelijk wel eens opengaan."

»Als 't dan maar niet te laat is," meende Constance.

»Kom, ze zal haar niet vermoorden!" riep mevrouw Scheffels uit. »Maar, Constance, vertel mij toch eens hoe Tom het maakt; eigenlijk ben ik om hem hier naar toe gekomen, over jou maakte ik mij niet ongerust."

»Hij maakt het geloof ik, heel goed; maar zoo druk

zie ik hem ook niet," zeide Constance aarzelend. »U begrijpt dat hij nog al moet studeeren, en dan is visites maken maar afleiding."

»Als hij er geen andere afleiding op na houdt, zal 't nog wel schikken," meende mevrouw Scheffels, »ik voor mij vertrouw dat werk niet! Als hij maar niet te zwaar in de bierflesch studeert."

»Maar tante, nu veroordeelt u hem zonder reden," zeide Constance overredend. »Mijnheer Van Schoten zeide laatst, dat ik mij volstrekt niet ongerust over hem hoefde te maken."

»Van Schoten! Is dat de broer van die nestige, gewezen vriendin van je?" vroeg mevrouw Scheffels. »Dat is geen recommandabele aanbeveling; ten minste als hij is zooals zijn zuster. Sedert die de erfenis heeft gekregen, is de stad te klein voor haar; ik denk dat zij eerstdaags om een plaatsje in Meerenberg zal moeten solliciteeren."

»Kom, tante, is zij zoo verwaand geworden?" zeide Constance.

»Als 't mij niet zoo ergerde, zou ik er braaf pret om hebben," betuigde tante. »Er komt daar tegenwoordig heel druk een Franschman aan huis, met een hoofd vol krullen als een kapperspop; die wil zeker de Adam van die rijke Eva worden."

»O, zeker mijnheer Delavigne, dat is een vriend van mijnheer Van Schoten, en hij scheen Tom ook te kennen."

»Goed dat je er mij aan herinnert," riep mevrouw Scheffels opstaande uit. »Houd jij Toni nu zoolang bij je, dan ga ik dien bengel van een jongen eens opzoeken. Wacht, waar is zijn adres ook!"

»Hij woont in de Haarlemmerstraat, tante, weet u den weg?"

»Dien zal ik wel vinden, en anders heb ik een mooien, grooten mond om te vragen. Ik zal mijn regenmantel maar hier laten; zie je dat is voor vanavond in den trein."

Constance bleef met Toni achter, en bracht hem bij mevrouw Van Ingen en Malvina, die heel veel schik in hem hadden en braaf met hem praatten. De tijd vloog zoo snel om, dat Constance verwonderd opkeek toen Toni uitriep: »Daar is tante!"

Constance haastte zich haar open te doen, en nauwelijks was mevrouw Scheffels binnen, of deze riep uit:

»Zoó'n stijfkop heb ik nooit van mijn leven ontmoet, kind. Op zijn best wilde hij mij te woord staan, en zeide dat een studentenkamer geen plaats voor een fatsoenlijke dame was! Zoó'n kwajongen, 't is om uit mijn vel te springen. Wacht maar, ik zal hem wel vinden!"

Constance trachtte haar zooveel mogelijk neer te zetten, en 't gelukte haar tamelijk wel, zoodat mevrouw Scheffels een aangenamen middag doorbracht, en opgewekt naar huis terugkeerde.

NEGENDE HOOFDSTUK.

Een buitenpartij.

»Luister eens, Constance!" riep Malvina Van Ingen, op een fraaien Junidag uit. »Verloofd Eva Van Schoten en Armand Delavigne. Wat zeg je daarvan?"

»Och, dat verrast mij niet erg," zeide Constance, van haar lectuur opziende. »Toen tante Scheffels dezen winter hier was, sprak die er al over."

»Zoo! Maar nu moeten wij hen féliciteeren," ging Malvina voort. »Mij dunkt dat kaartjes voldoende zijn, want ik ken Eva niet persoonlijk; maar jij moogt wel een brief schrijven."

»Kaartjes zijn voor jou heel goed," meende Constance, »maar ik zal er niets bij doen."

»Dat is onhartelijk, Constance!" riep Malvina uit, »foei, hoe kun je dat doen!"

»Zie eens aan wie de annonce gericht is," zeide Constance.

»Aan mejuffrouw Malvina Van Ingen," las deze.

»Nu, aan mij, die vroeger haar intime vriendin was, stuurt zij niets, dus..."

»Maar die kan weggeraakt zijn," zeide Malvina vol vuur. »Dat gebeurt meer; laatst is er een brochure voor papa ook niet terechtgekomen."

»Neen lieve ijveraarster, dat heeft zij opzettelijk nagelaten," hernam Constance. »Toen ik naar hier kwam waren wij al geen vriendinnen meer, zij nam 't mij kwalijk dat ik in betrekking ging."

»In betrekking!" riep Malvina uit. »Maar waar ben je dan in betrekking?"

»Zeg eens, meisje, waar zijn je gedachten!" vroeg Constance schertsend. »Ben ik hier of ben ik hier niet?"

»Maar dat moet je niet in betrekking noemen," zeide Malvina, haar arm om Constance's hals slaande.

»Hoe dan?" hernam Constance. »Ik noem het juist zoo, om te bewijzen welke allerpleizierigste betrekkingen er zijn."

»Nu ja, maar je bent mijn vriendin, ten minste als je 't wilt zijn," antwoordde Malvina. »Ik zou geen raad weten als je weggingt."

»Kom, vleister, er is nog een brief, zie eens of daar ook wat nieuws in staat," zeide Constance, haar lachend op zijde duwend.

Malvina opende den brief, en uitte een kreet van blijdschap.

»O, Con, een invitatie voor ons beiden!" riep zij uit. »Luister nog eens even! Mijnheer Eelco Van Schoten verzoekt ons (ik zal de namen maar overslaan) op een buitenpartij, ter eere van de verloving zijner zuster! Hij komt zelf antwoord halen en de bijzonderheden

afspreken. Heerlijk! Con, zet toch niet zoo'n doodgravergezicht, je bederft mijn pret!"

»Dat zou mij spijten, Malva," zeide Constance, haar boek toeslaande en op tafel leggende. »Maar ik zal van die invitatie geen gebruik maken, je begrijpt toch wel dat ik niet ergens wil komen, waar ik maar *geduld* word!"

»Och lieve hemeltje, daar dacht ik zoo'n recht genoegelijk dagje te hebben, daar stuur je mij door die akelige, domme kibbelarij alles in de war," zuchtte Malvina. »Wat kan die Eva je schelen, kom ga maar mee!"

»Je vergeet heelemaal dat die Eva de heldin van het feest is, meisjelief," zeide Constance. »Maar jij zult je best amuseeren zonder mij; ik wed dat je mij niet eens zult missen als je een cavalier hebt die je bevalt; en dien zul je wel hebben."

»Nu bazel je, Constance," riep Malva uit. »Eigenlijk vind ik Van Schoten den aardigsten heer dien ik ken, maar als ik hem tot cavalier heb, dan weet ik zeker dat ik veel aan je zal denken."

»Nu, tob daarover maar niet," hernam Constance, haar schalks aanziende, »ik hoop dan dat je hem tot heer zult krijgen."

Hier eindigde het gesprek der beide meisjes, en den volgenden dag ontvingen zij een bezoek van Eelco van Schoten, die er bij Constance zoo op aandrong dat zij van zijn invitatie gebruik zou maken, ja zelfs een weigering als een persoonlijke beleediging scheen te bebeschouwen, dat zij niet langer kon weigeren maar de invitatie voorwaardelijk aannam.

»Zie zoo, nu ben je er aan vast, juffrouw stijfhoofd,"

zeide Malvina, toen de student vertrokken was. »Foei wat heb je je laten bidden."

»'t Bevalt mij toch maar half," antwoordde Constance onvoldaan. »Maar 't kan best wezen dat ik op dien dag hoofdpijn heb, of zoo iets."

»Dat zou je al heel leelijk staan!" riep Malvina, opgewonden uit. »Dan zal ik je openlijk te schande maken, en vertellen. . ."

»Welk een monster Constance De Wild is," voltooide deze den volzin. »Nu, ga je gang, 't komt er niet op aan."

»Neen, Constance, zoo meen ik 't nu ook al niet," zeide Malvina. »Maar luister eens; ik ken niemand die er op dat partijtje komt dan jou; ga je dus niet, dan sta ik moederziel alleen onder vreemden, bovendien is er dan veel kans dat mama niet wil dat ik ga, omdat ik nog nooit alleen op zulk een feest ben geweest. Offer je dus eens op, en geef er mij je woord op, dat je meegaat."

»Nu, om je dan pleizier te doen beloof ik je mee te gaan," antwoordde Constance, »maar ga nu maar met je mama afspreken wat je aan zult doen, dan moeten wij er misschien nog wat aan veranderen."

»O, een linnen japon," meende Malvina, »dat is juist een goed toilet."

»Ik dacht dat de lichtblauw katoenen met dat pompadour garneersel beter zou staan," zeide Constance.

»Ja, dat is ook goed," antwoordde Malvina. »Maar wat doe jij aan, Con?"

»Dat weet ik nog niet," zeide Constance, »in elk geval iets heel eenvoudigs, om zoo min mogelijk in 't oog te vallen."

»Maar 't moet élégant zijn," hernam Malvina bepaald. »Wij moeten niet bij elkaar afsteken; wacht ik zal er mama eens over spreken."

Nauwelijks was Malvina uit de kamer of Tom Rivers kwam naar binnen.

»Lieve help, Tom, leef je nog!" riep Constance uit, zoodra zij hem zag.

»Zooals je ziet, Constance," antwoordde Tom. »Maar wees nu zoo goed, me niet de les te gaan lezen zooals tante laatst wou doen; ze kwam er alleen om naar Leiden, geloof ik."

»Tante kwam bij *mij* met Toni, en toen ging ze uit goedheid jou eens opzoeken," zeide Constance. »Je hebt haar toen alles behalve vriendelijk ontvangen, Tom!"

»Wel, waarom kwam zij op mijn kamer," vroeg Tom barsch. »'t Past niet voor dames, en dat juist toen er zoo'n rommel was, en ik den vorigen avond een partijtje had gehad."

»Dat kon tante niet ruiken," zeide Constance, »en....

»Dat kon ze wèl ruiken!" riep Tom uit, »want er was een geduchte wijn- en tabakslucht op de kamer. Ik had een partijtje gehad en natuurlijk vergeten, aanstonds de ramen open te zetten, want ik was wat opgewonden geweest 's nachts, en daar kwam ze me aanzetten toen ik op zijn best op was. Een mooi bezoek op je nuchtere maag!"

»O, was je dáárom zoo verontwaardigd over haar gebrek aan welvoegelijkheid," zeide Constance lachend. »Nu, je hebt tante alles behalve vriendelijk ontvangen, ze was ten minste mooi opgewonden en boos toen ze

hier kwam. Maar zul je nu je leven beteren, en...."

»Wat, mijn leven verbeteren," barstte Tom los, »begin je ook al met die oudewijvenpraatjes! Blijf mij daarmee van 't lijf, Constance, of...."

»Daar drink eens, mijn jongen," zeide Constance, hem een glas water overreikende, »en als je dan gecalmeerd bent zullen wij verder praten. Veel vorderingen in den bonton heb je niet gemaakt terwijl je hier bent, ik zou eer zeggen dat je achteruit waart gegaan."

Tom bromde iets binnensmonds, maar gaf geen antwoord, en zette het glas water op tafel, terwijl hij de invitatie, die nog op tafel lag, opnam. Hij las haar en begon verachtelijk te grimlachen.

»Een mooie boel," zeide hij, »ga jij daar naar toe, Constance?"

»Denkelijk wel," antwoordde deze kortaf.

»Waarom laten zij dat engagement doorgaan?" vroeg Tom.

»Dat kan ik je niet zeggen," hernam Constance schouderophalend. »Niemand heeft er waarschijnlijk iets tegen."

»Nu, ik zou mijn hond niet aan hem geven," pruttelde Tom.

»En waarom niet, Tom?"

»Daarom niet."

»Je bent niet erg beleefd, Tom," hernam Constance.

»Ja, de menschen moeten mij maar nemen zooals ik ben," zeide hij onverschillig.

»Maar weet je dan iets van Delavigne, dat het engagement zou kunnen beletten?" vroeg Constance.

»Weten! Och, wat zal ik je zeggen," antwoordde Tom

schouderophalend. »'t Is immers een Jonkheer die wijnbergen in Frankrijk bezit; nu, dat nest van een Eva, zal daarmee wel in haar schik zijn. Zij heeft dan geld en adel."

»Tom, luister eens, is er werkelijk iets op Delavigne te zeggen?" vroeg zij ernstig. »Bedenk dat het geluk v an een mensch op 't spel staat."

»Nu, als Delavigne voor je geluk moet zorgen, dan ben je wèl af," bromde Tom. »Als ik een zuster had, Constance, gaf ik haar liever aan Sam, mijn oppasser, dan aan dien Franschen edelman. Ik wil en kan niets meer zeggen, maar 't is toch een vriendin van je geweest, die Eva, doe je best om te zorgen dat het huwelijk niet doorgaat."

»Maar wat kan ik er aan doen?" vroeg Constance hulpeloos. »Als ik er Eelco Van Schoten eens..."

»Van Schoten is een ezel!" riep Tom uit. »Die heeft Delavigne met zijn zuster in kennis gebracht, en hem verteld hoeveel zij geërfd heeft."

»Maar zou Delavigne dan om haar geld verlegen zijn?" vroeg Constance. »Van Schoten vertelde laatst nog dat hij zoo rijk was."

»Och, Van Schoten is veel te solide om er achter te komen," zeide Tom ongeduldig. »Die studeert tegenwoordig alsof zijn leven er van afhangt, en ziet als een nuchter kalf in de wereld rond."

»Als jij eens een voorbeeld aan hem naamt, Tom?" opperde Constance. »Maar kun je mij niet iets bepaalds noemen van Delavigne?"

»Ik zou je wel bedanken," riep Tom driftig uit. »'t Spijt

mij al dat ik zooveel heb gezegd. Die meisjes maken overal zoo'n lawaai van, dat je zoudt schrikken een mond open te doen."

»U is heel beleefd, mijnheer Rivers," zeide Malvina, die den laatsten volzin verstaan had, en nu de kamer inkwam, »'t is mij zeer aangenaam u zulk een stichtelijke verklaring af te hooren leggen."

»Juffrouw Van Ingen, neem mij niet kwalijk," stotterde Tom opspringende, »Ik bedoelde u niet."

»Nu nog mooier," zeide Malvina spijtig, »dus ik ben in uw oog geen meisje?"

»Neen, u is een engel," riep Tom gevat uit, »en engelen souffreeren niet aan de fouten van aardsche schepselen."

Allen moesten om deze fraaie uitlegging lachen, en nu werd het gesprek nog een poosje voortgezet over zaken die ons niet interesseeren.

De dagen die er nog verloopen moesten alvorens de engagementspartij door zou gaan waren voorbij, en op den morgen van het feest, was Constance vast besloten mede te gaan, natuurlijk tot groot genoegen van Malvina.

De jonge meisjes zouden met een rijtuig 's morgens om half tien uren afgehaald worden, en zoo naar de plaats van bijeenkomst rijden, waar zij de overigen zouden ontmoeten.

»Ik zou wel eens willen weten of er nog meer meisjes hier uit de stad zullen komen," zeide Malvina, een lichtblauw lint om haar krullen strikkend. »Van Schoten is hier zoo kort geweest dat ik hem niet naar hartelust kon uitvragen."

»Nu, daar zul je gauw achterkomen," antwoordde Constance, een marsch op de ruiten trommelende. »Ze worden zeker met hetzelfde rijtuig gehaald. — Ha, daar is het al; kom Malva, laten wij gauw je mama goedendag gaan zeggen."

Er werd gescheld, en weldra stonden de beide meisjes op de stoep, terwijl voor 't portier het gelaat van doctor Roland te voorschijn kwam.

»De jonge dames al klaar!" riep hij ongeloovig uit. »Ik had er anders op gerekend een klein half uurtje te wachten, maar nu zal ik mijn boek maar wegstoppen." Hij kwam uit het rijtuig en hielp er de meisjes instappen; daarna bleef hij even buiten om den koetsier iets te zeggen.

»Lieve hemel, Con, zou die ook gevraagd zijn," fluisterde Malvina haar in 't oor, »of zitten wij in een verkeerd rijtuig!"

»'t Schijnt dat alles in orde is," kon Constance juist nog zeggen, want toen stapte de doctor naar binnen.

»Dat had je niet gedacht hè, door zoo'n ouden brompot afgehaald te worden," zeide hij, grinnikend in zijn handen wrijvend. »Ik had Van Schoten dan ook op zijn hart gedrukt het niet te verklappen; ik wilde uw — aangename verrassing eens zien."

»'t Is ons bijzonder aangenaam te bemerken dat u ook van de partij zijt," antwoordde Constance effen.

»En mij niet minder," verzekerde Malvina, »ten minste als . . ."

»Ge mij niet tot cavalier krijgt," voltooide de doctor den volzin.

»Dat zeg ik niet," hernam Malvina. »Ik meende ten minste als u de boomen en bloemen het licht der zon wilt gunnen, en geen zwartgallige bespiegelingen houdt."

»Zoo, zoo! Hm, hm! De jonge dame maakt voorwaarden," zeide doctor Roland, knikkend. »Nu, wij zullen eens zien hoe die pret vandaag afloopt; 't is maar te hopen dat er geen onweersbui komt opzetten."

»Kijk nu, daar begint u al onaardig te worden!" riep Malvina uit. »Wie denkt er nu met zulk een prachtige, blauwe lucht aan onweerswolken!"

»Juist als alles er zoo fraai uitziet, moet men 't eerst onheil verwachten," philosopheerde de doctor. »Aan de schoonste bloemen knaagt soms een worm."

Doctor Roland onthaalde de meisjes, gedurende den verderen rit, nog op allerlei sombere voorspellingen, natuurlijk alleen om haar te plagen, en zich te amuseeren met de verontwaardigde antwoorden van Malvina. Constance was stil, want niet alleen gevoelde zij zich niet bijzonder op haar gemak in 't vooruitzicht Eva weder te ontmoeten, maar de woorden van Tom wilden haar ook maar niet uit 't geheugen. Zij besloot, zoodra de gelegenheid zich voordeed, Van Schoten een wenk te geven, dan kon die naar welgevallen handelen.

»Hoera, allen present!" met deze woorden werd zij eensklaps uit haar overpeinzing opgeschrikt, en op 't zelfde oogenblik stond het rijtuig stil, en zag zij Eelco van Schoten, in een licht zomerpak, voor 't portier staan. »Komaan, doctor, je hebt goed op uw tijd gepast. Straks zullen papa, mama, Eva en Delavigne komen; nu zijn wij gereed ze te ontvangen."

Hij hielp de jonge dames uit het rijtuig, en wandelde met haar naar het bosch toe, waar zij den dag zouden doorbrengen. De andere gasten kwamen hun al te gemoet, en vroolijk stelde hij ze aan elkander voor. Nauwelijks was dit afgeloopen, of er ging weder een luid gejuich op en ditmaal gold het de familie Van Schoten.

Constance trok zich een weinig terug, om niet aanstonds door Eva gezien te worden. Deze was uiterst prachtig gekleed, en hoewel ook zij een dun zomerstofje aanhad, zoo toonde de echte kant waarmede het rijkelijk gegarneerd was genoegzaam aan, dat het de draagster niet aan geld ontbrak. 't Was nu een jaar geleden dat zij Eva voor 't laatst ontmoet had, en Constance moest zichzelf bekennen dat zij een mooi meisje was geworden; maar haar gelaat werd ontsierd door een hoogmoedigen, onaangenamen trek, terwijl haar houding en gedrag zoo laatdunkend waren, dat een medelijdende glimlach zich om Constance's lippen plooide. Toen de eerste begroeting afgeloopen was, begreep Constance dat de beurt nu aan haar was om de verloofden haar compliment te gaan maken. Toevallig stond Malvina, die door Van Schoten aan Eva was voorgesteld, met deze te praten, en dus haastte Constance zich dezen plicht te vervullen.

»Mag ik u mijn oprechten gelukwensch aanbieden," zeide zij, koel buigend.

»Dank u wel, juffrouw De Wild," antwoordde Delavigne, haar de hand reikende, »wij houden ons zeer in uw vriendschap aanbevolen." Eva had koel geknikt, maar nu zeide zij halfluid tot haar verloofde:

»Mais fi donc, Armand, qu'est-ce que c'est qu'il te manque! Je te défie de tels familiarités avec la domestique de mademoiselle Van Ingen."

Constance had deze woorden evengoed verstaan als Malvina, welke laatste te verwonderd was om iets te zeggen, maar Eva met groote oogen aankeek.

»A-propos, juffrouw," hernam Eva, die de maat vol wilde meten, »gij zijt hier toch, wees zoo goed juffrouw Van Ingen een stoel te halen; zulke diensten zijt gij toch gewoon haar te bewijzen."

»Juffrouw Van Schoten," zeide Malvina thans, met schitterende oogen en een hoogroode kleur, »'t schijnt dat gij u verbeeldt heden alles te mogen zeggen. Maar had ik kunnen voorzien hoe *mijn vriendin* Constance door u behandeld zou worden, dan zou ik er niet op aangedrongen hebben dat zij mij vergezelde. Zij kende u echter beter dan ik, die meende dat gij een meisje van beschaving waart!" Zij keerde zich om en nam Constance onder den arm, terwijl zij nog hoorde hoe Eva, op half spottenden, half medelijdenden toon uitriep:

»Quel enfantillage, Armand!"

Door dit kleine avontuur was Malvina geheel en al uit haar humeur gebracht, en 't kostte Constance moeite haar tot kalmte te brengen en haar te bewegen niet aanstonds te willen vertrekken.

»Hoe, dames, waarom zondert gij u zoo af?" hoorden zij op eens de stem van Eelco vragen. »Komaan, volgens 't programma, dat ik als eerste ceremoniemeester heb opgesteld, moeten wij nu tot het vermakelijk blindemanspel overgaan!"

»Waarvan gij mij wel zult verschoonen," zeide Malvina kortaf.

»Wat scheelt er aan, juffrouw Van Ingen?" vroeg Eelco, terwijl zijn opgewekt gelaat betrok. »Ik heb toch niets gedaan om u misnoegen op te wekken?"

»O, neen, mijnheer Van Schoten, wees daarop gerust," nam Constance het woord, »eigenlijk is door mijn tegenwoordigheid hier Malvina een onaangenaam oogenblik beschoren geweest. Ik had mijn primitief plan maar moeten volgen, en van uw invitatie geen gebruik maken."

»Maar, mijn hemel, wat is u dan toch overkomen?" vroeg Van Schoten ontsteld. »Ik kan toch niet veronderstellen dat iemand u beleedigd heeft."

»En toch is 't zoo," antwoordde Malvina, »ik ben wel niet persoonlijk beleedigd, maar uw zuster heeft Constance zeer onaangenaam bejegend en dat verdraag ik niet, mijnheer Van Schoten, al is Eva honderdmaal uw zuster!" Constance helderde met een paar woorden de zaak op en voegde er bij:

»Wat mij aangaat, vergeef ik uw zuster van harte gaarne haar .... kinderachtigheid, en help mij nu maar Malvina tot kalmte brengen opdat zij zooveel genoegen kan hebben als zij zich heeft voorgesteld. 't Spijt mij dat ik meegekomen ben, maar 't is nu eenmaal zoo, en *mij* zult gij dus zeker wel excuseeren van vooreerst bij de gasten te komen!"

»'t Is voor mij een moeielijk geval," zeide Van Schoten verlegen, »ik geef juffrouw Van Ingen onvoorwaardelijk gelijk, maar *nu* kan ik mijn zuster toch niet over

haar gedrag interpelleeren; hoewel ik 't haar zéér kwalijk neem, een mijner gasten zoo te behandelen. Maar ik kan u hier toch niet alleen achterlaten, juffrouw De Wild!"

»Dat behoeft ook niet," zeide eensklaps doctor Roland, die uit een laantje kwam »ik doe toch niet mee aan dat geestige blindemanspel; ik vind wij tasten buitendien genoeg in 't duister rond; en 't zal mij een groot genoegen zijn juffrouw De Wild aangenaam bezig te houden."

»Nu, als ge u daarmee wilt belasten zal 't mij hoogst aangenaam zijn," hernam Van Schoten. »Gij hoort hoe men om mij roept, en zult 't mij dus niet ten kwade duiden dat ik u aan de zorg van doctor Roland overlaat." Hij bood Malvina den arm aan, dien deze eenigszins aarzelend aannam, en verliet haastig met haar de plaats, Constance met den doctor achterlatende.

De dag werd aangenaam doorgebracht, en tegen vijf uren ging men aan tafel; Malvina had Eelco tot cavalier en Constance werd ook onder 't eten den ouden doctor toebedeeld. Zijn gezelschap beviel haar echter zoo slecht niet, vooral in haar tegenwoordige stemming, nu zij toch zich niet onder de jongelui wilde mengen. Zij nam Delavigne nauwkeurig op, maar hij deed volstrekt niets wat haar tegen hem in zou kunnen nemen, en langzamerhand kwam zij tot 't besluit, dat Tom, waarschijnlijk om zichzelf wat schoon te praten, Delavigne verdacht wilde maken.

Malvina scheen zich ook zeer goed te amuseeren en knikte Constance nu en dan zeer vriendelijk toe, hoewel zij vermeed den kant van Eva uit te zien.

Na 't diner en toen men ook thee had gedronken,

verzamelden allen zich onder eenige groote boomen en daar de meesten te vermoeid waren om luidruchtige spelen te doen, juichten allen het voorstel van Van Schoten, dat ieder een of andere geschiedenis zou vertellen, uitermate toe.

»Mag 't zijn wat het wil?" vroeg Delavigne.

»Fabel, sprookje of ware gebeurtenis, dat is 't zelfde," zeide Van Schoten, die weder Malvina tot buurmeisje had.

»En wie begint?" vroeg een ander.

»Daarom zullen wij loten," antwoordde Van Schoten, de nummers in een bak werpende.

»Nu wie 't hoogste nummer trekt, is 't best af," fluisterde doctor Roland Constance toe, »want die krijgt geen beurt," juist moest hij trekken en trok... numero één.

»Ha ha! de doctor begint," riep Van Schoten opgewonden uit. »Komaan, dat belooft iets."

»'t Kon u wel eens tegenvallen," meende de doctor knorrig, »ik vind dat men mij wel van dergelijke dwaasheden mocht verschoonen."

»Neen, doctor, ik ben het zwaard zonder genade," zeide Van Schoten vroolijk, »of de koningin van het feest moet u gratie willen schenken!"

»Neen! Neen!" werd er van alle kanten geroepen, en Eva Van Schoten verklaarde, dat zij er niet aan denken kon de jongelui van zulk een eigenaardig genot te berooven.

»Wat zal dat droog zijn," fluisterde Delavigne Eva in 't oor.

»Probablement een studie over de een of andere oude taal," antwoordde Eva, »mais qu'y faire? Ik kon niet zoo onbeleefd zijn en hem passeeren."

»Komaan, doctor, allen verwachten de woorden van wijsheid uit uw mond te hooren," zeide Malvina spottend.

»Daar ik Van Schoten heb hooren zeggen dat wij vrij zijn in de keus van een onderwerp," nam nu doctor Roland het woord, »zal ik mij bepalen u iets mede te deelen dat mij op een reis in Duitschland overkomen is."

»Een reisavontuur!" riep een stem.

»Ja en neen, zooals gij 't nemen wilt. Een reisavontuur in den gewonen zin van 't woord is 't niet; — maar luister slechts naar 't geen volgen zal.

»Op een avond begaf ik mij naar 't bosch en lag half wakend, half droomend onder een ouden, zwaren eikenboom neder, om wiens schors het klimop zich bevallig slingerde. Vóór mij strekte zich een heldere vijver uit, op welks spiegel een enkele, schoone waterroos groeide. 't Was alsof de golfjes haar wilden liefkoozen, zoo teeder wiegden zij zich tegen de fraaie bloem aan, en vriendelijke glimwormen haastten zich de druppels, die het water op haar bladeren spatte, af te schudden. Verdiept in die beschouwing, hoorde ik een gedempt hoesten uit het bosch weerklinken, en aanstonds daarop riep de krassende stem van een vledermuis, die aan een hollen boom hing:

»Goeden avond, professor, ik heb in langen tijd niet het genoegen gehad u te zien! De....."

»Maar, doctor, noemde die vleermuis u professor?" vroeg een bakvischje uit het gezelschap.

»Wel zeker, in Duitschland struikelt men over professoren," antwoordde Van Schoten schalksch.

»Kindlief, laat je niet beetnemen," zeide mevrouw

Van Schoten goedhartig, »doctor Roland vertelt immers een sprookje."

— »de roos en de glimwormen keken nieuwsgierig op," vervolgde de doctor, zonder van dit intermezzo notitie te nemen, »en zagen de brilleglazen van een ouden uil in het donker glinsteren. »Zijt gij om de parade en de veldmanoeuvres hier gekomen?" ging de vleermuis voort. »Gij hebt veel verzuimd, professor, de meikever-parade is voorbij."

»Wat kunnen mij parades en zulke gekheden schelen," knorde de uil verachtelijk, »ik ben gekomen om archeologische studiën te doen. Mijn jonge nicht, die mij vergezelt, heeft een rijke erfenis gekregen, alleen moet zij kunnen bewijzen dat zij van de uil van Minerva afstamt. Nu, dat zal wel in orde komen, maar daarom gaan wij nu naar Italië en Griekenland. Men kan 't haar wel aanzien dat er edel bloed door haar aderen vloeit." De jonge uil vloog nu met zeer veel gratie naar den hollen boom en ging er op zitten, terwijl zij de vledermuis met een genadig knikje vereerde.

»Een rijke erfgename van goede familie!" fluisterden de glimwormen elkander toe.

»Ja, een rijke erfgename, maar zij ziet er uit als een echte blauwkous," bromde een hunner; en ik zag dat de glimwormen zich van den jongen uil afkeerden en de waterroos het hof gingen maken. Zij vertelden haar van allerlei onbekende heerlijkheden, waarvan de onschuldige bloem nooit gehoord had, van het bal bij de bijenkoningin, en al de schoonheden die daarop waren geweest, en de glimwormen hadden pleizier om haar naïeve vragen te

hooren en te beantwoorden. Zij konden zich maar niet begrijpen waarom dat eenvoudige natuurkind ook niet op 't bal was gevraagd, en beloofden haar te zorgen dat zij er een volgenden keer zou komen; maar de roos smeekte hun dit niet te doen: »Och ik zou zoo angstig zijn," zeide zij met haar fijn, liefelijk stemmetje, »om op zulke hooge struiken te zitten en zoo duizelig worden; — en wanneer de bijen en vlinders om mij heen dwarrelden en mij vleierijen en geestigheden zeiden, dan zou ik zoo beschaamd zijn en niet weten wat te antwoorden. Ik ben maar een reuk en kleurlooze waterbloem."

»Toen zeide een glimworm: »Och aan 't hof wordt de kleur niet geteld; want hoe weet men of die echt is? 't Komt er maar op aan van welke familie men is, en gij zijt toch een roos, en rozen zijn van adel." Toen vertelde hij haar dat de schoone Centifolia, zoo 't hof was gemaakt, en die was nog bleeker dan zij. De jonge uil had een poosje naar dit gesprek geluisterd, maar daar hij erg veel examens had gedaan, en elk gesprek onbeduidend vond waarin hijzelf niet meesprak, besloot hij zich over hen te ontfermen en een woordje mee te spreken. Hij lachte den glimworm uit, omdat die de waterroos tot de rozenfamilie rekende, en zeide dat zij veeleer familie was van de bewonderde Indische Vorstin, die eerst sedert eenige jaren naar Europa was gekomen — de Victoria Regia. Dien naam had de waterroos nimmer hooren noemen en zij liet haar geheele familie door haar gedachten gaan, maar een vorstin met zulk een grootschen naam had zij nooit hooren noemen. Toen vroeg zij aan het vergeet-mij-nietje, dat aan den oever

groeide, of dit haar ook kon helpen, maar zelfs dit kleine, blauwe bloemetje, dat toch het beste geheugen van alle bloemen heeft, had nimmer dien naam gehoord.

»De waterroos die niet ijdel, maar wel nieuwsgierig was, vroeg aan den jongen uil om uitlegging, ofschoon de gouvernanteachtige toon haar wel hinderde. De uil vertelde toen een zeer romantische geschiedenis, hoe de Victoria Regia uit liefde voor een geleerden natuurvorscher naar Europa was gekomen, maar toch niet erg best tegen het ruwe klimaat kon, en dat alleen de teederste zorgvuldigheid het mogelijk maakte dat zij hier bleef leven; terwijl zij in prachtige, glazen paleizen woonde en haar gezondheid door lauwe baden aanhoudend versterkt moet worden.

»Dus nu is 't raadsel opgelost," snorde de vleermuis.

»Wat is een raadsel?" vroeg de waterroos.

»Knoppen zijn raadsels," zeide daarop het klimop, dat zich zacht aan den eik leunde. »Eerst is 't een jong plantje — klein — verschrompeld — besloten in groene blaadjes. — Dan groeit de steel al hooger en hooger en eindelijk wiegt zich op den slanken stengel de volle, sierlijke knop. Men staat er stil voor en vraagt: »Hoe zal zij morgen zijn als ontloken bloem in glans en kleur stralend — en heerlijken geur verspreidend? — Ja, ja, zonneschijn en warme zomerlucht lossen zulke en bloemenraadsel op."

»Bravo, bravo!" riepen de glimwormen en bogen zich voor de waterroos. »Niet lang geleden waart gijzelf een raadsel, lieve roos."

»De roos boog beschaamd haar kopje, en de jonge uil keek haar verachtelijk aan; eigenlijk was hij jaloersch over de hulde die de liefelijke bloem gebracht werd.

»Gij zijt toch te dom," kraste de uil, »en alleen domme, onnoozele glimwormen gonzen om u heen en nemen notitie van u." En juist kwam er een jongeling voorbij den vijver, boog zich over den waterspiegel, plukte de roos en stak haar op zijn borst. De glimwormen treurden en zuchtten en het klimop zeide:

»'t Is de schoonste dood aan een menschenhart te sterven, en dat is iets, mijnheer uil, dat u nimmer te beurt zal vallen; daartoe wordt de liefelijke, nederige waterroos uitverkoren."

»'t Is een mooi gedrag voor een stille, witte waterbloem," kraste de uil verontwaardigd, »zij verborg onder haar deemoed en onschuld behaagzucht; zij was ontevreden met haar lot, en heeft den jongeling toegelonkt."

»Bij deze woorden keerden zich allen van hem af, en zelfs het kleine vergeet-mij-nietje wilde den jongen uil niet meer aanzien, zoodat deze zich eindelijk begon te vervelen en krassend met zijn oom den professor wegvloog. Juist op dat oogenblik viel er een eikel van den boom waaronder ik lag op mijn neus en ontrukte mij aan mijn gemijmer, en eensklaps was ik klaar wakker — maar tot mijn spijt was de betoovering waaronder ik vogels en planten had hooren spreken verdwenen, zoodat mij niets overschoot dan naar mijn logement te gaan, daar herhaalde windrukken die hoe langer hoe meer eikels naar beneden wierpen, mij waarschuwden dat er een onweer ophanden was."

»Hoe jammer dat u nog niet wat meer gehoord heeft!" riep een der meisjes uit.

»Ja, ja, men hoort niet alle dagen bloemen en insecten spreken," zeide Van Schoten, »maar, doctor, ik maak u mijn compliment, gij hebt het er perfect afgebracht, hoewel ik, en ik wed wij allen, niet zulk een Märchen van u verwacht hadden."

Degene die nu aan de beurt was vertelde eenige dwaze anecdotes, waardoor het gezelschap weder in een zéér opgewekte stemming geraakte. Van Schoten vond het geraden om onder den indruk dier opgewektheid het feest te besluiten, en daar men nog een flink eind moest rijden, alvorens men de respectieve woonplaatsen bereikt had, splitste het gezelschap zich in tweeën, en keerden Malvina en Constance onder bescherming van doctor Roland huiswaarts. Hoewel Van Schoten er geducht op aandrong zich bij hen aan te mogen sluiten, werd hij door den doctor onbarmhartig geweerd en hem in gemoede aangeraden, met zijn familie naar huis te gaan. De beide meisjes hadden braaf pleizier over het ongelukkige gezicht dat onze student trok; maar inwendig vroeg Malvina zichzelf af, of doctor Roland nu niet wat al te bar was geweest?

ZEVENDE HOOFDSTUK.

ALLERLEI.

Wederom was er een halfjaar verloopen, Constance had Eelco Van Schoten een bedekten wenk gegeven om hem voor Delavigne te waarschuwen, maar hij had lachend geantwoord, dat zijn oude heer uit Frankrijk zulke uitstekende berichten had gekregen, dat alle twijfel aan Armands soliditeit was verdwenen, en Constance die eigenlijk te weinig wist, en Tom niet wilde noemen, had gezwegen en gehoopt dat alles in orde zou zijn.

Het huwelijk van Eva zou nu binnenkort voltrokken worden, de bruidsdagen waren reeds aangevangen, en op den dag dat wij Constance weerzien was er juist een partij, die in Eva's geboorteplaats werd gegeven, en om welke te kunnen bijwonen Malvina een paar dagen bij mevrouw Scheffels was gaan logeeren. De ondervinding door Constance op de buitenpartij opgedaan, had haar gevrijwaard voor het aandringen van Malvina, om ook van de invitatie gebruik te maken, want Van Schoten had er voor gezorgd dat ook zij uitgenoodigd werd.

Dus was zij alleen met mevrouw Van Ingen thuis, welke laatste wat in haar schik was, dat zij ten minste een harer meisjes bij zich hield.

»Wat heeft nicht Sienebet in langen tijd hier geen visite gemaakt," zeide de professorsvrouw, haar breiwerk op haar schoot latende rusten. »Die heeft dezen zomer ook nog al geprofiteerd geloof ik, zij is ten minste geen week achtereen in Leiden geweest."

»Neen, zij heeft hier voor 't laatst een lange visite gemaakt, toen zij de historie der Leeuwendaals vertelde," antwoordde Constance. »Ze heeft nog altijd verzuimd te vragen hoe die bewuste juffrouw heette."

»O ja, dat's waar ook," hernam mevrouw Van Ingen. »Nu, zij zal wel weer met allerlei nieuwtjes aan komen zetten, want haar ooren zijn dezen zomer zeker te gast gegaan."

»Stellig wel, mevrouw," zeide Constance glimlachend, »ik wou wel eens weten of zij den heer Crooswijck nog gesproken heeft, zij was zoo stellig van plan hem op te gaan zoeken."

»Zoo, zoo! Nu laat je vriend dan maar op zijn hart passen!" schertste mevrouw Van Ingen. »Zoo'n oude juffrouw bij een bejaarden heer!"

»Kom, mevrouw, u moogt niets van mijn goeden, besten Crooswijck zeggen," riep Constance uit. »'t Is zulk een ware, oprechte vriend, al zanikt hij wat veel over zijn recepten enz. Hij houdt mij uitstekend op de hoogte hoe ze het thuis maken!"

»He ja, Con, hoe waren de laatste berichten? Door die drukte met Malvina en dat uit logeeren gaan heb ik glad vergeten er naar te vragen."

»Nog al goed, mevrouw; papa is bijna geheel beter en Toni en Sophie waren gezond en frisch. Maar George verwachten zij eerstdaags thuis van een kruisvaart; dan zult u hem wel gauw zien; want ik wed dat hij met den sneltrein naar Leiden komt gestoomd. 't Is zoo'n beste jongen!"

»Prijs hem maar niet te veel, dan mocht hij eens tegenvallen," plaagde mevrouw Van Ingen haar. »Nu, als hij komt en ik ben soms niet thuis, dan vraag je hem maar aanstonds te logeeren, hoor beste meid!"

»Wat graag, mevrouw," antwoordde Constance overgelukkig.

Zij bleven nog een poosje door zitten praten, en een halfuurtje later ging mevrouw Van Ingen een bezoek afleggen. Nauwelijks was zij vertrokken of er werd gescheld en tot Constance's groote verbazing stond haar zuster Sophie voor haar oogen.

»Toch geen ongeluk thuis gebeurd!" was 't eerste wat Constance uitriep, toen zij haar zag.

Sophie antwoordde niet, maar barstte in snikken uit. Hierdoor ontstelde Constance nog meer en haastte zich haar zuster een glas water te geven. In anderhalf jaar dat wij Sophie niet ontmoet hebben, was zij een geducht eind gegroeid, en tamelijk mager geworden. Constance schrikte van haar veranderd voorkomen, en deed haar uiterste best het meisje tot kalmte te brengen.

»Kom, Sophie, vertel mij nu eens bedaard wat er gebeurd is," zeide zij, op calmeerenden toon, »maak je nu toch niet zoo overstuur. Er is toch niets met Toni?"

»O, neen," antwoordde het meisje, dat nu wat bedaard was, »voor Toni is zij goed genoeg!"

»Wie?" vroeg Constance.

»Die Duitsche heks!" riep Sophie, buiten zichzelf van drift, uit. »'t Is een ...."

»O, is dat de quaestie!" viel Constance haar in de rede. »Nu, dan is 't niet zoo erg als ik dacht."

»Niet zoo erg," zeide Sophie, »niet zoo erg; dat zou je niet zeggen als je haar kendet zooals ik!"

»Stil, Sophie, schreeuw zoo niet," vermaande Constance haar, »ze kunnen je wel in de keuken hooren. Vergeet toch niet dat ik Von Raben net zoo goed ken als jij!"

»Neen, neen, je kent haar niet half," verklaarde Sophie driftig. »Toen jij weggingt, was zij nog een engel bij zooals zij nu is."

»Maar waarom zeg je het dan niet aan papa?" vroeg Constance. »Of ga naar tante Scheffels."

»Papa gelooft niets kwaads van haar," antwoordde Sophie, eensklaps diep terneergedrukt, »en bij tante durf ik niet meer komen, sedert ..."

»Aha, heb je 't bij tante verbruid," zeide Constance, »wat heb je daar uitgevoerd?"

»Och, Con, lieve Con, kom toch weer thuis!" riep Sophie hartstochtelijk uit, haar armen om Constance's hals slaande. »Alles is verkeerd gegaan sedert je weg bent. Ikzelf ben een erg naar kind geweest; maar als je thuis komt beloof ik je nooit, neen *nooit!* weer zoo onaardig tegen je te wezen!"

»Luister eens, Sophie, ik zou wezenlijk heel graag naar huis gaan, maar zoolang als Von Raben bij papa alles is, kan dat niet gebeuren," verklaarde Constance Sophie

naast zich op de canapé trekkende. »Je zegt zelf dat papa geen kwaad van haar kan hooren, en dus ..."

»Ja, dat's waar," beaamde Sophie neerslachtig, »maar o Con, 't is zoo akelig thuis! En dan vertelde Ben mij verleden dat iedereen zeide dat papa wel met haar zou trouwen!" Als geëlectriseerd sprong Constance op, en al 't bloed schoot naar haar wangen bij het hooren van deze woorden.

»Dat *kan* niet waar zijn, Sophie," zeide zij met gesmoorde stem. »Wie vertelt zulke leugens?"

»Och neen, waar is 't ook nog niet," antwoordde Sophie, »maar Ben plaagt er mij mee, omdat zij altijd zoo lief en bezorgd is als papa er bij is. Maar 't zal toch niet gebeuren, Con, onze lieve mama kan immers nog wel terugkomen?"

»Och, Sophie, ik geloof nu niet meer dat mama terug zal komen," zeide Constance treurig, »want ..."

»Maar George zegt dat hij zoo gauw hij kan mama op gaat zoeken," beweerde Sophie, vast geloovende dat hij haar vinden zou.

»Ik zou er maar zoo erg niet op vertrouwen dat hij mama weeromvindt," zeide Constance.

»Maar als papa dan met Von Raben trouwt," vroeg Sophie.

»Kom, als de hemel valt zijn alle muschjes dood," hernam Constance wat opgeruimder. »Maar weten ze thuis dat je hier bent?"

»Dat kun je begrijpen," antwoordde Sophie, »ik ben stilletjes gegaan en heb bij den heer Crooswijck gevraagd hoe laat de trein ging. Ik heb weken lang opgespaard

om geld genoeg te hebben voor de reis; ga je nu straks mee naar huis, daar heb ik op gerekend."

»Neen, Sophie, dat gaat niet," zeide Constance vastberaden, »ik zal je naar den trein brengen, en beloof je zoo gauw mogelijk eens over te komen. Ik zal ook aan tante schrijven en vragen of je er ook weer aan huis moogt komen, dat geeft je nog eens wat afleiding."

»Nu, dan zal ik je onder weg eens op taartjes trakteeren," hernam Sophie, na zich even bedacht te hebben.

»Dank je wel, Sophie, maar ik vind het niet netjes voor meisjes om te snoepen."

»Och, maar eens voor een enkelen keer," antwoordde deze, even blozend. »'t Is nog eens een verzetje."

»Gebruik je zoo'n verzetje wel eens meer?" vroeg Constance, haar scherp aanziende.

»Och, waarom zou ik er om jokken," zeide Sophie, »als 't thuis zoo naar en akelig was, kocht ik wel eens taartjes om mij wat op te vroolijken. Als ik dat niet gedaan had, zou ik al veel eer het geld voor de reis bij elkander hebben gehad."

»Nu, wat gebeurd is, is gebeurd, maar beloof mij nu, je niet weer zoo op te vroolijken," vroeg Constance, »ik zou mij schamen een zuster te hebben die snoept." Sophie beloofde dit schoorvoetend, en weldra waren de zusters op weg naar het station, en bezorgde Constance haar goed en wel in den trein.

»Ik moet nu gauw naar nicht Sienebet toe om te vragen hoe die juffrouw van De Leeuwendaals heette," dacht Constance bij zichzelf, en spoedde zich naar de woning der oude dame, die zij echter niet thuis vond.

Zij gaf haar kaartje af en schreef er een paar regels onder, waarna zij het aan de dienstmaagd overhandigde, met verzoek het haar meesteres spoedig te bezorgen.

Er waren wederom een paar dagen voorbijgegaan en Malvina van Ingen werd spoedig thuis verwacht; mevrouw meende dat zij er nog wel een paar daagjes aan zou knoopen, maar Constance geloofde stellig dat zij dienzelfden of den volgenden dag onverwacht voor haar oogen zou staan.

»Ik heb vannacht zoo duidelijk van allerlei doode menschen gedroomd," beweerde zij, »en dan zal men over dag altijd nieuws hooren; en vanmorgen had ik stokjes in mijn thee!"

»Kom, droomster, wat zijn dat nu voor dwaze bijgeloovigheden," riep de professorsvrouw lachend uit. »Constance, ik had je niet voor zoo kinderachtig aangezien!"

»Nu, ik zou er wel wat onder willen verwedden," hernam Constance. »Nieuws hooren wij bepaald."

»Hé, kijk eens, Con, met wien loopt Rivers daar zoo vertrouwelijk gearmd te praten," vroeg mevrouw Van Ingen een oogenblik later. »Ik zou haast zeggen dat het een broer van je is, hij lijkt zoo..."

»'t Is George, mevrouw!" riep Constance uit, terwijl zij van haar stoel opsprong. »O, hoe heerlijk dat hij in de stad is!"

Op dit oogenblik waren de jongelieden voor de woning der Van Ingens aangekomen, en ging George de hooge stoep op, terwijl Rivers zijn hoed voor de vrouw des huizes afnam en doorliep. Constance snelde de kamer uit, en weldra werd zij door Georges stevige armen omvat en omhooggetil.

»Wat ben je flink en manlijk geworden, George!" was 't eerste dat zij uitriep. »Ik word er trotsch op zulk een broeder te hebben!"

»Nu, en jij bent een heele dame, Constance, ze hebben mij er niet te veel van gezegd. En hoe is 't met de muziek, doe je daar goed wat aan?"

»O, ja, ik speel en oefen mij geducht, want iedereen hier houdt er veel van," antwoordde Constance. »Maar kom nu toch binnen, mevrouw verlangt om kennis met je te maken."

»Mevrouw!" zeide George met een bedenkelijk gezicht. »Is dat gevaar niet te ontkomen? Bedenk eens, zoo juist aangeland, en dan aanstonds een vreemde haven binnenstevenen!"

»Komaan, wat een gekheid," hernam Constance hem bij de hand trekkende, »ik heb al zooveel van je verteld dat je uw beste beentje wel moogt voorzetten, om niet tegen te vallen."

»Dat zeg je zeker opdat ik courage zal krijgen, Con! Een mooie manier om iemand op zijn gemak te zetten!"

»Hier zijn wij er," antwoordde Constance, de kamerdeur openstootende. »Mevrouw, ik heb het genoegen u mijn broer George voor te stellen."

Allervriendelijkst werd hij door mevrouw Van Ingen ontvangen, die zich belangstellend met hem onderhield en hem ten slotte te logeeren vroeg. Dit aanbod echter sloeg George beleefd af, daar hij te kennen gaf dien avond weder naar huis te zullen vertrekken.

»Wel, George, dat spijt mij nu toch erg!" riep Constance teleurgesteld uit. »Ik had er zoo op gerekend

je nu eens een dag of wat voor mijzelf te hebben, vooral daar mevrouw zoo vriendelijk is je te logeeren te vragen."

»Ik hoop toch dat mevrouw mij mijn weigering niet ten kwade zal duiden," zeide George verlegen, »maar..."

»Zoo gauw neem ik iets niet kwalijk," antwoordde deze innemend, »als ge 't mij nu maar ten goede houdt dat ik je met Constance een poosje alleen laat; wij rekenen er echter op dat ge blijft dineeren."

»Niets zal mij aangenamer zijn, mevrouw," zeide George en stond op om voor de vrouw des huizes de kamerdeur te openen.

»En waarom wil je nu niet blijven?" vroeg Constance, zoodra George weer was gaan zitten.

»Ja waarom! Toen ik in den trein hier naar toe zat, was ik vast van plan om hier een paar dagen te blijven, en dan bij Tom te logeeren."

»En doe je dat dan?" vroeg Constance.

»Neen ook niet," zeide George, de punten zijner laarzen beziende. »Hoor eens, Con, ik weet vanouds dat je geen praatster bent, en dus zal ik je de reden maar toevertrouwen. Zoodra ik in de stad kwam ben ik bij Tom binnengelaveerd, en vond dat heer in zak en assche."

»Had hij soms den vorigen avond een jool gehad, zooals hij dat noemt?" vroeg Constance. »Dan schijnt hij den dag daarna nooit goed te spreken te zijn."

»Neen, van jolen was geen sprake," zeide George; »hij zat met zijn handen in 't haar, en vertelde mij dat hij veel zin had, om eens te onderzoeken hoe diep het Galgewater was."

»Wat, wil hij zich verdrinken!" riep Constance uit.

»Nu, zoo'n vaart zal 't wel niet loopen," meende George, »die 't zeggen doen het niet. Bovendien wil je op die manier aan je eind komen, doe 't dan in de heldere, frissche zee, maar niet in zoo'n moddersloot."

»Kom, George, zeg zulke narigheden niet," zeide Constance rillend, »ik moet er maar niet aan denken dat zoo iets gebeuren kan."

»Malle meid, maak je niet zoo angstig," hernam George, haar naar zich toe trekkend, »nu dan, Tom vertelde mij na lang aarzelen, dat hij geducht in de knoei zat, en hij morgen een wissel moest betalen, die reeds geprolongeerd was, maar hij met geen mogelijkheid kans zag het geld bij elkander te krijgen."

»O hemel, George, en wat moet hij nu doen?"

»Wel betalen!" antwoordde deze. »Daar hij dit echter niet kan, ga ik vanavond naar huis, en zal bij Crooswijck en tante Scheffels het geld zien te krijgen. Je begrijpt dat hijzelf er niet voor uit durft komen. De bijzonderheden weet ik nog niet; 't spijt mij dus wel een beetje dat er met dat dineeren hier zooveel tijd zal heengaan, maar dat kon ik niet weigeren."

»Neen, dat ging niet," zeide Constance, »maar moet je nog veel met hem bepraten?"

»Nog alles, hij zit op heete kolen op mij te wachten, en noemt mij zijn redder in den nood, en allerlei moois nog meer! Onder weg hier naar toe kwam hij eindelijk los; ik zou niet graag in zijn schoenen staan."

»Weet je wat, George," hernam Constance, na zich even bedacht te hebben, »'t is half drie en wij dineeren eerst om vijf uren, ga nu naar Tom en zorg dan dat je

om halfvijf zoo wat terug bent; ik zal dan wel zooveel mogelijk je excuseeren."

»Als je denkt dat het zoo kan, wat graag," antwoordde George opstaande, »de brokken zouden mij vanmiddag in de keel blijven steken als ik moest denken dat ik den armen jongen aan zijn lot overliet. Nu, adieu, Con, zorg maar dat mevrouw geen al te ongunstig idée van mij krijgt."

Weldra was hij op straat, en tien minuten later bij Tom Rivers op de kamer, die, na George gebracht te hebben, weder regelrecht naar zijn woning was gegaan.

»Goddank dat ik je zie, George!" riep Tom opspringend uit, »ik wanhoopte er reeds bijna aan dat je terug zoudt komen."

»Wel waarom?" vroeg George opgewekt. »Je begrijpt dat ik niet zoo kon komen, en een oogenblik later weer weggaan. Ik moet straks terug om bij de Van Ingens te dineeren."

»Dus laat je mij dan alleen," zuchtte Tom.

»Wel zeker, ik ben geen kindermeisje," antwoordde George, »en jij bent geen papkind. Maar vertel mij nu eens hoe die historie in elkaar zit, en aan wien je dat geld moet betalen."

»Ja, wat zal ik je daar al veel van vertellen," zeide Tom neerslachtig. »Ik ben een ezel geweest."

»Komaan, een openhartige bekentenis vermindert de schuld," schertste George.

»Kerel, hoe kun je nog lachen," riep Tom uit, »ik wou dat ik op Otaheiti zat."

»Ik zou je bedanken om voor jou gekke streken te gaan

janken," zeide George bedaard, »en als je naar Otaheiti wilt, nu, daartoe is wel gelegenheid: zoodra wij een grooten kruistocht maken, ga je maar mee als kajuitsjongen."

»Luister nu eens, George," smeekte Tom, »en geef mij in Gods naam raad. Een poos geleden hebben wij hier een allerdolste club gehad, waarin ook sommige rijke jongelui waren, die geen student waren. Ongelukkig werd er op de joolavonden zwaar gespeeld, écarté zie je, een gemeen spel, waarbij je millioenen kunt verliezen. Ken je het?"

»Goddank neen!" antwoordde George ernstig, »en ik hoop het nooit te leeren kennen."

»Of je gelijk hebt," zuchtte Tom, »'k wou dat ik ook zoo wijs was geweest! Met dat gevloekte écarté verloor ik bijna altijd, en daar wij doorgaans met denzelfden partner speelden, werd er niet altijd afbetaald, maar bleef het staan. Op een avond dus, toen er afgerekend zou worden, bemerkte ik met ontzetting dat ik ongeveer tweeduizend gulden verloren had."

»Ben je dan dol geweest, Tom!" riep George opspringend uit, en begon de kamer op en neer te wandelen. »Ik had gedacht dat het op zijn best tweehonderd gulden zou zijn!"

»Och, George, 't is nog meer, de wissel is opgeloopen tot tweeduizend vijfhonderd," zeide Tom fluisterend, »nu weet je meteen het ergste." George antwoordde niet, maar keek Tom een oogenblik aan met een blik, alsof hij aan zijn verstand twijfelde, en wierp toen den eersten stoel die onder zijn bereik kwam, omver, en ging op de punt der tafel zitten fluiten.

»Zeg, George, zou er kans zijn dat ik geholpen werd?" vroeg Tom wanhopend.

Een langgerekt fluiten was al 't antwoord dat hij kreeg.

»Dan ga ik mij verdrinken!" riep hij uit.

»In elk geval moet de wissel betaald worden," zeide George, met fluiten ophoudende. »Een lafaard alleen ontvliedt het gevaar, en laat er een ander voor opdraaien."

»Jij hebt mooi praten," zeide Tom boos wordend, »ik wou dat jij in mijn plaats waart."

»Allemachtig vriendelijk van je," antwoordde George, van de tafel springende, »jij hebt de soep gekookt, eet ze nu zelf op. Maar vertel mij eens wie die hardnekkige schuldeischer is."

»Delavigne."

»Delavigne! Is dat familie van dien man waarmee Eva Van Schoten getrouwd is?" vroeg George.

»'t Is dezelfde," antwoordde Tom, »maar hoe weet jij dat, die zoo juist thuis bent gekomen?"

»Wel, de stad bij ons is nog in opgewondenheid over de partijen die er geweest zijn, en daarbij is juffrouw Van Ingen bij tante Scheffels gelogeerd en heeft die feesten door haar tegenwoordigheid opgeluisterd. Dan schijnt die juffrouw Van Schoten geen bijzonder soliden man te hebben getrouwd."

»Hij solide! 't Is een doordraaier, een zwendelaar!" riep Tom uit.

»En heb je de familie niet gewaarschuwd?" vroeg George.

»Ik zou je bedanken!" riep Tom korzelig uit, »daarmee is Constance mij ook al aan boord gekomen, maar . . ."

»En waarom heeft zij het dan niet gedaan?"

»Omdat zij niets vast wist," antwoordde Tom, »denk je dat ik iets van die speelavonden aan een jonge dame zou vertellen! Dank je, ze had mij zeker niet meer aangekeken! Maar bedekt heb ik haar gewaarschuwd, ik heb gezegd dat ik een meisje liever met mijn oppasser zou laten trouwen!"

»Enfin, ze zijn nu getrouwd en op reis," zeide George schouderophalend, »dus is er niets aan te doen. Hoor eens Tom, *vast* beloven kan ik niets, maar ik zal mijn best doen om je uit den brand te helpen; maar vooraf moet je mij er de hand op geven en plechtig beloven, *nooit* weer te spelen. Je ziet zelf waartoe het je brengt, misschien moet je geheele carrière er aan opgeofferd worden, want ik weet niet hoe het met de geldmiddelen staat."

»O, George, ik zweer je bij God en alles wat mij heilig is, nimmer een kaart meer aan te raken!" riep Tom hartstochtelijk uit. »En moet ik van de studie af, welnu, dan zal ik dat beschouwen als een rechtmatige straf."

»Dus dat is afgesproken," zeide George, zijn militaire pet opnemende. »Ik kom morgen zoo gauw als ik kan hier, in elk geval telegrapheer ik je, als ik 't een of ander weet. En nu adieu, 't wordt tijd dat ik naar de Van Ingens ga; zij moeten niet op mij wachten met eten, dat staat *al* te onbeleefd."

Weldra was George bij de familie Van Ingen, en bracht er eenige allergenoegelijkste uren door, terwijl hem tevens nog de kennismaking met de dochter des

huizes te beurt viel, die tegen zeven uren in een vigelante in de ouderlijke woning terugkeerde. Even daarna ging George, die eigenlijk rust noch duur had, weg, na beloofd te hebben spoedig eens terug te komen.

»Mag ik binnenkomen, Constance?" vroeg op dienzelfden avond een vriendelijke stem, en een allerliefst blond kopje werd om de kamerdeur gestoken.

»Wel zeker, Malva," antwoordde Constance vroolijk, »kom gauw hier."

Een slanke, witte gedaante trippelde in de kamer; de prachtige, blonde krullen waren nog met een blauw lint samengebonden, en vielen op het witte nachtgewaad, terwijl de bloote voetjes in keurige lichtblauwe pantoffeltjes verborgen waren.

»Hoe heerlijk, dat ik je hier vind, Con!" riep Malvina uit, »als ik vroeger eens uit logeeren was geweest, gevoelde ik mij in den beginne thuis zoo eenzaam."

»Dat kwam dan zeker omdat de menschen je zoo verwenden," zeide Constance.

»Och neen, dat kwam omdat ik thuis niet zoo'n lieve vriendin vond," antwoordde Malvina, »ofschoon zij soms erg ondeugend kan zijn. Maar kijk mij eens goed aan, Con, vind je mij niet veranderd?"

»Een beetje verreisd en vermoeid," antwoordde Constance, de bedoeling expres verkeerd verstaande.

»Foei! hoe prozaisch!" riep Malvina uit, met het netgeschoeide voetje op den grond stampende. »Ik bedoel natuurlijk of je mij niet... ja, hoe zal ik 't noemen, of je mij niet menschelijk, zoo echt damesachtig vindt geworden?"

»Je bent altijd een dametje geweest," zeide Constance. »al deed je nog zoo je best, toch kon je niet anders zijn."

»Je maakt complimenten, ondeugd," antwoordde Malvina, »daarnaar visch ik niet; maar vind je niet dat ik iets ernstigs heb gekregen?"

Constance barstte in een hartelijk gelach uit toen zij het kinderlijke en tevens jonkvrouwelijke gezichtje beschouwde.

»Waarom lach je nu?" vroeg Malvina.

»Omdat ernst niet bij je uiterlijk past," antwoordde Constance, »zonneschijn, bloemen en lachen hooren bij je gezicht."

»Vrij onbeteekenend vind je het dus," zeide Malvina.

»Denk dat niet," hernam Constance, »zonneschijn en bloemen zijn twee zaken die van het dorste levenslot een paradijs kunnen maken."

»Nu ja," antwoordde Malvina, »maar de zon gaat onder, bloemen verwelken! Ik zou dan nog het liefst op evergreen gelijken."

»Maar de zon gaat elken morgen, sedert eeuwen, weer op, en de bloemen verwelken wel, maar de struik zelf geeft elk voorjaar nieuwe knoppen — 't gaat echter niet aan je bij een rozenstruik te vergelijken! Maar je hebt mij iets te vertellen; daarom ben je gekomen, niet waar? Kom ga nu zitten en vertel het mij eens."

»Och, ik wilde wat over de partijen spreken waarop ik geweest ben," zeide Malvina, verlegen blozend.

»Welnu, vertel mij veel van de bruid en van alles wat je belang ingeboezemd heeft," zeide Constance.

»Ja, daar is heel wat van te vertellen," antwoordde

Malvina, naast Constance gaande zitten. »Eva was prachtig toen zij trouwde, in het wit satijn met kant en oranjebloesem; en ze zag er lief uit ook. Een oude kennis van je, juffrouw Farret, heeft het geheele uitzet genaaid. Delavigne. . ."

»Wat de bruigom aanhad kan ik mij best voorstellen," riep Constance lachend uit, »natuurlijk het officiëele zwarte kostuum. Maar hoe zijn de partijen geweest?"

»Prachtig," zeide Malvina, »en o Con, wat is mevrouw Scheffels een aardige vrouw, en Ben zoo'n echte ondeugende jongen; ik heb erg om hem moeten lachen!"

»En wien had je alzoo tot cavalier op de feesten?" vroeg Constance.

»Ja, laat ik mij eens bedenken," zeide Malvina, »op de danspartij, bij het souper, den heer Van Schoten."

»Den ouden heer?" vroeg Constance ondeugend.

»Wel neen, hoe kom je daar nu aan!" riep Malvina verwonderd uit. »Eelco Van Schoten natuurlijk!"

»Zoo; en wie was dan je cavalier bij het diner op den trouwdag?"

»Ja, eigenlijk Eelco ook," antwoordde Malvina, »zie je, de kennissen bleven zoowat bij elkaar voor de gezelligheid."

»Heel gezellig," hernam Constance effen, »dus was 't eigenlijk een offer dat hij aan de gezelligheid bracht?"

»Zoo moet je 't ook nu weer niet opnemen," riep Malvina ijverig uit, »als hij 't niet gewild had, was 't niet gebeurd; hij schikte de tafel."

»Hm, hm!" zeide Constance.

»Geloof je 't niet?" vroeg Malvina.

»Wel zeker, Malva," antwoordde Constance, »en vond je hem nog al aardig als cavalier?"

Malvina zweeg een oogenblik, keek Constance uitvorschend aan, kreeg een kleur, en riep uit: »Nu zul je 't niet weten!"

»Malvalief, ik weet het al," zeide Constance, haar armen om het meisje slaande, dat zich tegen haar aanleunde en haar gelaat tegen den schouder der vriendin verborg. »Ik begrijp waarom je zoo onverwacht thuis kwaamt; je hebt wat bijzonders te vertellen, niet waar?"

»Ja, Con, Eelco heeft mij gezegd, dat — dat...." zij zweeg verward.

»Dat hij een dergelijk feest eens met mijn Malva hoopte te vieren?" zeide Constance vragend.

»Juist, Con, en je begrijpt dat ik toen geen rust meer had om bij je tante te blijven; ik moest naar huis, om het mama en jou te vertellen; ofschoon jij het 't eerst weet."

»En wanneer komt hij?"

»Morgen al," antwoordde Malvina, »dus je begrijpt dat ik 't je vanavond nog moest vertellen, anders had ik niet kunnen slapen."

»Nu, Malvina, ik wensch je hartelijk geluk, en hoop dat alles naar wensch zal afloopen," zeide Constance. »Ga nu gauw slapen, want je moet er morgen frisch en gezond uitzien, anders moest hij eens rouwkoop krijgen."

»Ondeugende meid, alsof hij mij alleen om mijn uiterlijk liefheeft!"

»Neen, om je innerlijk ook, en omdat hij weet welk

een lief, aardig vrouwtje hij eens zal krijgen," antwoordde Constance vroolijk.

»Vleister, ik wil niets meer hooren!" riep Malvina, de vingers in de ooren stoppend uit. »Ik spreek geen woord meer tegen je!"

Zij wilde de kamer uitloopen, maar Constance hield haar tegen en sloeg de armen om haar heen, terwijl zij haar hartelijk kuste. Malvina begon bij deze omhelzing eensklaps zachtkens te snikken, en liet haar hoofd op Constances schouder zinken. De meisjes hielden elkander nog eenige oogenblikken omarmd, en daarna bracht Constance haar naar heur kamer; waar het lieve meisje weldra in de armen van den slaap verzonk. Constance bleef nog eenigen tijd wakker, en dacht na over George, Tom, en hetgeen Malvina haar toevertrouwd had. Weldra smolten de beelden echter inéén, en viel ook zij in een gerusten slaap, waaruit zij niet vóór den volgenden morgen ontwaakte.

ELFDE HOOFDSTUK.

WAARIN DR. ROLAND ZIJN BEST DOET.

»Ja, ja, daar kom ik weer eens boven water, goede vrienden! 't Is lang geleden sedert ik zoo op mijn gemak een uurtje kwam praten, maar als ge 't nu goedvindt, wil ik een kopje thee blijven drinken," met deze woorden kwam nicht Sienebet de huiskamer der Van Ingens binnen.

»Welkom, welkom, nichtlief," zeide mevrouw Van Ingen, de oude dame beide handen toestekende, »eigenlijk was ik van plan je eens flink door te halen, maar dat is geen manier om zijn vrienden aan zich te binden, is 't wel? Daarom wil ik u liever zóó ontvangen, dat ge heel gauw weeromkomt."

»Nu, daar kun je last genoeg van krijgen, nicht Van Ingen," zeide de oude dame glimlachend, »want ik ben van plan in de eerste jaren niet weer op reis te gaan; ik voel dat ik er te oud toe word."

»Maar ge hebt het dan nu toch al bijzonder lang uitgehouden, nicht," hernam mevrouw Van Ingen, een

schepje thee in den trekpot doende. »Eerst zijt ge den geheelen zomer weg geweest, en toen ... Laat ik eens zien, is 't niet drie maanden geleden, Constance, dat je broer hier was; in die week ten minste heb je getracht een visite bij nicht te maken."

»Juist, mevrouw," antwoordde Constance, »Malvina was juist bij tante Scheffels gelogeerd om de partijen bij het huwelijk van Eva bij te wonen."

»En kwam geëngageerd terug," zeide nicht Sienebet hoofdschuddend, »ja, 't is en blijft toch maar een waar spreekwoord, »van een bruiloft komt een bruiloft."

»Ho, ho, nicht, zoo ver is 't nog niet," riep de professorsvrouw lachend uit. »Malva blijft nog een poosje bij ons, om zooveel te leeren dat zij met eere haar huishouding zal kunnen waarnemen."

»Nu ja, maar 't komt er toch toe. Nu kind, ik heb je wel schriftelijk gelukgewenscht toen ik 't hoorde, maar ik moet je nog eens flink in de oogen zien, voor ik het mondeling doe," en zij vatte het blozende meisje beet, en keek haar strak aan.

»Zie je, kind, ik ken je pretendent wel niet zoo bijzonder, maar ik geloof dat je goed uit de heldere kijkers hebt gezien; want de enkele keeren dat ik den jongen Van Schoten gezien heb, beviel hij mij uitstekend. Ik geloof dat je kunt vertrouwen op het hart dat je gewonnen hebt," en zij gaf Malvina een hartelijken kus.

»Maar nu moet ge eens opbiechten waarom ge zoo onverwacht ten tweeden male uit de stad zijt gegaan, Sienebet," zeide mevrouw Van Ingen. »Wel, foei, heengaan zonder even afscheid te komen nemen, en dat nog al

terwijl Constance je dat kaartje had gelaten, waarop zij iets geschreven had!"

»Mijn zondenregister is groot," bekende nicht Sienebet, »maar ik zal mij zien te rechtvaardigen. Vooreerst heb ik het kaartje van Constance eerst gisterenavond gekregen!"

»Gisterenavond pas!" riep deze verwonderd uit.

»Jawel, toen je bij mij waart geweest lag er thuis een brief voor mij van een oude vriendin, die mij smeekte zoo gauw mogelijk te komen, daar haar eenige dochter doodziek was, en steeds om mij riep. Aanstonds pakte ik een koffertje, en verliet dienzelfden avond Leiden, terwijl in de consternatie niemand er aan dacht mij het kaartje te geven. Toen ik het gisterenavond kreeg, nam ik mij voor hier spoedig naar toe te gaan, en daar ben ik nu."

»En kunt u mij nu den naam der juffrouw van de Leeuwendaals zeggen?" vroeg Constance.

»Ja, hier is haar kaartje."

»Von Raben!" las Constance halfluid, en het bloed steeg haar met geweld naar de wangen toen zij haar ergste vrees bevestigd zag.

»Wat zeg je daar, Con!" riep Malvina uit. »Is het dezelfde die bij je papa aan huis is?"

»Hoogstwaarschijnlijk," antwoordde Constance. »Wist ik nu maar raad om haar uit huis te krijgen!"

»O, dan moeten de Leeuwendaals getuigen," hernam Malvina vol vuur, »zoo'n schepsel mag niet in een fatsoenlijk huis geduld worden."

Nicht Sienebet zat verwonderd naar deze uitroepen

te luisteren, en nu haastte mevrouw Van Ingen zich het haar uit te leggen. Haar verontwaardiging kende geen grenzen, en zij beloofde zooveel zij kon haar best te doen dat mevrouw Leeuwendaal zich de zaak aantrok. Terwijl zij er onder elkander nog over zaten te praten, werd doctor Roland aangediend, en verscheen weldra in de kamer. Aanstonds bemerkte hij dat er een gedrukte stemming heerschte, en op zijn gewone sarcastische manier deed hij er onderzoek naar. Men vertelde hem de zaak, en nauwelijks had hij haar gehoord, of hij barstte in een hartelijk gelach uit.

»Maar doctor, is dat nu manier van doen!" riep Malvina verontwaardigd uit. »De zaak is voor Constance waarlijk niet belachelijk."

»Flink, trek maar tegen mij van leer, Malvina," antwoordde hij ironiek, »'t is dan ook al te dwaas, wie zal zich door zoo'n creatuur in laten palmen!"

»Dat wil ik nog niet zoo vast zeggen," meende nu nicht Sienebet, »gij kent het Fräulein niet, maar zij heeft zoo iets over zich waaraan velen geen weerstand kunnen bieden."

»Ken ik haar niet!" riep doctor Roland uit. »Daarin zou je je bedriegen, beste vriendin, en het sterkste bewijs is, dat die Delila voor mij te vergeefs haar netten uitgespreid heeft."

»Voor u!" riepen allen verwonderd uit.

»Wel ja, dat dacht gij niet, hè! dat een tamelijk jonge dame moeite heeft gedaan om mevrouw Roland te worden! Maar een oude brompot, zooals ik ben, houdt meer van oude, stoffige perkamenten dan van jonge kwaad-

spreeksters en dieveggen in huis te hebben. Dat plannetje van haar mislukte leelijk!"

»O doctor, dan kunt en wilt u mij zeker wel helpen haar te ontmaskeren!" riep Constance uit, zijn hand vattende. »O, u kunt er ons allen zoo gelukkig mee maken!"

»Dat is gemakkelijker gezegd dan gedaan," zeide de doctor, »ik zou niet weten wat ik zeggen moest, want zij zou alles loochenen, daar ik volstrekt geen bewijzen voor 't een of ander heb."

»O, maar als u het wildet probeeren," verzocht Constance ernstig, »het wél of wee van een geheele familie hangt er van af."

»Al wel, al wel!" antwoordde doctor Roland, die onder den smeekenden blik van Constance niet op zijn gemak was. »Ik zal er eens over denken," en met deze halve belofte moest Constance zich tevredenstellen, daar hij opstond om naar huis te gaan, terwijl nicht Sienebet zijn voorbeeld spoedig volgde.

In het vorig Hoofdstuk hebben wij Tom Rivers verlaten, terwijl hij geducht in den brand zat, en al zijn hoop op George had gevestigd. George deed thuis gekomen zijn uiterste best om van goede vrienden de noodige gelden bijeen te krijgen. Hij durfde er zijn vader niet over spreken, daar deze nog altijd gebrouilleerd was met zijn zuster Scheffels, en dus voor Toms dwaasheden geen penning over zou hebben. De heer Crooswijck was dus de eerste dien hij denzelfden avond nog opzocht, en gelukkig thuis trof. Verschrikt hoorde deze het relaas van George aan, en wist eerst niet wat

te zeggen; na zich even bedacht te hebben stelde hij George echter voor, naar mevrouw Scheffels te gaan, en de zaak gezamenlijk te overleggen. Zoo deden zij; en het resultaat was, zooals George gehoopt had, dat Crooswijck en mevrouw Scheffels samen het geld zouden geven. De laatste was eerst zoo boos en verontwaardigd, dat zij Tom onmiddellijk thuis wilde laten komen, en hem in den handel doen. De heer Crooswijck ried haar dit echter zoo sterk af, dat zij er eindelijk in toestemde dat hij bleef studeeren, hoewel zij vooruitzette dat zijn eerste werk moest zijn, als hij eenmaal een betrekking had, om het geleende geld terug te betalen.

Toen George met deze tijding en het geld in Leiden kwam, was Tom overgelukkig en beloofde hij heilig en zeker zoo spoedig hij kon die schuld af te doen. Onder ons gezegd meende mevrouw Scheffels het zoo erg niet, maar zij vond het noodig, dat er voortdurend een prikkel bleef bestaan, die hem tot werken aanzette en hem tevens zijn dwaasheden herinnerde.

Een paar maanden later was George door zijn officiersexamen gekomen, en spoedig daarna een kruisvaart gaan doen.

Tom kwam tegenwoordig weder nu en dan bij de Van Ingens aan huis, waar hij zeer vriendelijk ontvangen werd, en in Constance een uitstekende vertrouwde had, die hem in 't rechte spoor hield, zonder dat hijzelf het bemerkte. Hij was weer in een poëtische stemming geraakt en maakte nu en dan hartroerende verzen, waarop hij Constance vergastte, die ze echter meestal onbarmhartig critiseerde, waarom Tom haar dan ook een vol-

slagen gemis van gevoel voor poëzie toeschreef, een oordeel dat zij zich glimlachend liet aanleunen. Mettertijd hoopte zij zou hij op dat gebied wel eens wat degelijkers leveren.

Een paar dagen na het bezoek van nicht Sienebet en van doctor Roland, kwam Tom Rivers haastig de stoep der professorswoning opstormen, en vroeg om Constance te spreken. Deze kwam aanstonds bij hem.

»Lieve hemel, Tom, wat scheelt er aan? Staat de Rijn in brand, dat je zoo'n vervaard gezicht zet!"

»Het lachen zal je gauw vergaan, Constance," antwoordde Tom, nog buiten adem van zijn haast, »de kogel is door de kerk, hoor!"

»Welke kogel? Wat meen je?" vroeg Constance ontsteld.

»Je papa gaat met Von Raben trouwen, hoor, 't is officiëel bekend! Tante schreef mij vanmorgen een brief vol jeremiades; maar zij zegt dat het meer de schuld van Von Raben is dan van je papa; want dat hij er net versuft uitziet."

Constance was wel hevig geschrikt, maar niet zoo erg als men zou meenen; zij had deze tijding zoo lang gevreesd te zullen hooren dat zij er zich vertrouwd mee had gemaakt. Tom scheen haar veel te bedaard te vinden.

»Nu, ik moet zeggen dat je het leuk opneemt," riep hij uit. »Sophie is er anders onder, zij is bij tante, en niet te bewegen om naar huis terug te gaan."

»Dan is het nu tijd," zeide zij bedaard. »Tom wil je mij het pleizier doen mee naar doctor Roland te gaan? Ik ga mevrouw even goedendagzeggen en kom aanstond bij je terug."

Zij haastte zich de kamer uit, maar kwam spoedig terug en verliet met Tom het huis.

»Maar wat wil je in 's hemels naam bij dien ouden brompot uitvoeren?" vroeg Tom, zoodra zij op straat waren.

»Dat zul je wel hooren," antwoordde Constance, »vraag mij nu maar niets meer."

Weldra waren zij aan de woning van den geleerde gekomen, en vonden hem gelukkig thuis.

Braaf verwonderd keek hij op, toen hij zijn bezoekers gewaar werd, en hij begreep maar niet wat zij hem te zeggen konden hebben. Met weinige woorden helderde Constance het hem echter op en vroeg hem op den man af, of hij met haar naar haar familie wilde gaan om te voorkomen dat het huwelijk plaats had.

»Enfin, ik zal met je mee gaan, maar ik sta er niet voor in dat het iets geven zal," antwoordde hij na eenig nadenken. »Wijt het mij niet als de zaak mislukt."

»Dank voor uw bereidwilligheid, doctor," antwoordde Constance hartelijk. »Als gij 't dus goedvindt gaan wij morgen op reis en overvallen haar."

»Goed! Best! Ik zal je komen halen voor den tweeden trein," zeide hij, in een spoorboekje bladerend, »dan zijn wij er om halftwaalf; is dat goed?"

Constance vond alles uitstekend en spoedde zich naar huis om verlof te vragen, dat haar niet geweigerd werd.

Den volgenden morgen, precies op zijn tijd, verscheen doctor Roland, en weldra zaten zij in den trein die hen

met razende snelheid naar het doel hunner reis bracht. Constance was gedurende dien tijd geducht in spanning, en volstrekt niet gestemd om te praten en de zwartgallige bespiegelingen van haar cavalier te beantwoorden.

Zij dankte den hemel toen de trein stilhield, en zij, aan de plaats harer bestemming gekomen, er uit kon stappen. Zonder verwijl gingen zij naar de zoo wèl bekende woning en schelden aan. Koosje deed hen open en uitte een kreet van blijdschap toen zij Constance zag.

»Wel herrejennig, juffrouw Constance!" riep zij uit, »als iets mij nu pleizier doet, is 't dat ik uw vriendelijk gezicht nog eens zie, voor ik van hier opkar!"

»Daarvan later, Koos, zeg mij gauw eens of papa thuis is?" vroeg Constance haastig.

»Neen, juffrouw, mijnheer doet, om zoo maar eens te zeggen, zijn gewone wandeling met Toni. Die daar binnen," en zij wees met haar duim achter zich, »wil niet dat de man met iemand anders loopt. Ja, ja, 't is schandeljeus zoo als 't hier tegenwoordig toegaat. Nu, mijn dagen zijn hier ook geteld, ze heeft me royaal den dienst opgezegd, en was 't niet geweest, dat ik u beloofd had te blijven, dan had ik reeds lang den pas onder de voeten genomen. 't Is hier een beroerde boel!"

»Wel Koos, wat je zegt," antwoordde Constance, »maar kun je me vertellen hoe laat papa gewoonlijk thuis komt?"

»Laat me reis kijken," zeide de dienstmaagd, de armen in haar zijden zettende, »er wordt om één uur koffiè gedronken, en dan is mijnheer vast thuis, daar zorgt de man wel voor, want als *zij* vijf minuten moet wachten, stuift zij op als een aschpot."

»Nu, dan komen wij terug, en..."

»Koos, wat praat je daar weer aan de deur," riep een schelle stem achter uit de gang, »allons, maak dat je in huis komt, mijnheer is niet thuis, dat heb je gauw genoeg gezegd."

Op dit oogenblik kreeg doctor Roland de spreekster in 't oog, en ook zij herkende hem en verbleekte. De doctor nam spottend zijn hoed even af en zeide:

»Nu meisje, dan kom ik om half twee terug om mijnheer 't een en ander te vertellen, en doe aan je juffrouw de complimenten der familie Leeuwendaal."

Hij vertrok met Constance zonder verder nog om te zien, en nu gingen beiden naar de woning van mevrouw Scheffels, waar zij den heer Crooswijck ook ontmoetten, en hartelijk welkom werden geheeten.

De ontmoeting tusschen de heeren Crooswijck en Roland was der moeite waard om bij te wonen, en zou op een ander oogenblik Constance zeer geamuseerd hebben. Nu echter was zij te veel in spanning hoe de zaak af zou loopen, dan dat zij er zich veel voor kon interesseeren. Daarenboven nam Sophie haar aanstonds voor een goed deel in beslag, en klaagde haar geducht heur nood. Mevrouw Scheffels hield zich dus bijna uitsluitend met de heeren bezig, die het in geen enkel punt éens waren, en bij welke het dus een geduchte toer was een goede gastvrouw te zijn.

»Sapperloot, Constance, daar slaat het al half twee," riep doctor Roland uit, toen de zilveren klank der pendule vernomen werd. »'t Wordt onze tijd, wij moeten oppassen niet te laat te komen."

»Maar wat ik u raden mag," zeide de heer Crooswijck, insgelijks opstaande, »pak mijnheer De Wild niet te onverwachts aan. Bedenk dat een plotselinge ontdekking zéér, buitengewoon nadeelig voor de gezondheid is."

»Paperlapap," antwoordde doctor Roland, zijn hoed gladstrijkende, »zachte chirugijns... gij kent het vervolg wel! Wij moeten een operatie uitvoeren, een boosaardig gezwel uitsnijden, en dat gezwel wordt vertegenwoordigd door een creatuur, dat het zonlicht niet waard is, dat haar beschijnt! Hoe kan men zoo iets doen zonder de zaak flink aan te pakken?"

»Ja, maar de gezondheidsleer..." begon de heer Crooswijck betoogend.

»Is oudewijvenpraat," viel doctor Roland hem ruw in de rede. »Hoe is 't, Constance, sta je daar te droomen? Komaan, flink op den vijand in. Tot weerziens, mevrouw Scheffels, 't is mij best bij u bevallen, en ge zult mij nog wel eens terugzien, maar zorg er dan voor dat ik geen kop koffie met gezondheidsleer gekruid krijg. Adieu, adieu!" en doctor Roland liep met groote schreden door de gang naar de voordeur toe.

Weldra stonden zij ten tweeden male voor de woning van den heer De Wild. Zij schelden aan, maar werden niet opengedaan, waarop Constance nog eens hevig aan de bel trok. Eindelijk nadat zij nog een derde poging had gedaan, hoorde zij eenig gerammel aan de deur, juist alsof iemand aan den knop morrelde die er niet goed bij kon. De deur ging ten laatste toch open en Toni sprong met een kreet van blijdschap Constance in de armen.

»Jij, Toni, waarom doe jij de deur open?" zeide het meisje, hem opnemende en hartelijk kussende.

»Ik zag door het raam van de zijkamer dat jij het was, Con," antwoordde het ruim zesjarige ventje; »en Koosje is in den tuin, dus kon ze je niet hooren."

»En waar is de juffouw, en waar is papa?" vroeg Constance haastig.

»De juffrouw is er niet en papa is binnen," antwoordde Toni, zijn hoofdje op haar schouder leggend, »en papa is zoo stil en raar."

Constance zette het kind nu op den grond en ging met hem en doctor Roland de gang verder in.

»Luister eens, Constance," zeide de laatste, »laat mij alleen met je papa spreken; 't is te gegêneerd als jij daarbij bent; jij kunt je in dien tijd met dien kleinen man bezighouden."

't Verwonderde Constance bij den ruwen geleerde zooveel kieschheid waar te nemen; zij knikte toestemmend, wees hem de kamerdeur en ging toen met Toni de voorkamer in.

Nauwelijks waren zij daar even, of Koosje kwam binnen, met een blad met omgewasschen kopjes en bordjes er op. 't Scheelde niet veel of zij had het van verbazing laten vallen, toen zij het jonge meisje zag.

»Is u daar al weer!" riep zij uit, het blad haastig op tafel nederzettende. »En ik heb u niet hooren schellen! Maar nu heb ik u een nieuwtje te vertellen dat u niet licht zult raden. Ze is weg, hoor! Verdwenen met de noorderzon."

»Wie, Koos?" vroeg Constance verbaasd.

»Wie? Wie anders dan de juffrouw," verklaarde Koosje. »U moet weten dat ik op zijn best de deur achter u had toegesloten, of daar begon zij als een gejaagd mensch heen en weder te loopen. Van boven naar beneden, en van beneden naar boven, 't was bij mijn zolen, alsof ze achterna gezeten werd. Dat duurde zoowat een goede drie kwartier, toen ze mij begon te roepen, met een stem waarvoor je bang zoudt worden. Nu, ik maakte dat ik gauw boven kwam, want als dat mondje open gaat is er geen houwen aan, en je kunt het openmaken met een strootje, maar met geen tien paarden krijg je het weer dicht! Nu dan, ik ging, zooals ik zei, naar boven en daar lag me op haar kamer alles overhoop, alle kasten en laden stonden open, en midden op den grond stond een gepakte koffer, terwijl de juf zelf er op haar knieën naast lag, en alle moeite deed om de riemen en sloten dicht te krijgen. Als 't een ander mensch geweest was had ik al licht gezegd: »kom ik zal een handje helpen," zoo hondsch ben ik niet. Maar haar! neen dacht ik, jij hebt andere menschen zoo getempteerd, ze dikwijls het bloed uit de teenen gehaald; ploeter jij maar alleen. Nou, ze vroeg dan ook niets, maar snauwde me toe: »Allons, gauw naar den sleeper, ik moet aanstonds een vigilante met een imperiaal hebben, je komt niet zonder terug." Toen mocht ik nog zoo zeggen: »Wel, wel, juffrouw, gaat u zoo uw biezen pakken?" Maar toen had ik het verbruid, hoor! Ze keek me aan alsof ze mij met huid en haar wilde opvreten, (verekskuzeer dit leelijke woord, juffrouw, maar 't was net zoo.)

»Ik ging naar den sleeper, hier om den hoek, u kent hem nog wel, en toen ik in de vigilante aankwam, — ziet u, ik had er mijn gemak van genomen, en was er in gaan zitten, — daar stond ze me al gereed en gekleed in de gang te wachten. Den zwaren koffer had zij zelf, alleen naar beneden gesjouwd, want er was niemand in huis, en nu zeide zij tot den koetsier dat hij dien er bovenop moest zetten. Ik stond er met mijn handen in mijn zij naar te kijken, en kijk, op zijn best zat zij er in, en had den koetsier iets toegefluisterd, of daar komt mijnheer aanwandelen.

»Vooruit, koetsier!" riep zij uit het portier, en daar reed zij weg, en wij konden haar nakijken. Wat zegt u daar nu wel van, juffrouw Constance?"

Constance had vol verbazing naar dit verhaal zitten luisteren, en kon in 't eerste oogenblik niets zeggen. Spoedig echter herstelde zij zich, en maakte een gevoel van innige blijdschap zich van haar meester.

»Ik dank God dat alles zoo afgeloopen is," zeide zij toen tot de dienstmaagd. »En nu blijf jij hier toch dienen, Koos?"

»Ja wel, als u thuis komt, juffrouw Constance," antwoordde de trouwe meid, »maar ik bedank er voor om weer door de een of andere vreemde stoethaspel gecommandeerd te worden."

»Daarvan kan ik nog niets zeggen," zeide Constance, »maar ik denk dat papa nu wel leergeld zal hebben betaald. Je hebt zeker alles aan papa verteld ook?"

»Daar kunt u op aan, juffrouw," antwoordde Koosje met zelfvoldoening, »ik heb mijn hart eens ronduit ge

sproken. Maar ik voor mij geloof dat mijnheer er niet rouwig om is dat zij weg is; zij commandeerde den man, dat 't meer dan erg was."

Op dit oogenblik kwam doctor Roland de kamer binnen, en maakte Koosje aanstalten om te vertrekken.

»Zeker weet je al wat er gebeurd is, Constance?" zeide hij. »De angst heeft Von Raben weggejaagd, 't spijt mij eigenlijk wel, want ik had er mij op gespitst haar eens duchtig de waarheid te zeggen."

»Die kan zij niet verdragen, doctor, en daarom heeft zij den pas onder de voeten genomen," antwoordde Constance. »Om u de waarheid te zeggen doet 't mij pleizier, want ik houd volstrekt niet van die scènes."

»Zij is er veel te gemakkelijk afgekomen," verklaarde doctor Roland wrevelig, want 't speet hem dat hij zijn gal nu niet kon uitspuwen.

»Hoe is papa?" vroeg Constance nu.

»O, dat zal zich wel schikken," antwoordde de doctor, »ga nu maar eens naar achteren, dan zullen wij de zaak nog eens ampel bespreken. Maar je moogt den boel wel eens nakijken, want zij is best in staat 't een en ander mee te pakken."

»Kom, doctor, daartoe had zij nu toch waarlijk geen tijd, alles is te onverwachts opgekomen. Maar nu naar papa. Kom Toni, wij gaan samen."

»Ja juist, ik houd niet van die hartroerende tooneelen," zeide de doctor, »als de eerste narigheid voorbij is, roep mij dan maar."

Allerhartelijkst was de ontvangst, die Constance nu te beurt viel; haar papa, die haar in een kleine twee

jaren niet gezien had, was hoogstens verwonderd dat de knappe, interessante jonge dame, die voor hem stond, dezelfde Constance was, over wie hij zich zoo menigmaal driftig had gemaakt, en behandelde haar met eenig ontzag. De tegenwoordigheid van Toni bracht er veel toe bij om de verzoening gemakkelijk te maken, en toen naderhand doctor Roland zich bij hen voegde, was weldra alle terughouding en stijfheid verdwenen.

»En nu blijf je toch hier, Constance?" zeide mijnheer De Wild eindelijk. »Je hebt vrijheid de huishouding in te richten zoo als je wilt, en ik zal zorgen dat je zoo gauw mogelijk een vleugel, een echten Blüthner krijgt."

»Dat kan ik nog zoo dadelijk niet doen, papa," antwoordde Constance vriendelijk, »u weet dat ik bij de familie Van Ingen in conditie ben, en 't niet aangaat zoo eensklaps mijn woord te breken. En dat zou ik ook niet willen, want de liefde en hartelijkheid die ik, vreemde, daar heb ondervonden, zal ik nimmer vergeten."

»Ach ja, vreemden hebben je beter behandeld dan je eigen vader," zuchtte de heer De Wild. »Zij waardeeren je, terwijl ik....."

»Kom papa, zoo moet u niet spreken," viel Constance hem haastig in de reden. »U moet altijd bedenken dat u ziek waart toen u in Holland kwaamt, en bovendien juist mama verloren hadt. Alles werkte dus mee, om u met alles en iedereen ontevreden te maken."

»Ik zal 't mijzelf toch nimmer vergeven, dat ik een dochter miskend heb, die in staat is zoo edelmoedig over een onwaardige behandeling te spreken," hernam De Wild, terwijl de tranen hem in de oogen kwamen.

»Maar één ding kan ik je zeggen, Constance, en wel dit, dat de geest van je onvergeetlijke moeder uit je woorden spreekt."

»Nu papa, naar hooger lof streef ik niet. Wat u nu zegt, maakt mij zoo gelukkig, dat wij het verleden willen vergeten en een nieuwe bladzijde opslaan."

Sophie kwam eenigen tijd daarna thuis, en 't kostte Constance moeite om standvastig bij haar besluit te blijven en dien avond naar Leiden terug te gaan. Zij nam zich echter voor, zoo gauw mogelijk met mevrouw Van Ingen te spreken, en deze te verzoeken haar van heur verplichting te ontslaan. Zij begreep dat zij thans thuis noodig was en haar plicht haar voorschreef, zich nu aan de haren te wijden.

Toen zij op het perron kwamen, was 't er nog tamelijk leeg, alleen in de wachtkamer der eerste klasse bevonden zich een heer en dame, wier luid gesprek weldra de attentie trok van onze vrienden. Een paar malen waren zij reeds voorbij de openstaande deur, die op 't perron uitkwam, gewandeld, zonder echter naar binnen te kijken. Toen zij echter, juist toen zij weer aankwamen, een luiden kreet hoorden, bleef Constance onwillekeurig in de schaduw stilstaan en wierp een blik naar binnen. Op een canapé zat een zéér élégant gekleede jonge dame, en een heer stond op eenigen afstand voor een spiegel zijn moustache op te krullen, terwijl hij een spottenden blik op zijn gezellin wierp.

»Fi-donc, Eva, tu deviens ridicule," zeide hij schouderophalend. »Ce n'est pas ma faute que tu t'imaginais . . ."

»Och, spreek maar Hollandsch, Armand," antwoordde

de dame minachtend, »sedert ons huwelijk kan ik het Fransch niet meer uitstaan!"

»Grand dommage," hernam Armand, »je priveert je van een excellente gelegenheid het à perfection te leeren spreken."

»Maar ben je nu van plan mij te antwoorden op mijn herhaalde vraag, namelijk wanneer wij nu naar je landgoed in Frankrijk vertrekken?"

»C'est une question qui touche à la question orientale!" lachte Armand, zijn witte tanden in den spiegel beschouwend. »Mon château! Peut-être on doit le chercher en Espagne!"

Eva maakte zich hoe langer hoe boozer bij deze woorden, die zij als een herhaalde plagerij beschouwde.

»Enfantillage!" riep zij uit. »Maar 't kan toch je plan niet wezen aanhoudend heen en weder te reizen; ik ben van het ongeregelde leven, dat wij nu al drie maanden leiden, meer dan vermoeid. Bovendien 't verveelt mij, en kort en goed, gaat ge niet mede, dan ga ik alleen naar Frankrijk en zal uw landgoed wel vinden."

»Mais ma chère épouse ne sera pas si cruelle," zeide Armand vleiend, maar met een onheilspellenden gloed in zijn oogen. »Wij zijn getrouwd voor de wet, en dan verlaat men elkaar niet à volonté! Bovendien hoe zou mijn vrouwtje aan geld komen?"

»O, dat ik zoo dwaas ben geweest u meester over mijn geld te laten," mompelde Eva met heesche stem.

»Maar verlangt gij terug naar de ouderlijke woning, dan zal ik, hoe zwaar 't mij ook valt, daarin wellicht toestemmen, ten minste. . . ."

Op dit oogenblik gaf men het sein dat de trein in aantocht was en werd het drukker op het perron. Doctor Roland, die steeds op den uitkijk had gestaan, kwam Constance halen en riep een conducteur aan om hun een geschikten coupé te wijzen. Terwijl zij achter den bedrijvigen man aanliepen, ontmoetten zij het paar uit de wachtkamer, en bemerkte Constance dat Eva haar herkende, want haar gelaat betrok en zij trok haar echtgenoot haastig aan den arm om hem een anderen coupé te wijzen.

Het voorrecht om met mijnheer en mevrouw Delavigne samen te reizen viel haar dus niet te beurt, maar na hetgeen Constance gehoord had betreurde zij dit niet. Zij begreep niet dan al te goed, dat het geluk bij dit echtpaar zijn donzen wiek niet had laten voelen, en beklaagde Eva uit den grond van haar hart. Nu begreep zij wat Tom bedoeld had, toen hij zich zoo ongunstig over Delavigne had uitgelaten, en dacht er met schrik aan wat Eva wel zou moeten verdragen en ondervinden als zij eenmaal met haar echtgenoot in den vreemde gevestigd was.

Zij zat met zulk een somber gezicht na te denken dat doctor Roland het haar verweet.

»Waarlijk, Constance, je hebt er geen reden toe, zulk een arm-zondaarsgezicht te zetten," zeide hij. »Mij dunkt je moest niet weten wat te doen van pleizier."

»Ik ben zoo innig vergenoegd dat alles zoo geloopen is," betuigde zij ijverig. »Maar, daar zijn wij er — zie eens, Tom rekt zijn hals bijna uit het lid om ons in 't oog te krijgen. Wat zal de goede jongen in zijn schik zijn, als hij alles hoort!"

TWAALFDE HOOFDSTUK.

Besluit.

Wederom is er een jaar voorbijgegaan, sedert de gebeurtenissen in ons vorig hoofdstuk beschreven. Constance was, hoe ongaarne ook, door mevrouw Van Ingen ontslagen, en nu .... thuis! Mis, niet thuis. De heer De Wild had, na het vertrek van Constance, zich ook met zijn zuster verzoend en was, nadat zij eerst een poosje over koetjes en kalfjes gepraat hadden, plotseling met de vraag voor den dag gekomen, wat mevrouw Scheffels er van zou zeggen als hij Constance, in plaats van haar thuis bij zich te nemen, eens voorstelde eenige jaren op een Conservatoire in Duitschland door te brengen? Mevrouw Scheffels was meer dan verwonderd door dit voorstel, maar vatte het met beide handen aan, en door hen werd de heer Crooswijck weder in den arm genomen, die allerlei informatiën inwon, en zoo zijn best deed, dat alles al geschikt en geregeld was, toen het jonge meisje voor goed thuis kwam, zooals zij meende.

»Zij moet er maar niet in gemoeid worden," had mevrouw Scheffels gedécideerd gezegd. »Ik ben overtuigd

dat het haar hartewensch is, want het kind leeft in de muziek, maar uit pure edelmoedigheid kon zij de plannen nog in de war sturen. Sophie wordt ouder en wijzer, Koosje blijft dienen, en *ik* ben er ook nog; en helpt dat alles nog niet dan gaan wij maar bij elkaar wonen, want Ben gaat nu in 't voorjaar het huis uit en dan wordt het mij toch te stil."

En zoo was het gebeurd! Constance wist niet of zij haar ooren durfde vertrouwen, toen mevrouw Scheffels haar op haar bondige manier de zaken uit elkander zette, en ofschoon zij eerst wel tegenwerpingen maakte, waren die spoedig overwonnen, daar die meer uit een gevoel van plicht dan uit neiging voortkwamen. Zij bleef nog een paar maanden thuis, juist lang genoeg om het de achterblijvenden te doen bejammeren dat zij wegging, logeerde daarna nog een kleine veertien dagen bij de familie Van Ingen, die er niet van wilde hooren dat zij weigerde, en was toen door haar papa en den heer Crooswijck begeleid naar Leipzig vertrokken.

En sedert dien tijd was er een jaar verloopen, waarin zij steeds goede berichten naar huis had gestuurd en herhaaldelijk haar ingenomenheid met haar verblijf in den vreemde te kennen had gegeven.

Menigmaal bekroop de achtergeblevenen de vrees, dat zij aan haar tegenwoordige woonplaats de voorkeur zou gaan geven boven de vaderlandsche; maar als zij dan de brieven nog eens overlazen en de hartelijkheid en liefde opmerkten die er overal in doorstraalden, gevoelden zij dat voor Constance haar tegenwoordige positie *middel* en geenszins *doel* was.

Maar nu werd zij in het vaderland terugverwacht, om tegenwoordig te zijn bij het huwelijk van Malvina. Deze jonge dame had haar aanstaanden echtgenoot ronduit verklaard, dat zij hem niet zou trouwen, indien Constance gedurende dien tijd niet overkwam. Natuurlijk was het gevolg hiervan geweest, dat onze vriendin letterlijk bestormd was geworden met brieven, zoodat haar Duitsche vriendinnen haar met die drukke correspondentie waren begonnen te plagen.

Wat Constance echter aanging, er waren zooveel betoogen en verzoeken niet noodig geweest om haar over te halen bij 't huwelijk van haar vriendin tegenwoordig te zijn. Toen zij den eersten brief ontvangen en gelezen had, was haar plan gemaakt en had zij aanstonds verlof gevraagd voor wier weken, hetgeen haar welwillend werd toegestaan. Zij had braaf pleizier over den stortvloed, waaronder zij begraven werd, en zich voorgenomen niet te antwoorden, maar hun eensklaps onverwachts onder de oogen te treden.

Haar verrassing gelukte volkomen, en zij werd er niet minder hartelijk om ontvangen, al waren zij juist druk over haar aan 't praten, en bezig zich te verwonderen over haar hardnekkig stilzwijgen.

»Morgen telegrapheer ik naar Leipzig," riep Van Schoten uit, »a n t w o o r d b e t a a l d! Dan *moet* zij toch levensteekenen geven!"

»'k Zou mij liever om laten roepen," zeide eensklaps een stem in de deur, en Constance kwam binnen.

»Ondeugende meid, is dat de menschen voor den gek houden!" riep Malvina uit, haar om den hals val-

lende. »Wij dachten dat je nog goed en wel in Duitschland zat!"

»Gedachten zijn tolvrij," antwoordde Constance vroolijk, »daar ben ik, en zorg nu maar dat wij een recht prettige bruidspartij hebben."

»Die juffrouw De Wild wel door haar muzikale talenten zal opluisteren," zeide nu Van Schoten, haar de hand reikende.

»Neen, juffrouw De Wild zal niets doen," hernam Constance hartelijk lachend, »maar Constance zal doen zooveel gij wilt!"

»Dus Constance, nu en immer!" riep Van Schoten opgewonden uit. »Komaan, Malvina, mama Van Ingen moet er bij komen."

»En een kamer voor Con in orde worden gemaakt," zeide Malvina, naar de deur gaande.

»Neen, dat nog niet," hernam Constance, »ik kom mij nu maar even vertoonen, om dat heer uit de ongerustheid te helpen. Met den volgenden trein ga ik naar huis, want daar ben ik nog niet geweest; ik blijf één week thuis, kom de bruidsdagen hier, en ga dan, nadat ik in de eerste dagen van je vertrek je mama wat getroost heb, weer naar huis. Dan zal mijn vacantie uit zijn, en daar je waarschijnlijk je huwelijksreisje naar Duitschland doet, kom je mij in 't naar huis gaan te Leipzig opzoeken."

»Wat ben jij een eeuwige plannenmaakster, Constance!" riep Van Schoten lachend uit. »Foei, mijn hoofd duizelt van dat programma."

»Wel, wat schoot mij anders over te doen," antwoordde Constance. »Toen al die brieven mij bestormden, ben ik die plannen eens gaan maken, en doe je nu niet alles zooals ik wil . . . dan . . ."

»Nu?"

»Dan zal het je eeuwig berouwen!"

Onder lachen en schertsen brachten Eelco en Malvina haar naar den trein, — mevrouw Van Ingen had ook mede willen gaan, maar was verhinderd doordien zij bezoek kreeg, — en beloofden dat zij haar zouden komen halen als de groote gebeurtenis in aantocht was. In vertrouwen vertelde Malvina nog aan Constance dat papa Van Schoten gaarne wilde dat zij hun huwelijksreis naar het zuiden van Frankrijk zouden doen, om Eva eens op te zoeken, van wie zij zoo bitter weinig hoorden, dat de familie zich ongerust begon te maken.

»Komt zij dan niet over, om tegenwoordig te zijn bij je huwelijk?" had Constance verwonderd gevraagd.

»Neen, ten minste volgens haar laatsten brief, die een maand of vier oud is, schijnt zij daarop geen plan te hebben. Op de overige brieven die wij geschreven hebben, komt volstrekt geen antwoord," zeide Malvina, even zuchtend. »Je begrijpt dat de oudelui Van Schoten dit niet erg prettig vinden, en in den beginne wilden zij dan ook niets hooren van partijen in de bruidsdagen, maar Eelco heeft het hun anders aan het verstand gegebracht. Daarenboven zouden papa en mama het niet prettig vinden als het huwelijk hunner eenige dochter zoo saai afliep."

»Maar waar woont Eva eigenlijk?" vroeg Constance. »Ik ben daar nooit goed achter kunnen komen."

»Te Périgueux, niet ver van Bordeaux, aan de rivier de Isle," antwoordde Malvina, »dat is daar het wijnland."

»O ja, hij bezit wijnbergen! Nu, tot weerziens, Malva," en Constance was weggestoomd.

Acht dagen daarna kwam zij weer terug, en luisterde zij de feesten door haar tegenwoordigheid op. Mevrouw Van Schoten gevoelde zich erg tot haar aangetrokken, en door haar vernam Constance nog vrij wat meer van Eva, dan Malvina haar had kunnen vertellen.

»Wij zeggen maar niet alles aan Malvina," zeide mevrouw Van Schoten, op den avond na de receptie tot Constance, »want och, wij willen haar bruidsdagen niet bederven, maar eigenlijk zijn mijn man en ik volstrekt niet gestemd om feest te vieren. Wij gelooven zeker en stellig dat Eva heel ongelukkig is in dat vreemde land, want immers was zij gelukkig, dan zou zij wel meer schrijven! Ach, had zij onzen raad maar opgevolgd en was zij niet met den Franschman getrouwd!"

»Maar u hebt immers zulke goede informatiën van hem gekregen, mevrouwtje," antwoordde Constance vertroostend, »kom, 't zal wel zoo erg niet zijn."

»Ja, *toen* kregen wij beste informatiën," hernam mevrouw Van Schoten hoofdschuddend, »maar als wij *nu* zoo nog eens onder de hand naar hem informeeren, klinkt alles zoo heel anders. Och, mijn man had zijn plan maar moeten volgen, en naar Périgueux reizen, om zelf onderzoek te doen, maar hij kon toen volstrekt niet uit zijn zaak gemist worden, en Eva was zoo beleedigd op het denkbeeld dat wij Armand niet te best

vertrouwden, dat het weinig scheelde of zij zou niet bij ons uit huis getrouwd zijn."

»Ik hoor dat Eelco en Malvina haar zullen gaan opzoeken," zeide Constance; »nu, misschien blijkt de olifant dan een mug te zijn. Eva gaat misschien zooveel uit, dat zij geen tijd en lust heeft om te schrijven."

»'t Is te hopen, maar ik vrees er voor. De brieven der laatste maanden, sedert wij ze naar Périgueux zenden, worden niet alleen niet beantwoord, maar, (dit heb ik niet eens aan mijn man gezegd) er zijn mij zelfs eenige teruggestuurd, waarop staat dat de naam Delavigne daar onbekend is."

Constance wist nu bijna niet wat zij hierop zou antwoorden, en bracht daarom het gesprek op Malvina en Eelco.

»Hoe pleizierig, mevrouw, dat Eelco zoo gauw geplaatst is," zeide zij, even daarna. »En dan in den Haag, mij dunkt de jongelui hebben niet te klagen."

»Dat hebben zij met recht niet," antwoordde mevrouw Van Schoten, iets opgewekter. »'t Was dan ook toevallig dat er daar aan het gymnasium een plaats als Grieksch docent openkwam, en natuurlijk heeft professor Van Ingen er wel de hand ingehad."

»Nu, u krijgt een lieve dochter," hernam Constance, »Malvina is alles wat men wenschen kan; zij heeft zelfs den brommigen doctor Roland in zooverre getemd, dat hij haar met een eigen gefabriceerd vers begroet heeft."

»Ja, ja, dat is zoo, en ik ben ook niet ondankbaar, maar . . ." en zuchtend verliet de goede dame de kamer.

De bruidspartijen waren alleraardigst. Tom, die een

invitatie had bekomen, had ook den Parnassus bestegen, en het gevolg hiervan was een vers geweest, dat al de vroegere voortbrengselen van zijn dichterlijk genie in de schaduw stelde. 't Werd dan ook door bruid en bruigom met de noodige ingenomenheid begroet, en alleen Constance had de wreedheid hem in te fluisteren: »Tom, een vos verliest wel zijn haren, maar niet zijn streken! Wanneer maak je mijn persoon nu eens tot het onderwerp van zulke verheven gedichten?"

»Wanneer je ziel fijn genoeg bewerktuigd zal zijn, om de poëzie, die door de verzen heenstraalt, te bevatten," antwoordde Tom gevat, en stiet in zijn opgewondenheid met zijn glas champagne zoo heftig tegen het hare aan, dat het schuimend vocht er overheen spatte.

Dit alles was nu echter reeds eenige dagen geleden, en Constance bevond zich weer bij de haren, in het vooruitzicht over drie dagen naar Leipzig te vertrekken. Zij was eens even met Toni bij tante Scheffels ingewipt, die, daar Ben naar Delft was vertrokken om voor het examen van Oostindisch ambtenaar te studeeren, gevolg aan haar plan gaf, om bij haar broeder in huis te komen en nu bezig was haar goederen in te pakken.

»Jongens, Con, je overvalt mij in een geduchten rommel," riep zij uit, zoodra zij het meisje zag, »en breng je mij daar warempel dien kleinen hekkenspringer ook mee! Kom hier, baas, dan pak ik je onder in dezen koffer!"

»Dank u, tante," antwoordde de vlugge, achtjarige jongen, »daar ben ik veel te groot voor geworden. Wij komen ook maar eventjes bij u."

»Hoor me zoo'n praatjesmaker eens aan!" riep mevrouw Scheffels, boven op den koffer gaande zitten. »Die verbeeldt zich al groot te zijn, en komt maar »eventjes" aan. Wel, heb ik van mijn leven!"

»Ja, tante, daarin heeft Toni gelijk," zeide Constance vroolijk, »wij komen maar even vragen of de weduwe Faret nog altijd op dezelfde kamer woont, want vóór ik weer wegga wilde ik haar nog wel eens opzoeken."

»Laat me eens kijken," antwoordde mevrouw Scheffels, haar notitieboekje uit het sleutelmandje nemend, want sedert Constances vertrek had zij zich die familie, en nog andere protégés van den heer Crooswijck wat aangetrokken. »Jawel, 't is in orde hoor, maar de lui zijn vooruitgegaan, zij hebben er de achterkamer bij gehuurd."

»Komaan, dat is goede tijding," zeide Constance, »zij hebben Malvina's uitzet ook genaaid; maar bijzonderheden heb ik niet gehoord."

»Wat, ga je nu al weer weg, Con, je bent er op zijn best!" riep mevrouw Scheffels uit, toen zij zag dat Constance naar de deur ging. »'t Is de moeite niet waard dat je de kamer inkwaamt. Maar hoor eens, vraag aan je papa of hij en Sophie, — tusschen twee haakjes, wat is dat kind in haar voordeel veranderd, — vanavond hier ook komen. Jans heeft zoo'n lekkeren pudding klaargemaakt dat het zonde is om dien alleen op te eten, en dan zal ik voor wat rolpens en een stoffige flesch zorgen. Die meid wil allerlei lekkers koken en braden, vóór de huishouding hier uit elkaar spat."

»En mogen *wij* dan niet komen, tante?" vroeg Toni schalks.

»Waarom niet?" vroeg mevrouw Scheffels.

»Wel, u hebt *ons* niet gevraagd," antwoordde Toni, »u vroeg wel papa en Sophie."

»Kleine bengel, jij verdiendet thuis te blijven, en vroeg naar bed te gaan!" riep mevrouw Scheffels lachend uit.

»Neen tante, dat krijgt u niet van mij gedaan," zeide Toni, door de kamer springend. »Die ondeugende Con gaat gauw genoeg weer weg, maar zoolang zij hier is, ga ik niet van haar vandaan. Dan zingt zij vanavond nog eens van »de vogeltjes," niet waar, Con? Dat zing je nog net zoo mooi als vroeger, vooral als je er piano bij speelt."

Constance beloofde dit lachend, en verliet toen met Toni de woning, om zich naar de familie Faret te begeven.

Hartelijk werd zij daar ontvangen, de goede menschen konden er maar niet over uitpraten, dat de juffrouw nog aan hen dacht, gedurende de weinige dagen die zij thuis was. Toen de eerste vreugde wat bedaard was, en Constance een beetje over allerlei dingen had zitten praten, bemerkte zij, dat moeder en dochter elkander toewenkten, en toen er een oogenblik pauze in het gesprek kwam, zeide de dochter eenigszins verlegen:

»Ja, juffrouw, moeder en ik wilden u eigenlijk wat zeggen. Vanmorgen kregen wij onverwachts iemand hier, ... een dame, weet u, die u heel goed kent."

»Zoo, juffrouw Faret, en kwam die dame je een bestelling doen?" vroeg Constance.

»Neen, juffrouw, ... die dame kwam hier, en juist toen zij boven was, kreeg zij ... zeker van het trappen klimmen, denkt u ook niet? ... een erge bloedspuwing," zeide juffrouw Faret, zenuwachtig aan haar boezelaar frommelend. »Die dame zag er ook erg ziek en naar uit, en ... en ..."

»Nu, zeg mij dan toch wie die dame is!" riep Constance ongeduldig uit, terwijl een onbestemde vrees zich van haar meester maakte.

»Ja, u kent haar heel goed," zeide juffrouw Faret aarzelend. »Eigenlijk is het mevrouw Delavigne, van haarzelf juffrouw Van Schoten."

»Eva!" riep Constance uit. »En waar is zij nu?"

»Zij ligt te bed op onze achterkamer," vertelde de weduwe. »Zoodra zij de bloedspuwing kreeg, hebben wij om onzen dokter gestuurd, wij zijn in een bos, weet u, en die is heel gauw gekomen, en heeft haar heel vriendelijk behandeld."

»Wat een idee van Eva, om niet naar haar ouders te gaan," zeide Constance halfluid.

»Ik geloof dat mevrouw dat niet goed van zich kon verkrijgen," merkte juffrouw Faret aarzelend aan. »Ik zei het ook dadelijk tot haar, maar zij wilde er niets van hooren, en beweerde dat zij wel gauw beter zou zijn. Toen zei ik tot mijn moeder dat ik vanavond eens naar u toe zou gaan, daar ik wist dat u in de stad waart. Ik geloof," fluisterde zij, »dat mevrouw erg arm is, want haar kleeren zien er treurig uit."

»Nu, juffrouw, dan zal ik eens naar haar toe gaan," zeide Constance opstaande. »Toni, ga jij nu naar huis, en doe de boodschap van tante Scheffels, straks kom ik."

Toni ging naar beneden, en Constance begaf zich alleen naar de achterkamer, waar zij Eva in een helder

bed zag liggen. De zieke had de oogen gesloten en opende ze eerst, toen Constance zachtkens haar naam noemde.

»Constance!" fluisterde zij.

»Spreek maar niet, Eva," zeide Constance, »ik kom je maar heel even opzoeken, en je vragen, of ik naar je mama wil gaan. Schud maar ja of neen."

»Neen!" riep Eva, met holle stem, terwijl een helrood haar marmerwitte wangen kleurde. »Mama heeft het mij genoeg afgeraden; ik moet boeten voor mijn verblinding, 't is mijn eigen ...."

Een hevige hoestbui deed haar ophouden, en door de inspanning, die het haar kostte, sprong er weder een aartje en verschenen er bloeddruppels tusschen haar lippen.

»Stil, Eva," zeide Constance, haar helpende, »hoe weinig ken je het hart uwer moeder! Maar laat ons daar nu niet over spreken; rust is het eerste wat je noodig hebt; morgen kom ik je weer eens opzoeken, dan kunnen wij misschien verder praten."

Eva was te uitgeput om tegen te spreken, en Constance verliet de woning, na de juffrouwen Faret aanbevolen te hebben geen geld te ontzien en alles te doen wat zij noodig oordeelden.

Dien avond was Constance bij haar tante niet zoo vroolijk als deze wel gewenscht had, en hoewel het meisje alles deed wat men haar vroeg, en ten genoege van Toni het liedje van »de vogeltjes" zong, merkten allen wel dat er iets aan haperde, en veronderstelde mevrouw Scheffels dat zij misschien opzag tegen het afscheid

nemen, een denkbeeld dat door Toni uitbundig werd toegejuicht en die haar nu begon te bestormen met beden en verzoeken om bij hem te blijven.

Eindelijk ging de avond toch voorbij, maar hoe Constance haar best deed veel slapen kon zij dien nacht niet, daar het bleeke gelaat van Eva haar telkens voor den geest stond. Wat het meisje zich ook voorgesteld mocht hebben, nimmer had zij kunnen vermoeden haar rijke, trotsche vriendin zóó terug te zien. Zij was dan ook maar blij toen het tijd was om op te staan, en aanstonds na het ontbijt begaf zij zich wederom naar de woning der Farets. Zij trof Eva eenigszins beter aan, en daar deze nu met alle geweld wilde spreken, meende Constance dat het maar het best zou zijn, haar heur gang te laten gaan.

»O, Constance," zeide de zieke, op heeschen toon, »wèl ben ik gestraft voor mijn laatdunkendheid en verwaandheid! De tijd, dien ik sedert mijn huwelijk doorleefd heb, was één beproeving. Je herinnert je nog wel den avond, toen wij elkander aan het station ontmoetten; nu, wij waren toen drie maanden getrouwd en reeds had ik ontdekt welk een slecht karakter Armand had. Maar toen wist ik nog niet alles! Ik drong er eindelijk op aan naar Périgueux te gaan, waar hij vandaan was, maar steeds wist hij het uit te stellen, en eindelijk begon dat verschuiven mijn argwaan op te wekken. Ik vroeg hem op een avond, nadat wij weder een hevige scène hadden gehad, op den man af, waarom wij niet naar zijn château gingen? Toen lachte hij mij hardop in mijn gezicht uit, en zeide mij dat wij Hollanders ezels waren en ons aardig bij den neus had laten nemen; zijn châ-

teau bestond alleen in mijn verbeelding, en hij bespotte mijn ouders, die zoo lichtvaardig hun toestemming hadden gegeven. Arme ouders, *ik* was 't, die u belet heb onderzoek te doen!"

De zieke begon te kuchen en Constance haastte zich haar te drinken te geven, waarop zij haar voorstelde het volgende een anderen keer te vertellen. Maar daarvan wilde Eva niets hooren en vervolgde:

»Zoo langzamerhand, terwijl wij geheel Frankrijk doorkruisten, kwam ik te weten, dat Armand oorspronkelijk zanger in een café-chantant was geweest, en door zijn fraaie stem, die echter te zwak was om zich in groote zalen te laten hooren, in aanraking met fatsoenlijke jongelui was gekomen, wier manieren hij had overgenomen en wier omgang hem een oppervlakkig vernis van beschaving had gegeven.

Zoo was hij in Leiden gekomen, en had getracht door het oprichten eener speelclub met de studenten in aanraking te komen, hetwelk hem maar al te goed gelukte. Hij heeft je neef Rivers ook tamelijk wat afgezet. Ongelukkig behield hij die speelmanie, en dus was mijn vermogen weldra versmolten, en zijn eigen winst daarbij; anders hadden wij wel in een verborgen hoekje van onze renten kunnen leven. Nu brak er een treurig leven voor mij aan, menigmaal bleef hij dagen en nachten na elkaar uit, en verkwistte het geld, dat hij nu en dan met zingen verdiende, aan de speeltafel. Door dat ongeregelde leven en doordat wij menigmaal gebrek aan het hoognoodige hadden, werd ik ziek en, daar wij geen geld hadden, in een gasthuis verpleegd. Half hersteld werd ik er uit gezonden, en nu

was mijn eenig streven zooveel geld bij elkaar te krijgen, dat ik naar Holland terug kon keeren; ik borduurde en naaide, en liep alle winkels af om het werk te verkoopen. Daar komt Armand op een avond naar mij toe, geeft mij dertig francs, en zegt tevens dat hij dienst heeft genomen en naar Indië vertrok, en ik naar Holland terug moest gaan. Bevend van blijdschap maakte ik mij gereed, en kwam hier aan zooals gij mij ziet."

Uitgeput viel zij achterover in de kussens, en 't duurde een geruimen tijd voor zij bekomen was. Constance sprak nu en dan een vriendelijk woord tot haar, en vertrok eindelijk regelrecht naar de woning van mevrouw Van Schoten, aan Eva belovende spoedig weerom te komen.

Zoo voorzichtig mogelijk deelde zij deze de tijding mede; zij kon echter niet verhinderen dat de goede dame geducht schrikte, en nadat Constance haar zoo goed mogelijk tot bedaren had gebracht, verlieten zij samen de woning om Eva op te zoeken.

Na verloop van een paar dagen gaf de dokter verlof, dat de zieke naar het ouderlijk huis getransporteerd mocht worden, hetwelk voor de juffrouwen Faret een heele uitkomst was, daar dezen, die het erg druk met naaiwerk hadden, onmogelijk der zieke een goede oppassing konden geven.

Eva knapte door de zorgvuldige verpleging die haar nu ten deel viel weder wat op, maar de dokter verzekerde aan mevrouw Van Schoten, dat er op deze schijnbare herstelling, waarop de zieke al haar hoop bouwde, niet viel te rekenen, daar ontbering en verdriet haar te veel uitgeput hadden.

Deze gebeurtenis had Constance haar vertrek naar Leipzig doen verschuiven, en nu besloot zij maar te wachten totdat Eelco en Malvina van hun reisje terugkwamen.

Zoo zat zij op een middag in de bekende tuinkamer, waar de piano weer was komen staan, terwijl mevrouw Scheffels bezig was boven haar kamer volgens haar zin in te richten, toen er aan de voordeur gescheld werd, en Koosje een oogenblik daarna giegelend bij haar binnenkwam.

»Waarover heb je zoo'n pret, Koos?" vroeg Constance.

»Och, juffrouw Constance, daar is een zeemilitair die vraagt om u te spreken," antwoordde Koosje, »en dan is er zoo'n raar... hahaha!"

»Nu, laat den zeemilitair maar binnen," zeide Constance glimlachend, »of liever, ik zal mijn broer George zelf wel naar binnen halen." Met deze woorden was zij in de gang gesneld, en stond weldra voor haar broeder dien zij aanstonds om den hals vloog, en naar binnen troonde.

»Hola, Constance, smoor mij niet," riep George uit, »bewaar de helft van die omhelzing voor iemand die hier achter mij staat."

»Iemand die achter je staat!" herhaalde Constance verwonderd, terwijl zij hem losliet. »Wie is dat dan?"

»Mag ik je onze jongste zuster Amy voorstellen," zeide George, een elfjarig, opgeschoten meisje bij de hand vattende, dat verschrikt in het rond keek.

»Amy!" riep Constance uit, op een toon die moeielijk te beschrijven is. »O George, en mama?"

»Dood," antwoordde George op somberen toon. »Maar, Constance, dit is Amy, verwelkom haar dan toch eens, anders mocht zij eens meenen dat zij niet welkom was."

Constance deed zooals George haar vroeg, en sloot het meisje in haar armen, dat haar eenigszins schuw aanzag.

»Maar, George, vertel mij in 's hemels naam toch eens hoe deze historie in elkaar zit," vroeg Constance. »Waarom spreekt Amy niet? Zij is toch niet stom?"

»Eenvoudig omdat zij geen woord, of ten minste bitter weinig verstaat van hetgeen wij spreken," zeide George, naast zijn weergevonden zuster op de canapé gaande zitten. »Zij spreekt alleen Deensch en Engelsch, en in die laatste taal heb ik met haar kunnen spreken."

»En waar heb je haar gevonden, George, beste jongen?" vroeg Constance nogmaals dringend.

»Bedwing nu je ongeduld, dan zul je alles te weten komen, Con," antwoordde George, »maar papa en de anderen moeten het meteen hooren."

»Dan ga ik ze gauw roepen," zeide Constance. »A propos, weet je al dat tante Scheffels hier in huis is?"

»Ik heb wel gehoord, dat het plan bestond," antwoordde George, »maar ik wist niet, dat het er al aan toe was."

»Hoor eens, ik kan zoo gauw niet van je vandaan gaan," riep Constance uit, »goede, beste jongen, ik heb je in zoo'n tijd niet gezien," en zij ging aan den anderen kant op de canapé zitten, en George sloeg lachend zijn armen om de beide meisjes.

Wie weet hoe lang zij zoo zouden zijn blijven zitten,

was mevrouw Scheffels, door Koosje met een zeer verward bericht nieuwsgierig gemaakt, niet naar beneden en de kamer binnengekomen.

»Onze militair thuis!" riep zij uit, George op zijn schouder slaande, »en al buit gemaakt?" voegde zij er bij op het jonge meisje wijzende.

»Onze Amy, tante! George zegt, 't is onze Amy!" zeide Constance.

»Wa-at!" riep mevrouw Scheffels verwonderd uit, »Amy! weet je dat wel zeker?"

»Kom, ik ga nu gauw papa en Sophie roepen, — jammer dat Toni naar school is, — en dan, George, moet je ons alles eens haarfijn uitleggen," met deze woorden snelde Constance de kamer uit.

Weldra zaten allen in de tuinkamer bij elkander, en juist wilde George zijn verhaal beginnen, toen er geklopt werd en de heer Crooswijck binnenkwam.

»Dat is niets," zeide George, »'t is geen geheim en vriend Crooswijck komt er goed bij."

»Wel ja, die heeft zeker wel huismiddeltjes in zijn zak als wij flauw dreigen te vallen, wanneer de historie al te interessant wordt," meende mevrouw Scheffels, die niet veel van Georges verzekering geloofde.

Er werd den bezoeker het noodige uitgelegd, en weldra begon George zijn verhaal.

»Toen ik anderhalf jaar geleden afscheid nam, wist ik dat wij zouden gaan kruisen, maar dacht ik weinig dat ik zoo lang weg zou blijven. Ik zal nu maar niets vertellen van de vorige tochten, alleen wat op het vinden van Amy betrekking heeft. Gij moet weten dat

wij bij de Faroër aan 't zeilen waren, en daar het volmaakte windstilte was, ging ik met een vriend van mij, na verlof gevraagd te hebben, in de boot om op het grootste eiland Strömö den Vogelsberg eens een bezoek te brengen."

»Ja maar, vertel mij eens even wat die Faroër, of hoe je ze noemt, zijn?" vroeg mevrouw Scheffels.

»Dat is een eilandengroep in den Atlantischen Oceaan, tante, Faroër of Schapeneilanden. Er zijn er wel tweeëntwintig, maar slechts zeventien er van zijn bewoond; zij behooren aan Denemarken en liggen ten zuidoosten van IJsland."

»Al wel, al wel, ga nu maar door met je vertelling," riep mevrouw Scheffels afwerend uit.

»Nu dan, wij wilden op het grootste eiland den Vogelsberg eens gaan opnemen, waarvan wij zooveel gehoord hadden. Dat is een groote kloof; er zijn daar namelijk vijfentwintig vogelklippen in een haven die door hooge rotsen omgeven is. Duizenden zeevogels fladderen er rond en schreeuwen en krijschen, dat iemand hooren en zien vergaat."

»Geen uitwijdingen," beval mevrouw Scheffels.

»Toen wij evenwel van den berg terugkwamen, was er een hevige wind opgestoken, die ons, hoe wij ook roeiden, naar een der andere eilanden dreef, Sandö genaamd. Ons schip was verdwenen, heel in de verte zagen wij nog een kleine stip er van en dus schoot ons niets over dan den kant op te gaan, waarheen de wind ons dreef. Wij gingen te Sandö aan wal, en begrepen, dat wij vooreerst geen kans hadden er vandaan te

komen, dus namen wij ons voor de bewoners eens te bestudeeren; 't gekste was echter dat men ons niet verstond. Door teekenen en wat Engelsch en Duitsch door elkander gehaspeld kregen wij evenwel wat wij verlangden, en ik verzeker je dat ik nimmer braver, eenvoudiger en dienstvaardiger menschen ontmoet heb. Zij betwistten het elkander bijna bij wie wij zouden logeeren, en nu trof mij het lot dat ik bij de pleegouders van Amy kwam."

»Maar hoe wist je dat het Amy was?" vroeg Sophie.

»Luister, laat op een avond dat wij ons braaf vermoeid hadden met bergen beklimmen, kwamen wij thuis, en daar hoorde ik een meisjesstem een liedje zingen, dat ik nergens ooit gehoord had dan van mama, en later van Constance. Het was het liedje dat mama gemaakt had om Toni in slaap te wiegen, het liedje van »de Vogeltjes."

»En zong het meisje dat?" vroeg mijnheer De Wild.

»Ja, papa, ik kwam naderbij, en natuurlijk hield zij toen op, maar zooveel had ik wel van het Noordsch geleerd om mij verstaanbaar te maken en haar te vragen voort te zingen. En toen ik daar nu een meisje vond dat in zuiver Hollandsch die woorden zong, schoten mij allerlei denkbeelden door het hoofd. Ik begon met haar te praten, en zij vertelde mij dat zij dit liedje van haar mama geleerd had, die het altijd zong om het kleine broertje in slaap te wiegen. Ik vroeg nog veel meer en zij vertelde wat zij wist. Daarna ging ik naar de lieden bij wie zij woonde, en vernam daar, dat vijf jaren geleden op een stormachtigen dag een stuk wrak aan was komen spoelen, waarop een vrouw en een zesjarig meisje

zich bevonden. Beiden waren bewusteloos, maar het gelukte hun ze bij te brengen, en mijn brave gastheer had ze in huis genomen. Natuurlijk verstonden zij elkander niet, en vóórdat mama, want zij was het, de taal meester was, was zij gestorven aan de gevolgen der schipbreuk. Amy vergat het Hollandsch gauw en onthield, merkwaardig genoeg, niets dan het liedje dat ik haar had hooren zingen. Mama heeft op haar sterfbed Amy haar trouwring om den hals aan een koordje gehangen, dus op dat punt is ook alles opgelost."

Een tijdlang zaten allen zwijgend daar, maar de heer De Wild sloeg zijn arm om Amy heen en trok haar innig aan zich. Eindelijk riep mevrouw Scheffels uit:

»Wel, wel, broer, wie had dat durven droomen! Ik denk, dat ik mijn boeltje wel kan pakken, nu je twee dochters thuis hebt."

»'t Is opmerkelijk," zeide de heer Crooswijck, zijn vinger tegen zijn neus leggend, »dat Amy in dat klimaat, want op de Faröer is het geducht vochtig en nevelig, zoo gezond is gebleven, te meer, daar zij uit zulk een...."

»Basta, Crooswijck, geen hygiëne!" riep mevrouw Scheffels, hem met den vinger dreigende uit, »je zoudt ons anders het genot vergallen."

»Nu, Sophie, heb je een zuster als ik weg ben," zeide Constance, »je zaagt er zoo tegen op om alleen te blijven en dat hoeft nu niet."

»Jammer maar dat wij elkaar niet verstaan," antwoordde deze, naar Amy gaande en haar een kus gevende.

»De taal, die je nu spreekt, verstaat iedereen," meende mevrouw Scheffels lachende, »en wat het Hollandsch aangaat, dat leert zij gauw genoeg."

»Hoe gelukkig dat ik nog niet weg ben," riep Constance uit, »anders had ik dit alles alleen uit brieven moeten hooren."

Op dit oogenblik kwam Toni uit school en sprong de kamer binnen.

»Constance, het liedje van »de Vogeltjes«," riep hij uit, »je hebt beloofd dat je het elken dag voor mij zoudt zingen, zoolang je nog thuis bent."

»Ja, ja, Constance, zing dat lied, dat je dierbare moeder gemaakt heeft, eens; wij zijn thans juist in een stemming dat kinderliedje aan te hooren," zeide de heer De Wild bewogen.

Constance plaatste zich voor de piano en zong:

»In het lommer van de boomen,
Op het groene grastapijt,
Lig ik o zoo graag te droomen,
In den mooien zomertijd.

't Vogeltje zingt op de takken,
't Beekje murmelt mij in slaap,
't Vlindertje, dat ik wil pakken,
Spot wat met den luien knaap.

't Gonst en suizelt om mij henen,
Zachtkens ben 'k in slaap gesust,
Boom en beekje zijn verdwenen,
Alles zingt: »Slaap, slaap gerust."